

Project Madurai

மதுரை தமிழ் இலக்கிய
மின்மொழித் திட்டம்

புற நானூறு - மூலமும்
ஒளவை துரைசாமி பிள்ளை விளக்க உரையும்
பாகம் 3 (பாட்டுகள் 131-200)

puRanAnURu -part 3 (verses 131-200)
with the commentary of auvai turaicAmi piLLai
In tamil script, unicode/utf-8 format

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to the Digital Library of India for providing a scanned image version of this work for the etext preparation.

This etext has been produced via Distributed Proof-reading Implementation and we thank the following volunteers for their assistance:

K.S. Kesavanathan, Anbu Jaya, V. Devarajan, V . Kamala, R. Navaneethakrishnan,
V. Ramasami, Rammohan Krishnan, P. Thulasimani,

Sezhian Annamalai, Thamizhagavan, P. Sukumar, SC. Thamizharasu,

V.S. Kannan. G. Gopal, S. Karthikeyan, Kalyana Kumar, and V. Jambulingam

Preparation of HTML and PDF versions: Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne, Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2015.

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet.

Details of Project Madurai are available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

**புற நானூறு - மூலமும்
ஒளவை துரைசாமி பிள்ளை விளக்க உரையும்
பாகம் 3 (பாட்டுகள் 131-200)**

Source:

புறநானூறு (1 -200 பாட்டுகள்)

மதுரைத் தியாகராசர் கல்லூரித் தமிழ்ப்பேராசிரியர்

சித்தாந்த கலாநிதிஒளவை சு துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள்

எழுதியவிளக்க வுரையுடன்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்

திருநெல்வேலி - 6 --- சென்னை - 1

1960. / கழக வெளியீடு - 438

ஒளவையார்குப்பம் சுந்தரம் துரைசாமிப் பிள்ளை (1903)

© THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS

PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,

Ed 1 Mar 1947; Reprints: Sep 1952, April 1956, July 1960.

-----

131. வேள் ஆய் அண்டிரன்

உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார், ஆய் குடியின் நீங்கிக் காட்டு நாட்டிற் புகுந்து
அதன் இயற்கைவளம் காணச் சென்றார். காடுகளில் எங்கும் யானைகளின் நிரை

மிகுதியாக மேய்வதை அவர் நேரிற் கண்டார். மோசியார், யானைமிக்க காட்டு

நாட்டவரல்லராதலின், அவர்க்கு வியப்பு மிகுதியாயிற்று. யானைகளின் மிகுதி அவர்
நெஞ்சில் ஆய் அண்டிரனது யானைக்கொடை பற்றிய நினைவு எழுந்தது.

அங்கிருந்தோரை நோக்கி, "இக்காடுகள் ஆய் அண்டிரனுடைய குன்றங்களைப்

பாடினவோ? அவனையும் அவன் குன்றத்தையும் பாடும் பரிசிலர்களைப் போல மிக்க
யானைகளை இவையும் உடையவா யிருக்கின்றனவே!" என்ற கருத்துப்பட

இப்பாட்டைப் பாடியுள்ளார்.

மழைக்கணஞ் சேக்கு மாமலைக் கிழவன்

வழைப்பூங் கண்ணி வாய்வா ளண்டிரன்

குன்றம் பாடின கொல்லோ

களிறுமிக வுடையவிக் கவின்பெறு காடே. (131)

திணையும் துறையும் அவை. அவனை அவர் பாடியது.

உரை : மழைக் கணம் சேக்கும் மாமலைக் கிழவன் - முகிலினம்சென்று தங்கும் உயர்ந்த மலைக்குத் தலைவன்;வழைப்பூங் கண்ணி - சுரபுன்னைப் பூவால் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியினையும்; வாய் வாள் அண்டிரன் - வாய்ந்த வாளினையுமுடைய அண்டிரனது; குன்றம் பாடினகொல் - மலையைப் பாடினவோ; இக் கவின் பெறு காடு - இந்தக் கவினையுடைய காடு; களிறு மிக உடைய - களிறுகளை மிகவுமுடைய எ-று.

யானைக்குப் பிறப்பிடமாயிருக்கிற காட்டிலும் அண்டிரனைப் பாடினோர் யானை மிகவு முடையரென்று அவன் கொடைச் சிறப்புக் கூறியவாறு. ஆய்க்கு அண்டிரனென்பதும் ஒரு பெயர்.

விளக்கம் : மாமலைக் கிழவனாகிய அண்டிரனுடைய குன்றம் பாடின கொல்லோ, இக் கவின்பெறு காடு களிறு மிக வுடையவாகலான் என இயையும். தன்னையும் தன் மலையையும் பாடி வருவோர்க்கு எண்ணில்லாத யானைகளை ஆய் அண்டிரன் கொடுப்பதை நேரிற் கண்டு மகிழ்ந்துள்ளாராகலின், "இக் கவின்பெறு காடு களிறுமிக வுடையவாகலான், குன்றம் பாடின கொல்லோ" என்றார். ஆய் அண்டிரனைப் பாடிய பரிசிலர் அவன் நல்கும் உணவாலும் அணிகலங்களாலும் கவின்பெறுவதோடு களிறுகளையும் மிகப் பெற்றுச் செல்வதுப்பற்றி, "இக் கவின் பெறுகாடு" என்று சிறப்பித்தார். பசுந் தழை போர்த்துப் பூவும் காயும் கனியும் தாங்கிநிற்பது விளங்க, "கவின்பெறு காடு" எனச் சிறப்பிக்கப் பட்டது. மழைக்கணம் - முகிற்கூட்டம். சேக்கும் - தங்கும். வழை - சுரபுன்னை.

-----

132. வேள் ஆய் அண்டிரன்

ஆய் அண்டிரனுடைய பெருங்கொடையும் பேரன்பும் பெற்ற ஏணிச்சேரி முடமோசியார், அவன்பால் சின்னாள் தங்கி அவன் நற்பண்புகளையும் அவனது நட்புப் பயில்தோறும் நூல் நயம்போல் இன்பந்தருவதையும் உணர்ந்து, இத்தகைய பெருந்தகையின் பேரன்பினை முன்பே பெறா தொழிந்த தமது நிலைமைக் கிரங்கி, "இவ்வுலகில் எத்துணையுயர்ந்தோர்க்கும் முன்னே வைத்து நினைத்தற்குரிய பெருந்தகையை முன்னே நினையாது ஏனைச் செல்வரை நினைந்து, பின்பே இவனை நினைந்தேன்; அவரது பொருள் சேராத புகழைப் பாடினேன்; அவரது பொய்ப்புகழைப் பிறர் பாடக் கேட்டேன்; இவற்றை முறையே செய்த என் நெஞ்சும், நாவும், செவியும்

அழிக" எனத் தம்மை நொந்து கொண்டு, "வடதிசைக்கண் இமயம் நிற்பதுபோல, இத் தென்றிசைக் கண் இவ் வாய்குடி நில்லாதாயின் இவ்வுலகம் கீழ்மேலதாகி அழிந்து படும்" என்று இப் பாட்டிற் குறித்துள்ளார்.

முன்னுள்ளு வோனைப் பின்னுள்ளி னேனே
ஆழ்கென் னுள்ளம் போழ்கென் னாவே
பாழூர்க் கிணற்றிற் றூர்கவென செவியே
நரந்தை நறும்புண் மேய்ந்த கவரி

5 குவளைப் பைஞ்சுனை பருகி யயல
தகரத் தண்ணிழற் பிணையொடு வதியும்
வடதிசை யதுவே வான்றோ யிமயம்
தென்றிசை யாஅய்குடி யின்றாயிற்
பிறழ்வது மன்னோவிம் மலர்தலை யுலகே.

5

(132)

திணையும் துறையு மவை. அவனை அவர் பாடியது.

உரை : முன் உள்ளுவோனைப் பின் உள்ளினேன் - யாவரினும் முன்னே நினைக்கப்படுமவனைப் பின்பே நினைந்தேன் யான்; என் உள்ளம் ஆழ்க - அவ்வாறு நினைந்த குற்றத்தால் எனதுள்ளம் அமிழ்ந்திப் போவதாக; என் நா போழ்க - அவனை யன்றிப் பிறரைப் புகழ்ந்த நாவும் கருவியாற் பிளக்கப்படுவதாக; என் செவி பாழ் ஊர்க் கிணற்றின் தூர்க - அவன் புகழன்றிப் பிறர் புகழைக் கூறக்கேட்ட எனது செவியும் பாழ்பட்ட லூரின்கண் கிணறு போலத் தூர்வதாக; நரந்தை நறும்புல் மேய்ந்த கவரி - நரந்தையையும் நறிய புல்லையும் மேய்ந்த கவரிமா; குவளைப் பைஞ்சுனை பருகி - குவளைப் பூவையுடைய பசிய சுனையின் நீரை நுகர்ந்து; அயல தகரத் தண்ணிழல் பிணையொடு வதியும் - அதன் பக்கத்தவாகிய தகரமரத்தினது குளிர்ந்த நிழலின்கண் தனது பிணையுடனே தங்கும்; வடதிசையது வான் தோய் இமயம் - வட திசைக்கண்ணதாகிய வானைப் பொருந்தும் இமய மலையும்; தென்றிசை ஆய் குடி இன்றாயின் - தென்றிசைக்கண் ஆய் குடியும் இல்லையாயின்; இம் மலர்தலை யுலகு பிறழ்வது மன் - இந்தப் பரந்த இடத்தையுடைய உலகம் கீழ் மேலதாகிக் கெடும் எ-று.

முன்னுள்ளுவோனைப் பின்னுள்ளினேன் என் உள்ளம் ஆழ்தற்குக் காரணம் கூறினமையான், பிறரைப் புகழ்ந்த நாவெனவும் பிறர் புகழ் கேட்ட செவியெனவும் ஏனையவற்றிற்கும் காரணம் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. அன்றி, வடதிசை, தேவருலகோ டொத்தலான் இமயத்தால் தாங்க வேண்டுவதில்லை; தென்றிசைக்கண் ஆய் குடி தாங்கிற்றில்லை யாயின் இவ்வுலகு பிறழும்; அதனால் இமயத்துக்கு

முன்னுள்ளப்படுவோனைப் பின்னுள்ளினேனாதலால், எனதுள்ளம் ஆழ்க; எனது நா போழ்க; எனது செவி தூர்வதாக வென்றதாக்கி உரைப்பினு மமையும்.

விளக்கம் : இமயத்தின்கண் கவரிமான் நரந்தை நறும்புல் மேய்ந்து சுனைநீர் பருகித் தகரத் தண்ணிழல் வதியும் என இவர் கூறியது போலக் குமட்டுர்க் கண்ணனார், "கவிர்ததை சிலம்பில் துஞ்சும் கவரி, பரந்திலங்கருவியொடு நரந்தம் கனவும், ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை யிமயம்" (பதிற். 11) என்பது ஈண்டு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. நரந்தை, நரந்தம் எனவும் வழங்கும். இஃது ஒருவகைப் புல். இத்தகைய சிறப்பினையுடைய இமயமுளதாகவும், தென்றிசைக்கண் ஆய்குடி யின்றாயின், இம்மலர்தலை யுலகு பிறமுமாகலின், இதற்குரிய ஆய் அண்டிரனை முன்னே நினையாது விட்ட குற்றத்தால் என் உள்ளம் ஆழ்க எனத் தன்னை நொந்து கொண்டவாறு. நரந்தை நறும்புல் லென்றது உம்மைத் தொகை. தகரம், ஒருவகை மரம். இனிச் சில பிரதிகளில், "இமயத்திற் கொருதரமாக உலகத்தைத் தாங்கும் ஆய் உளனாகவும், பிறரிசையைக் கேட்ட செவி தூர்க; கேட்டும் பிறரை நினைத்த உள்ளம் ஆழ்க; நினைத்துப் பிறரைப்பாடிய நாப் போழ்வதாக வென உள்ளமொழிந் தனவற்றிற்கும் காரணம் வருவித்துக்கொள்க" என்றோர் உரை காணப்படுகிறது.

-----

133. வேள் ஆய் அண்டிரன்

ஆய் அண்டிரனைக் கண்டு அவன் புகழ்பாடி மிக்க களிற்றுப் பரிசு பெற்றேகும் விறலி யொருத்தி, அவன் பெயரைக் கேட்ட வளவன்றி நேரிற் கண்டறியாத வேறொரு விறலியைக் கண்டு, அவளது அறியாமைக் கிரங்கி, "விறலி நீ ஆய் அண்டிரனைக் கண்ணிற் கண்டதில்லை. காண விரும்பினையாயின் இப்பொழுதே நின் கொண்டைமேற் காற்றடிக்க மயில்போல் கவினுற நடந்து சென்று அவனைக் காண்பாயாக" என விறலியாற்றுப்படை வாயிலாக இவளது புகழை முடமோசியார் இப் பாட்டில் மொழிந்துள்ளார்.

மெல்லியல் விறலிநீ நல்லிசை செவியிற்
கேட்பி னல்லது காண்பறி யலையே
காண்டல் வேண்டினை யாயின் மாண்டநின்
விரைவளர் கூந்தல் வரைவளி யுளரக்

கலவ மஞ்சையிற் காண்வர வியலி
மாரி யன்ன வண்மைத்

5

தேர்வே ளாயைக் காணிய சென்மே.

(133)

திணை : அது. துறை : விறலியாற்றுப்படை. அவனை அவர் பாடியது.

உரை : மெல்லியல் விறலி - மெல்லிய இயல்பினையுடைய விறலி; நீ நல்லிசை செவியிற் கேட்பி னல்லது - நீ நல்ல புகழைச் செவியாற் கேட்பினல்லது; காண்பறியலை - அவன் வடிவைக் காண்டலறியாய்; காண்டல் வேண்டினை யாயின் - காண்டலை விரும்பினாயாயின்; மாண்ட நின் விரைவளர் கூந்தல் வரைவளி உளர - மாட்சிமைப்பட்ட நினது மணம் வளரும் கூந்தலிலே வரையிடத்துக்காற்று வந்தசைப்ப; கலவ மஞ்சையிற் காண்வர இயலி - பீலியையுடைய மயில்போலக் காட்சியுண்டாக நடந்து; மாரி அன்ன வண்மைத் தேர் வேள் ஆயை - மழைபோன்ற வண்மையையுடைய தேரினையுடைய வேள் ஆயை; காணிய சென்மே - காணச் செல்வாயாக எ-று.

"விரைவளர் கூந்தல் வரைவளி யுளர" வென்றது, "கொண்டை மேற் காற்றடிக்க" என்றதொரு வழக்குப்பற்றி நின்றது. என்றதனாற் பயன்,பிறிதொன்றால் இடையூறில்லை யென்பதாம். ஆய் மாரி யன்ன வண்மையனாதலின் விறலியை அம் மாரியைக் கண்ட மயில்போலக் களித்துச் செல் லென்றவாறாம். யாழ நின்றென்று பாடமோதுவாரு முளர்.

விளக்கம் : மாண்ட நின் என்புழி, யாழ நின் என்றும் பாடமுண்டென உரைகாரர் கூறுகின்றார். யாழ வென்பது அசைநிலை. ஆயது புகழ் கூறக்கேட்ட மாத்திரையே காண்டல் வேட்கை மிக்கு மெலிவுற்று நின்றமை தோன்ற, "மெல்லியல் விறலி" யென்றார். வளியுளரப்பட்ட கூந்தல் மயிற்றோகைபோல் விளங்குதலால், மயில்போற் செல்க என்றார். "கொடிச்சி கூந்தல் போலத் தோகை யருஞ்சிறை விரிக்கும்" (ஐங். 300) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. ஆயின் கொடையை மாரியன்ன வண்மை யென்றது, பயனோக்காது வேண்டுமிடத்து நீரைச் சொரியும் மாரிபோல, ஆய்அண்டிரனும் இரப்பார்க் கீதல் தன் கடனெனக் கருதி யொழுகினா னென்பது வற்புறுத்தி நின்றது. "இம்மைச் செய்தது மறுமைக்காமெனும், அறவிலை வணிகன் ஆயலன்" (புறம். 134) என்று பிறாண்டும் இவ்வாசிரியர் கூறுதல் காண்க.

-----

134. வேள் ஆய் அண்டிரன்

"உலகத்துச் செல்வர் பலரும் தம்பால் உள்ள செல்வத்தைப் பரிசிலர்க்கு வழங்குவது இம்மையிற் புகழும் மறுமையிற் றுறக்க வின்பமும் குறித்தேயாகும்; ஆகவே, இப்பயன்கருதிக் கொடைவழங்கும் அவர்கள், பொருள் கொடுத்து மறுமை யின்பம் கோடலின், ஓராற்றால் அறவிலை வணிகரே யாகும்; அவர் தொகையுள் ஆய் அண்டிரனும் அமைவன் போலும்" எனச் சான்றோரிடையே ஒருகால் பேச்சு

நிகழ்ந்ததாக, ஏணிச்சேரி முடமோசியார், "ஆய் அத்தகைய னல்லன்; இல்லார்க்கு வேண்டுவன நல்கி அவரையும் தம்மைப்போல உலகியலில் நுகர்வன நுகர்வித்தல் உடையோர்க்குக் கடனாம் என்னும் சால்பு சான்றோர்க்குரியது; அதனையே சான்றோரும் தக்கதென நிகழ்வது ஆய் அண்டிரனது கொடை" என இப்பாட்டின்கண் அச் சான்றோர்க்கு வற்புறுத்தியுள்ளார்.

இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்
அறவிலை வணிக னாயலன் பிறரும்
சான்றோர் சென்ற நெறியென
ஆங்குப் பட்டன் றவன்கைவண் மையே.

(134)

திணை : அது. துறை : இயன்மொழி. அவனை அவர் பாடியது.

* இவ்வழக்கு கீழ்மக்களிடையே இந்நாளில் இக்கருத்தே தோன்ற இடக்கர் வாய்பாட்டில் வழங்குகிறது.

உரை : இம்மைச் செய்தது - இப் பிறப்பின்கட் செய்த தொன்று; மறுமைக்காம் - மறுபிறப்பிற் குதவும்; எனும் அறவிலை வணிகன் ஆய் அலன் - என்று கருதிப் பொருளை விலையாகக் கொடுத்து அதற்கு அறங்கொள்ளும் வணிகன் ஆய் அல்லன்; சான்றோர் பிறரும் சென்ற நெறி என - அமைந்தோர் பிறரும் போயவழி யென்று உலகத்தார் கருத; ஆங்குப் பட்டன்று அவன் கைவண்மை - அந்த நற்செய்கையிலே பட்டது அவனது கைவண்ணம் என்று.

அன்றி, ஆய் அறவிலை வணிகன் அல்லன்; பிறரும் சான்றோர் சென்ற நெறி யெனக் கருதி அச் செய்கையிலே பட்டதன்று அவன் கைவண்மை யென்றுரைப்பாரு முளர். இதற்குப் பட்டன்றென்பது மறைப்பொருள் படாமையின், பட்டதன்றென்பது பட்டன்றென விகாரமாகக் கொள்க.

விளக்கம் : மறுமைப் பயன் அறப்பயனாதலின், இம்மையில் நலம்செய்து மறுமையில் இன்பம் கருதுவோரை "அறவிலை வணிகர்" என்றார். அமைந்தோர், நற்பண்புகளால் நிறைந்தவர். என என்பதற்கு என்று கருத வென்றுரைத்தவர் கருதுதலைச் செய்தற்குரியவர் இவரென்பார் "உலகத்தார்" என்றார். பட்டன்று, பட்டது; "அணிந்தன்று" என்றாற்போல. பிறர் கூறுமாறு உரை கொள்வதாயின், பட்ட தன்றென்பது பட்டன்றென நின்றதென வுரைத்தல் வேண்டும்; இன்றேல், பட்டன்றென்பது எதிர்மறைப் பொருள் தாராது என அறிக.

-----

135. வேள் ஆய் அண்டிரன்

ஏணிச்சேரி முடமோசியார், முதன்முதலாக ஆய் அண்டிரனுடைய வண்மை, ஆண்மை, உடைமை முதலியவற்றான் உளதாகிய புகழைக் கேள்வியுற்று அவனைக் காணச் சென்றார். அவனும் அவனது புலமை நலமும் மனநலமும் கேள்வியுற்றிருந்தானாதலின், அவரை அவர் வரிசையறிந்து வரவேற்றுத் தக்க சிறப்பினைச் செய்தான். அவன் வழக்கம்போல் மிக்க வளவிய களிறும் மாவும் தேரு முதலிய பலவற்றைப் பரிசிலாகத் தர முற்பட்டான். அதனையறிந்த மோசியார், தாம் கூறக்கருதுவதை நேர்முகமாகக் கூறின், அவன் அன்பு மிக வுடைமையாற் பட்டாங்குக் கொள்ளானென்று நினைந்து ஒரு பாணன் கூற்றாக வரும் பரிசிறுறைப் பாட்டொன்றில் வைத்து, "மாவேள் ஆய், விறலி யென்பின்னே வர, படுமலைப் பண்ணுக்குரிய சிறிய யாழை ஒருபுடை தழுவிக்கொண்டு நின்னுடைய நல்லிசையை நினைந்து வரும் யான்; இப்போது வந்தது நினைக்க காண்டல் வேண்டியே யன்றிக், களிறும் மாவும் தேரும், வேண்டியன்று. நின் செல்வத்தைப் பரிசிலர், தமதென வளைத்துக் கொள்வாராயின், 'இல்லை, இஃது எனது' என்று சொல்லு தலையறியாத வண்மை நிறைந்த மனமுடைய நீ பல்லாழி வாழ்வாயாக" என்று வாழ்த்திப் பாடினார். அப்பாட்டே இப்பாட்டு. இத் தொகை நூலில் பாட்டுக்கள் பலவும் அவரவர் வரலாற்று முறைபற்றித் தொகுக்கப்படாமையின் இஃது ஈண்டுக் காணப்படுகிறது.

கொடுவரி வழங்குங் கோடுயர் நெடுவரை
அருவிடர்ச் சிறுநெறி யேறலின் வருந்தித்
தடவரல் கொண்ட தகைமெல் லொதுக்கின்
வளைக்கை விறலியென் பின்ன ளாகப்

பொன்வார்ந் தன்ன புரியடங்கு நரம்பின் 5
வரிநவில் பனுவல் புலம்பெயர்ந் திசைப்பப்
படுமலை நின்ற பயங்கெழு சீறியாழ்
ஒல்க லுள்ளமொ டொருபுடைத் தழீஇப்
புகழ்சால் சிறப்பினின் னல்லிசை யுள்ளி

வந்தனெ னெந்தை யானே யென்றும் 10
மன்றுபடு பரிசிலர்க் காணிற் கன்றொடு
கறையடி யானை யிரியல் போக்கும்
மலைகெழு நாடன் மாவே ளாஅய்
களிறு மன்றே மாவு மன்றே

ஒளிறுபடைப் புரவிய தேரு மன்றே 15
பாணர் பாடுநர் பரிசில ராங்கவர்
தமதெனத் தொடுக்குவ ராயி னெமதெனப்
பற்ற நேற்றாப் பயங்கெழு தாயமொ
டன்ன வாகநின் னூழி நினைக்க

20 காண்டல் வேண்டிய வளவை வேண்டார்
உறுமுரண் கடந்த வாற்றற்

பொதுமீக் கூற்றத்து நாடுகிழ வோயே. (135)

திணை : அது. துறை : பரிசிற்றுறை. அவனை அவர் பாடியது.

உரை : கொடு வரி - வழங்கும் கோடுயர் நெடு வரை - புலி இயங்கும் சிகர முயர்ந்த நெடிய மலையின்கண்; அரு விடர் சிறு நெறி ஏறலின் - ஏறுதற்கரிய பிளப்பின்கண் சிறிய வழியை யேறுதலான்; வருந்தி - வருத்தமுற்று; தடவரல் கொண்ட - உடல் வளைவைப் பொருந்திய; தகை மெல் ஒதுக்கின் - பயில அடியிட்டு நடக்கின்ற மெல்லிய நடையினையுடைய; வளைக் கை விறலி என் பின்னளாக - வளையணிந்த கையையுடைய விறலி என் பின்னே வர; பொன் வார்ந்தன்ன - பொன்னைக் கம்பியாகச் செய்தாற்போன்ற; புரி அடங்கு நரம்பின் - முறுக்கடங்கிய நரம்பினையுடைய; வரி நவில் பனுவல் புலம் பெயர்ந்து இசைப்ப - வரிப் பொருண்மையோடு பயிலும் பாட்டு நிலந்தோறு மாறி மாறி யொலிப்ப; படுமலை நின்ற பயம் கெழு சீறி யாழ் - படுமலைப் பாலை நிலைபெற்ற பயன் பொருந்திய சிறிய யாழை; ஒல்கல் உள்ளமொடு - தளர்ந்த நெஞ்சத்துடனே; ஒருபுடைத் தழீஇ - ஒரு மருங்கிலே யணைத்துக் கொண்டு; புகழ்சால் சிறப்பின் நின் நல்லிசை யுள்ளி - புகழ்தற்கமைந்த தலைமையையுடைய நினது நல்ல புகழை நினைந்து; எந்தை யான் வந்தனென் - என்னுடைய இறைவா யான் வந்தேன்; என்றும் - எந்நாளும்; மன்று படு பரிசிலர்க் காணின் - மன்றத்தின்கண் வந்த பரிசிலரைக் காணின்; கன்றொடு கறை யடி யானை இரியல் போக்கும் - கன்றுடனே கறை பொருந்திய அடியையுடைய யானையை அணியணியாகச் சாய்த்துக் கொடுக்கும்; மலை கெழு நாடன் - மலையையுடைய நாடனே; மா வேள் ஆய் - மா வேளாகிய ஆயே; களிறும் அன்று - யாம் வேண்டியது யானையும் அன்று; மாவும் அன்று - குதிரையும் அன்று; ஒளிறு படைப் புரவிய தேரும் அன்று - விளங்கிய பொற்படையையுடைய குதிரையிற் பூட்டப்பட்ட தேரும் அன்று; பாணர் பாடுநர் பரிசிலர் ஆங்கவர் - பாணரும் புலவரும் கூத்தர் முதலாயினாருமாகிய அவர்கள்; தமதெனத் தொடுக்குவராயின் - தம்முடைய பொருளென வளைத்துக்கொள்வாராயின்; எமது எனப் பற்றல் தேற்றா - அதனை யெம்முடைய தென்று அவர்பானின்றும் மீண்டு கைக்கொள்ளுதலைத் தெளியாத; பயங்கெழு தாய மொடு - பயன் பொருந்திய உரிமையோடு கூடி; அன்னவாக நின் ஊழி - மற்றும் அத்தன்மையவாக நின்னுடைய வாழ்நாட்கள்; நின்னைக் காண்டல் வேண்டிய அளவை - யான் வந்தது நின்னைக் காண்டல்வேண்டிய மாத்திரையே; வேண்டார் உறு முரண் கடந்த ஆற்றல் - பகைவரது மிக்க மாறுபாட்டை வென்ற வலியையுடைய;

பொதுமீக் கூற்றத்து நாடு கிழவோய் - யாவரும் ஒப்பப் புகழும் நாட்டை யுடையாய் எ-று.

நாடு கிழவோய், யான் வந்தது, களிறு முதலியன வேண்டியன்று; நின்னைக் காண்டல் வேண்டிய அளவே; நின்னூழி அன்னவாக வெனக் கூட்டுக. அல்லதூஉம், யானை முதலாயினவன்றிப் பிறவற்றையும் பாணர் முதலாயினோர் தமதெனத் தொடுக்குவராயினென இயைத்துரைப்பினு மமையும். கொடுவரி: பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; ஆகுபெயருமாம்.

இனி, ததை மெல் லொதுக்கின் எனவும், வடிநவில் பனுவல் எனவும் ஒளிறு நடைப் புரவிய எனவும் பாடமோதுவாரு முளர். வடிநவில் பனுவல் புலம்பெயர்ந் திசைப்ப வென்று கொண்டு வடித்தல் பயின்ற பாட்டை இசைதொறும் பெயர்த்து வாசிக்க வென்றுரைப்பாருமுளர். பொதுமீக் கூற்றம், பொதியிலுமாம்.

விளக்கம் : வளைந்த வரிகளை மேனி முழுதும் உடைமைபற்றிப் புலிக்குக் கொடுவரி யென்று பெயராயிற்று. வளைந்த வரிகளையுடைய புலியென விரிதல்பற்றி, இதனைப் பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை யென்றும், இஃது இயற்பெயரன்மையான், "ஆகுபெயருமாம்" என்றும் கூறினார். இவ் வியைபு குறித்தே சில உரைகாரர், இதனை அன்மொழித்தொகை யாகுபெயரென்றும் கூறுகின்றனர். தடவரல் - வளைவு. வரிப் பொருண்மையாவது, அவரவர் பிறந்த நிலத்தன்மையும், பிறப்பிற்கேற்ற தொழிற் றன்மையும் தோன்றக் கூறுதல். இது வரிக் கூத்து. வரிப்பாட்டாவது, தெய்வஞ் சுட்டியும் மக்கட் சுட்டியும் "பண்ணும் திறமும் செயலும் பாணியும் ஒரு நெறியன்றி மயங்கச் சொல்லப்பட்ட எட்டனியல்பும் ஆற னியல்பும் பெற்றுத் தன் முதலும் இறுதியும் கெட்டு இயல்பும் முடமுமாக முடிந்து கருதப்பட்ட சந்தியும் சார்த்தும் பெற்றும் பெறாதும்" வருவது. படுமலை ஒருவகைப் பண்; இது கைக்கிளை குரலாக நிறுத்துப் பாடுவது என்ப. யாழை ஒருபுடைத் தழீஇக் கொண்டதான் உள்ளம் தளர்ந்ததற்குக் காரணம் கூறாராயினும், நெடுவரையருவிடர்ச் சிறுநெறி யேறிவந்த தென்பது விறலிக்குக் கூறியவாற்றால் துணியப்படும். பரிசிலர் தொடக்கத்தே மன்றத்தே தங்கிப் பின்னரே மறுகுதோறும் சென்று பாடுபவாதலின், "மன்றுபடு பரிசிலர்" என்றார். தொடுத்தல், வளைத்துக் கொள்ளுதல். பொதுவாக யாவராலும் மேலாய சொற்களாற் பாராட்டப்படும் புகழ் "பொதுமீக் கூற்ற" மெனப்பட்டது; மீக்கூறுதல், புகழ்தல்; "மீக்கூறும் மன்னனிலம்" (குறள்-386). பொதியில், சான்றோர் யாவராலும் மீக்கூறப்படும் சிறப்புடையதாதலால், "பொதுமீக்கூற்றம் பொதியிலுமாம்" என்றார். "பொதியிலாயினும் இமயமாயினும்...ஒடுக்கம் கூறார் உயர்ந்தோ ருண்மையின்" என அடிகள் கூறுதல் காண்க.

136. வேள் ஆய் அண்டிரன்

துறையூர் என்பது காவிரிக் கரைக்கண் உள்ளதோ ரூர். இவ்வூரில் ஓடை கிழார் என்னும் சான்றோர் வாழ்ந்தனர். இவர் வறுமை மிக்குப் பொதியின்மலைக் கிழவனாகிய ஆய் அண்டிரனைப் பாடிப் பரிசில் பெறக் கருதி, அவனது ஆய் குடிக்குச் சென்று அவனைக் கண்டார். அப்போது அவர் தமது வறுமைத் துன்பத்தை இப் பாட்டில் அமைத்து, "வேந்தே, என் உடையிலுள்ள தையலில் வாழும் சீலைப்பேன் ஒருபால் என்னைப் பகைத்துத் துன்புறுத்துகிறது; உணவின்றி வருந்தும் என் சுற்றத்தோடு என்னை வருத்தும் பசினோய் ஒருசார் துன்புறுத்துகிறது; எவரிடத்தேனும் பரிசில் பெற்றுச் செல்லின், வழியில் ஆறலைத்து அதனையும் பறித்துக்கொள்ளும் கள்வரது அச்சம் ஒருமருங்கு வருத்தத்தைச் செய்கிறது. இத் துன்பங்களனைத்தையும் போக்கி எம்மை அருளவல்லவன் ஆய் அண்டிரன் என்று கேட்டு அவன் புகழை விரும்பியாங்கள் நெடுஞ்சரங் கடந்து வந்துள்ளோம். எங்கட்கு ஈபவரே ஒரு பயனும் கருதாது பிறர்க்கு ஈபவராவர்; ஒரு பயன் கருதிப் பிறர்க்கீபவர் தமக்கே ஈபவராவர்; இவ்வளவே யான் சொல்வேனாக, நீ நின் தகுதிக் கேற்ப வேண்டுவன வழங்குக. யாங்கள் அப் பரிசிலைக்கொண்டு எம துறையூரின்கண்ணே யிருந்து உண்டு மகிழ்ந்து, எம்மூர்த் துறையிடத்து மணலினும் பல யாண்டு நீ வாழ்வாயாக என வாழ்த்தி மகிழ்வோம்" என்று பாடியுள்ளார்.

யாழ்ப்பத்தர்ப் புறங்கடுப்ப இழைவலந்த பஹுன்னத் திடைப்புரைப்பற்றிப் பிணிவிடாஅ ஈக்குழாத்தோ டிறைகூர்ந்த	
பேஎற்பகையென வொன்றென்கோ உண்ணாமையி னூன்வாடித் தெண்ணீரிற் கண்மல்கிக் கசிவுற்றவென் பல்கிளையொடு பசியலைக்கும் பகையொன்றென்கோ	5
அன்னதன்மையு மறிந்தீயார் நின்னதுதாவென நிலைதளர மரம்பிறங்கிய நளிச்சிலம்பிற் குரங்கன்னபுன் குறுங்கூளியர் பரந்தலைக்கும் பகையொன்றென்கோ	10
ஆஅங், கெனைப்பகையு மறியுநனாய் எனக்கருதிப் பெயரேத்தி	15

வாயாரநின் னிசைநம்பிச் சுடர்சுட்ட சுரத்தேறி இவண்வந்த பெருநசையேம்	
எமக்கீவோர் பிறர்க்கீவோர் பிறர்க்கீவோர் தமக்கீபவென அனைத்துரைத்தனன் யானாக நினக்கொத்தது நீநாடி நல்கினை விடுமதி பரிசி லல்கலும்	20
தண்புனல் வாயிற் றுறையூர் முன்றுறை நுண்பல மணலினு மேத்தி	25
உண்குவம் பெருமநீ நல்கிய வளனே.	(136)

திணை : அது. துறை : பரிசில்கடாநிலை. அவனைத் துறையூர் ஓடைகிழார் பாடியது.

உரை : யாழ்ப் பத்தர் புறம் கடுப்ப - யாழ்ப் பத்தரினது புறத்தை யொப்ப; இழை வலந்த பல் துன்னத்து - இழை சூழ்ந்த பல தையலினது; இடைப் புரை பற்றி - இடைக்கண் உளவாகிய புரைகளைப் பற்றி; பிணிவிடாஅ ஈர்க் குழாத்தோடு - ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்த பிணிப்பு விடாதே கிடைக்கின்ற ஈரினது திரளோடு; இறை கூர்ந்த பேஎன் பகையென ஒன்று என்கோ - தங்குதல் மிக்க பேனாகிய பகையை ஒரு பகை யென்பேனோ; உண்ணாமையின் ஊன் வாடி - உண்ணாமையின் உடம்பு புலர்ந்து; கண் தெண்ணீரின் மல்கி - கண் தெளிந்த நீரால் நிறைந்து; கசிவுற்ற என் பல் கிளையொடு - வியர்ப்புற்ற எனது பல சுற்றத்தோடு; பசி அலைக்கும் பகை ஒன்றென்கோ - பசினோய் வருத்தும் பகையை ஒரு பகை யென்பேனோ; அன்ன தன்மையும் அறிந்தீயார் - அப்பெற்றிப்பட்ட எனதியல்பையும் அறியாராய்; நின்னது தா என - நின் கைப்பொருளைத் தாவென்று சொல்லி; நிலை தளர - எம்முடைய நிலைகள் தளரும்படி; மரம் பிறங்கிய நளிச் சிலம்பின் - மரங்கள் செறிந்த குளிர்ந்த மலையில்; குரங்கன்ன புன் குறுங் கூளியர் - குரங்கு போலப் பறித்துக்கொள்ளும் இயல்பையுடைய புல்லிய குறிய ஆறலை கள்வர்; பரந் தலைக்கும் பகை ஒன்றென்கோ - பரந்து வந்தலைக்கும் பகையை ஒரு பகையென்பேனோ; எனைப் பகையும் அறியுநன் ஆய் எனக் கருதி- எல்லாப் பகையும் அறிவான் ஆயே எனக் கருதி; வாயாரப் பெயரேத்தி - எமது வாக்கினால் மிகவும் நினது பெயரை வாழ்த்தி; நின் இசை நம்பி - நின்னுடைய புகழை நச்சி; சுடர் சுட்டசுரத்து ஏறி - ஞாயிறு சுடப்பட்ட கரத்தின் கண்ணே யேறி; இவண் வந்த பெருநசையேம் - இவ்விடத்து வந்த பெரிய நச்சுதலை யுடையேம்; எமக்கு ஈவோர் பிறர்க்கு ஈவோர் - இங்ஙனம் வறுமையுற்ற எங்களுக்கு ஒன்றை இடுவோ ரன்றோ பயன் கருதாது பிறர்க்கு இடுபவர்களாவாரெனவும், பிறர்க்கீவோர் தமக்கு ஈப வென - எம்மை யொழிந்த பிறர்க்கிடுவாரன்றோ பயன் கருதி

யிடுதலால் தங்களுக்கே இடுவோ ரெனவும்; அனைத்து யான் உரைத்தனன் ஆக - அவ்வளவாக யான் சொன்னேனாக; நினக் கொத்தது நீ நாடி - நினக்குப் பொருந்தியது நீ ஆராய்ந்து; பரிசில் நல்கினை விடுமதி - எமக்குப் பரிசில் தந்தனையாய் விடுவாயாக; அல்கலும் - நாடோறும்; தண் புனல் வாயில் துறையூர் முன்றுறை - குளிர்ந்த நீரோடும் வாய்த்தலைகளையுடைய துறையூரின்கண் துறை முன்னர்; நுண் பல மணலினும் ஏத்தி - நுண்ணிய பல மணலினும் பல நாள் வாழ்க வெனவாழ்த்தி; உண்குவம் - உண்பேம்; பெரும-; நீ நல்கிய வளன் - நீ தந்த செல்வத்தை எ-று.

பெரும, நீ நல்கிய வளத்தை அல்கலும் ஏத்தி உண்பேம்; நினக் கொத்தது நீ நாடிப் பரிசில் நல்கினை விடுமதி யெனக் கூட்டுக.

ஆ யென வென்பதற்கு ஆ யென்று சொல்லவென்றும், எமக்கீவோர் பிறர்க் கீவோர் என்பதற்கு, எமக் கீவோர் எம் வறுமை கண்டு வருத்தமுறுவோர் யாவர்க்கும் ஈவோ ரெனவும், பிறர்க் கீவோர் தமக்கீப வென்பதற்குப் பிறர்க்குக் கொடுப்போர் அக் கொடுக்கப்படுகின்றோர் தமக்கே கொடுப்போராவ ரெனவு முரைப்பாரு முளர். கசிவுற்ற வென்பதற்கு இரக்கமுற்ற வெனினு மமையும்.

பேஎற் பகையென வென்புழி எனவும், ஆங்கெனைப் பகையு மென்புழி ஆங்கும் அசைநிலை. கண் தெண்ணீரின் மல்கி யெனவும் வாயாரப் பெயரேத்தி யெனவும் மாற்றப்பட்டன.

விளக்கம் : உண்ணாமையால் உடல் வாடுதலும் வியர்த்தலும் இயல்பாதலின், "ஊன்வாடிக் கசிவுற்ற என் பல்கினை" யென்றார். ஆறலைக் கள்வர் மலைகளில் குரங்குபோல மறைந்திருந்து வழப்பறி செய்வது தோன்ற, "குரங் கன்ன புன்குறுங் கூளியர் பரந்தலைக்கும் பகை" யென்றார். துறையூர் தமதூராதலின், அதனையே விதந்தோதுகின்றார்.

-----

137. நாஞ்சில் வள்ளுவன்

திருக்குறட் செல்வத்தைச் செந்தமிழ்க்கு வழங்கி உலகு புகழும் நிலைப்புகழ் பெற்ற திருவள்ளுவர் போல, வள்ளுவ னென இயற்பெயர் பெற்ற கொடைவள்ளல் இந் நாஞ்சில் வள்ளுவன். நாஞ்சில் மலையும் அதன் அடிப்பகுதியிலுள்ள நாஞ்சில் நாடும் இவ் வள்ளுவற்குரியவை. இவன் சேரமன்னர்க்குக் கீழிருந்து வாழும் சிற்றரசன். இவன் முன்னோர் போரிற் புறங்கொடாத புகழ் பெற்றவர். இவற்கு முடிவேந்தனான சேரன்,

இவன்பால் பெருமதிப்பும் பேரன்புமுடையவனாய் இவன் வேண்டியன யாவும் வேண்டியவாறே இவற்கு வழங்கினன். அதனால் இவனும் அவன்பொருட்டுச் சாதல், தன்னை விற்றாயினும் கொள்ளத்தக்கதெனக் கருதும் வீறு கொண்டிருந்தான். ஒளவையாரால் இவன் பெரியோர் வரிசையுள் வைத்துப் போற்றப்பட்டவன். இவனது சான்றண்மையை வியந்த ஒரு சிறைப் பெரியனார் இவனைப் பெற்ற தாய் தந்தையர் தவத்தைப் பாராட்டி, "நின் தந்தை தாய் வாழியர் நிற்பயந் திசினோரே" யென்று வாழ்த்தியுள்ளார். "இவன் தந்தை யென்னோற்றான் கொல்லென்னும் சொல்" நிகழுமா றொழுகிய இவனது ஒழுக்கம் திருவள்ளுவர் திருவுள்ளத்திருந்து விளக்கஞ் செய்திருப்பது இதனால் நன்கு புலனாகிறது. இவனை ஒரு சிறைப் பெரியனார், மருதனிளநாகனார், ஒளவையார் என்ற சான்றோர் மூவரும் பாடியுள்ளனர். இவருள் ஒளவையார் இவனைச் சிறிது அரிசி வேண்டினாராக, அவர்க்கு இவன் பெரியதொரு களிற்றினை நல்கினான். அதனை வியந்து அவர் பாடிய பாட்டு மிக்க சுவையுடையதாகும். இப்போதுள்ள நாகர்கோவிலைச் சூழ்வுள்ள நாடு நாஞ்சில் நாடு எனப்படுகிறது. ஆங்குள்ள மலைகளுள் நாஞ்சில்மலை இன்னதெனத் தெரிந்திலது. ஆதலால், வள்ளுவனது நாஞ்சில்மலையும் அவனது நாடும் இவையெனத் தெளிதற்கு வேண்டும் விளக்கமில்லாமல் இருக்கின்றன. உடுமலைப்பேட்டைக்குத் தெற்கிலுள்ள மலைத் தொடர்களிற் றோன்றி யோடும் காட்டாறுகளுள் ஒன்று நாஞ்சிலாறு என்னும் பெயர் கொண்டுள்ளது. உ. வே. சாமிநாதையரவர்களும் இது குறித்து ஒன்றும் கூறமாட்டா தொழிந்தனர். இவ் வள்ளுவன் சேர மன்னன் ஆதரவு பெற்றவனென்பது கொண்டு, இவனது நாடு சேரநாட் டெல்லையில் தமிழகத்தைச் சாரவிருந்த தென்பது ஒருதலை.

இனி, இவனைப் பாடிய சான்றோருள் ஒரு சிறைப் பெரியனார் பெயர் சில ஏடுகளில் ஒரு சிறைப் பெயரினார் என்றும் காணப்படுகிறது. இவர் நாஞ்சில் வள்ளுவனது நாட்டிலே பிறந்து வளர்ந்து நல்லிசைப் புலமை நிறைந்தவர். இவர்க்கு வள்ளுவன் ஆட்சி நலத்திற் பேரீடுபாடு உண்டு. நாட்டில் உள்ள சான்றோர்க்குப் பெருந்திரு வுடையரான தமிழ்வேந்தர் மூவரையும் பாடுதற்குப் பேரவா வுண்டாதல் இயல்பாயினும், தமக்கு வள்ளுவனைக் காட்டிலும் அவர்கள் மேம்பட்டவராகத் தோன்றாமையின், அவரைப் பாடுவதற்குச் சிறிதும் அவாவாதவர். நாஞ்சில் நாட்டில் விதைத்த வித்து மழையில்லை யெனக் கெடுதலின்றிக் கரும்புபோல வளமுற வளர்ந்து விளையும் என்றும், கோடையால் நீர்நிலைகள் வற்றுவதில்லை யென்றும், கடனோக்கி யோடும் ஆறுகள் தெளிந்த நீருடனே வேங்கைப் பூக்களைக் கொண்டு செல்லும் என்றும் பாடி, "பெருங்கல் நாடனே, நீ வாழ்வாயாக; நின்னைப் பெற்றமையால் நின் தந்தை தாயர் வாழ்க" என்று பாராட்டியுள்ளார்.

இரங்கு முரசி னினஞ்சால் யானை
முந்நீ ரேணி விறல்கெழு மூவரை
இன்னு மோர்யா னவாவறி யேனே

நீயே, முன்யா னறியு மோனே துவன்றிய கயத்திட்ட வித்து வறத்திற் சாவாது கழைக்கரும்பி னொலிக்குந்து கொண்டல் கொண்டநீர் கோடை காயினும் கண்ணன்ன மலர்ப்பூக்குந்து கருங்கால் வேங்கை மலரி னாளும்	5
பொன்னன்ன வீசுமந்து மணியன்னநீர் கடற்படரும் செவ்வரைப் படப்பை நாஞ்சிற் பொருந சிறுவெள் ளருவிப் பெருங்க னாடனை நீவா ழியர்நின் றந்தை தாய்வா ழியர்நிற் பயந்திசி னோரே.	10
	(137)

திணை : அது. துறை : இயன்மொழி; பரிசிற்றுறையுமாம். நாஞ்சில் வள்ளுவனை ஒருசிறைப் பெரியனார் பாடியது.

உரை : இரங்கு முரசின் - ஒலிக்கும் முரசினையும்; இனம் சால் யானை - இனமமைந்த யானையையுமுடைய; முந்நீர் ஏணி விறல் கெழு மூவரை - கடலாகிய எல்லையையுடைய நிலத்தின் கண் வென்றி பொருந்திய மூவேந்தரை; இன்னும் ஓர் யான் அவா வறியேன் - இன்னமும் யானொருவனே பாடும் அவாவை யறியேன்; நீயே முன் யான் அறியுமோன் - நீதான் முன்னே தொடங்கி யான் அறியு மவன்; துவன்றிய கயத்திட்ட வித்து - நீர்நிறைந்த பள்ளத்தின்கண் விதைத்த வித்து; வறத்திற் சாவாது - நீரின்மையாற் சாவாது; கழைக் கரும்பின் ஒலிக்குந்து - கரும்புபோலத் தழைக்கும்; கொண்டல் கொண்ட நீர் - மழையால் முகந்து சொரியப்பட்ட நீர்; கோடை காயினும் கண்ணன்ன மலர் பூக்குந்து - கோடை காயினும் மகளிர் கண்போன்ற குவளை முதலிய மலர் பூக்கும்; கருங் கால் வேங்கை மலரின் - கரிய தாளையுடைய வேங்கை மலரின்; நாளும் பொன்னன்ன வீ சுமந்து - நாடோறும் அப் பொன்போலும் பூவைச் சுமந்து; மணியன்ன நீர் கடற் படரும் - மணிபோலும் நீர் கடற்கட் செல்லும்; செவ்வரைப் படப்பை நாஞ்சிற் பொருந - செவ்விய மலைப்பக்கத்தையுடைய நாஞ்சிலென்னும் மலையையுடைய பொருந; சிறு வெள் அருவிப் பெருங்கல் நாடனை - சிறிய வெளிய அருவியையுடைய பெரிய மலையையுடைய நாட்டை யுடையாய்; நீ வாழியர் - நீ வாழ்வாயாக; நிற்பயந் திசினோர் நின் தந்தை தாய் வாழியர் - நின்னைப் பெற்றோராகிய நின் தந்தையும் தாயும் வாழ்க ள-று.

நீர் மலர் பூக்குமென இடத்து நிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்து மேல் ஏறிநின்றது. கோடைக்காயினு மென்பது பாடமாயின், கோடைக் கட்காயினு மென்றானும்,

கோடைக்கணாயினு மென்றானு முரைக்க. முன்னின்ற பெயரெச்ச மூன்றும்
நாஞ்சிலென்னும் நிலப்பெயர் கொண்டன. தன் பழமை தோன்றப் புகழ்ந்து கூறுவான்,
மூவரையும் பாடுமவாவை இன்னுமறியே
னென்றதாகக் கொள்க.

விளக்கம்: விறல் கெழு மூவரென்றது, சேர சோழ பாண்டியர்களை. ஏணி - எல்லை;
"நளியிரு முந்நீ ரேணியாக" (புறம். 35) என்புழிப்போல. அவாவறியேன் - பாட விரும்பி
யறியேன். தமிழ்ச் சான்றோ ரனைவர்க்கும் தமிழ் மூவேந்தரைப் பாடுதற் கியல்பாகவே
அவாவுண்டாகுமாயினும் யானொருவனே அவ்வாறு அவாவாதவன் என்பார்,
"இன்னும் ஓர் யான் அவாவறியேன்" என்றார். கண்ணன்ன மலர் எனப் பொதுப்படக்
கூறினமையின், சிறப்புடைய மகளிர் கண்ணென்பது கொள்ளப்பட்டது. இப்போதுள்ள
நாஞ்சில் நாட்டிலுள்ள மலைகளுள் நாஞ்சில்மலையின்ன தெனத் தெரிந்திலது. பூத்தல்
வினை மலர்க்குரித்தாயினும், நீரின் வினையாகக் கூறப்படுதலின், மலரின் வினை
அதற்கிடமாகிய நீர்மேலேறி நின்றதென்றார். நிலப்பெயர். இடப்பெயர் "விறல்கெழு
வேந்தர் மூவரையும் அறியேன். நீயே யான் முன்னறியு மோன்" என்றது,
இவ்வாசிரியர்க்கு இவன்பாலுள்ள பழமைத் தொடர்பு விளக்குவது காண்க. மணி,
பளிங்கு மணி. "பளிங்கு வகுத்தன்ன தீநீர்" (புறம். 150) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.
ஒலிக்கும், பூக்கும், படரும் என்ற பெயரெச்சம் மூன்றும் நாஞ்சில் என்னும் இடப்பெயர்
கொண்டன ஒலிக்கும், பூக்கும் என்பன, உம் உந்தாய் நின்றன.

-----

138. நாஞ்சில் வள்ளுவன்

ஒருகால், மதுரை மருதன் இளநாகனார் நாஞ்சில் வள்ளுவனை யடைந்து அவன்
மிக்க பரிசில் தரப்பெற்றுச் சென்றார். செல்பவர் வழியில் பாணர் கூட்டமொன்று வரக்
கண்டு, அவர்களில் மூத்தோனை நோக்கி, "நீசெல்வர் பிறரை நினையாது, நாஞ்சில்
வள்ளுவனை நினைந்து போவது நோக்க நீ விரிந்த பெரிய மனமுடையனாகத்
தோன்றுகின்றாய்; நீ குறித்துச் செல்லும் வள்ளலோ பின்றையோ, நாளையோ
வாவென மொழிபவ னல்லன்" என்றாராக, அவன், தான் இதற்கு முன்பும் அவன்பாற்
சென்று பரிசில்பெற்றுவந்தமை தெரிவித்து, இனி அவ்வாறு பெற முடியுமோ என
மையல் நோக்கம் கொண்டான். அவற்கு மருதன் இளநாகனார், "அவன் கிளியீடு
வாய்த்தாற் போல்பவன்; அவன் பாற் செல்லும் நினைனை முன்னே வந்து போன பழைய
பாண னெனத் தெரிந்துரைப்பார் யாவருளர்? நீ இன்னே இனிது செல்க" என
இப்பாட்டின்கண் குறித்துரைத்துள்ளார்.

ஆனினங் கலித்த வதர்பல கடந்து
 மானினங் கலித்த மலைபின் னொழிய
 மீனினங் கலித்த துறைபல நீந்தி
 உள்ளி வந்த வள்ளுயிர்ச் சீறியாழ்

சிதாஅ ருடுக்கை முதாஅரிப் பாண 5
 நீயே பேரெண் ணலையே நின்னிறை
 மாறி வாவென மொழியலன் மாதோ
 ஒலியிருங் கதுப்பி னாயிழை கணவன்
 கிளிமரீஇய வியன் புனத்து

மரனணி பெருங்குர லனைய னாதலின் 10
 நின்னை வருத லறிந்தனர் யாரே. (138)

திணை : அது. துறை : பாணாற்றுப்படை. அவனை மருதன் இளநாகனார் பாடியது.

உரை : ஆனினம் கலித்த அதர்பல கடந்து - பெற்றத்தினது இனம் மிக்க வழிபலவும் வந்து; மான் இனம் கலித்த மலை பின்னொழிய - மான் திரள் மிக்க மலை பின் கழிய; மீனினம் கலித்ததுறைபல நீந்தி - மீனினம் தழைத்த துறை பலவற்றையும் நீந்தி; உள்ளி வந்த - நினைத்து வந்த; வள்ளுயிர்ச் சீறியாழ் - வள்ளிய ஓசையை யுடைத்தாகிய சிறிய யாழையும்; சிதாஅர் உடுக்கை முதா அரிப் பாண - சிதாராகிய உடையையுமுடைய மூத்த பாணனே; நீ பேரெண்ணலை - நீதான் அவன்பாற் சில கருதிப் போகின்றமையின் பெரிய எண்ணத்தையுடைய; நின் இறை - நின்னுடைய தலைவன்; மாறி வா என மொழியலன் - இப்பொழுது போய்ப் பின்னொரு நாட் பரிசிற்கு வாவென்று சொல்லான்; ஒலியிருங் கதுப்பின் ஆயிழை கணவன் - தழைத்த கரிய கூந்தலையுடைய ஆயிழைக்குத் தலைவன்; கிளி மரீஇய வியன் புனத்து - கிளி மருவியஅகன்ற புனத்தின் கண்; மரன் அணி பெருங் குரல் அனையன் ஆதலின் - மரப்பொதும்பின்கண் வைத்த பெரிய கதிரை யொப்பனாதலின்; நின்னை வருதல் அறிந்தனர் யார் - நீ அவன்பாற் பரிசில்பெற்று வருதற்கண் நின்னைப் பழைய பாணன் என்று அறிவார்யார் என்று.

"நின்னை வருதல் அறிந்தனர் யார்" என்றதன் கருத்து, நின்னை யறிவாரும் அறியாத தன்மையையாவை யென்பதாம். அறிவார் யாரென்பது அறிந்தனர் யாரெனக் காலமயக்கமாயிற்று. நினக்கு அவன் பரிசில் தப்பாமல் தருமென்பான் "நின்னிறை" யென்றான். "கிளி மரீஇய வியன்புனத்து மரனணிபெருங்குரலனையன்" என்றது, கிளியீடு வாய்த்தாற் போல்வனென்னும் வழக்குப்பற்றி நின்றது.

விளக்கம் : துறை: நீர்த் துறை. முதுமையையுடைய பாணனை முதா அரிப் பாணன் என்றார்; முதிர்ந்த காயை முதாரிக்காய் என்பது போல. பெருங்கொடை வேந்தர் பலர்

இருப்பவும், நாஞ்சில் வள்ளுவனை நயந்து சேறலின், "பேரெண்ணலை" யென்றார். எண்ணல் எண்ணம். அறிந்தனர் யார் என்றவிடத்து, அறிதற்குரிய நினைவைப் பழைய பாணன் என்று அறிவார் யார் என்பது வருவிக்கப்பட்டது. பரிசில் பெற்றவழி இப் பாணனது பண்டைநிலை, பெற்ற செல்வத்தால் மறைந்து போமென்பது எய்த "அறிந்தனர் யார்" என்றதன் கருத்து "நினைவை யறிவாரும் அறியாத தன்மையை யாவையென்பதாம்" என்றார். அறிவார் யார் என எதிர்காலத்தில் கூறற்பாலதனை இறந்த காலத்திற் கூறியது காலமயக்கம். இது தெளிவுபற்றி வந்தது. பண்டும் பரிசில் தந்து சிறப்பித்துள்ளதோடு இப்போதும் அது தருதற்குச் சமைந்திருத்தலின், "நின்னிறை" என்றான்; எனவே, அவன் பரிசில் பெறுவது தப்பாதாயிற்று. கிளியீடு வாய்த்தாற்போல வென்பது பிற்காலத்தே "இல்லார்க்குக் கிழயீடு வாய்த்தாற் போல" என வழங்குவதாயிற்று.

-----

139. நாஞ்சில் வள்ளுவன்

பிறிதொருகால், மருதனிள நாகனார் வள்ளுவன்பால் பரிசில் பெறுதல் வேண்டிச் சென்றார். தமக்குப் பரிசில் இன்றியமையாமையும் அதனை விரையப் பெறவேண்டியிருத்தலையும் அவற்கு நேரே யுரைத்தல் இயலாமையின், பாணன் ஒருவன் விரும்பிக் கேட்கும் வாய்பாட்டால், இப்பாட்டின்கண் வைத்து, "வேந்தே, என் பின்னே வரும் இளைய மகளிரும் விறலியரும் வாழ்தல் வேண்டியான் பொய் கூறுவேனல்லேன்; மெய்யே கூறுகின்றேன்; எனது இப்போதைய நிலைமை நீ மனம் கனிந்து நல்கும் காலத்தை நோக்கியிருத்தற் கேற்றதன்று, நினக்குரிய முடிவேந்தனாகிய சேரனோ, நினக்கு வேண்டியவற்றை வேண்டியாங்குக் கொடுத்தற்கு அஞ்சான்; அவன் பொருட்டு நீ சாதற்கும் அஞ்சாய்; ஒருகால் போருண்டாயின், நின் செவ்வி கிடைக்குந் துணையும் என் சுற்றம் பசித்துன்பத்தைப் பொறாது; ஆதலால் யாம் வேண்டும் பரிசிலை இன்னே தருவாயாக" எனக் குறித்துள்ளார்.

சுவலழுந்தப் பலகாய

சில்லோதிப் பல்லிளைஞருமே

அடிவருந்த நெடிதேறிய

கொடிமருங்குல் விறலியருமே

வாழ்தல் வேண்டிப்

5

பொய்கூறேன் மெய்கூறுவல்

ஓடாப் பூட்கை யுரவோர் மருக

உயர்சிமைய வழாஅ நாஞ்சிற் பொருந

மாயா வுள்ளமொடு பரிசி லுன்னிக்

கனிபதம் பார்க்குங் காலை யன்றே

10

ஈத லானான் வேந்தே வேந்தர்க்குச்
 சாத லஞ்சாய் நீயே யாயிடை
 இருநில மிளிர்ந்திசி னாஅங் கொருநாள்
 அருஞ்சமம் வருகுவ தாயின்
 வருந்தலு முண்டென பைதலங் கடும்பே.

(139)

திணை : அது. துறை : பரிசில் கடாநிலை. அவனை அவர் பாடியது.

உரை : சுவல் அழுந்தப் பல காய - தோள் வடுப்படப்பல முட்டுக்களையும் காவிய;
 சில்லோதிப் பல இளைஞரும் - சிலவாய மயிரையுடைய பல இளையோரும்; அடி
 வருந்த நெடிது ஏறிய - அடிவருந்த நெடும்பொழுது ஏறிய; கொடி மருங்குல் விறலியரும்
 - கொடிபோலும் இடையினையுடைய விறலியரும் என இவர்; வாழ்தல் வேண்டி -
 வாழ்தலை விரும்பி; பொய் கூறேன் மெய் கூறுவல் - பொய் சொல்லேன் மெய்
 சொல்லுவேன்; ஓடாப் பூட்கை உரவோர் மருக - புறங்கொடாத மேற்கோளையுடைய
 வலியோர் மரபி லுள்ளானே! உயர் சிமைய உழாஅ நாஞ்சில் பொருந - உயர்ந்த
 உச்சியை யுடைத்தாய் உழப்படாத நாஞ்சிலென்னும் பெயரையுடைய
 மலைக்குவேந்தே; மாயா உள்ளமொடு - மறவாத நினைவுடனே; பரிசில் உன்னி -
 பரிசிற்கு வந்து பொருந்தி; கனி பதம் பார்க்கும் காலையன்று - பின்பு நின்று நின் மனம்
 நெகிழும் செவ்வி பார்க்கும் காலமன்று யான் வறுமையுற்று நிற்கின்ற நிலைமை;
 ஈதலானான் வேந்து - நினக்கு வேண்டிற்றுத் தருதலை அமையான் நின்னுடைய
 அரசன்; வேந்தற்குச் சாதல் அஞ்சாய் நீ - அவ்வரசன் பொருட்டுச் சாதலுக்கு அஞ்சாய்
 நீ; ஆயிடை - அவ்விடத்து; இரு நிலம் மிளிர்ந்திசி னாஅங்கு - பெரிய நிலம் பிறழ்ந்தாற்
 போல; ஒருநாள் அருஞ் சமம் வருகுவ தாயின் - ஒருநாள் பொறுத்தற்கரிய பூசல்
 வருவதாயின்; வருந்தலுமுண்டு என் பைதலங் கடும்பு - வருந்துதலு முளதாம் எனது
 பசித்துன்பத்தையுடைய சுற்றம் எ-று.

அதனாற் போர் வருதன் முன்னே பரிசில் தந்து விடுவாயாக வென்பது கருத்து.
 வேந்து என்றது சேரனை.

விளக்கம் : அழுந்தியவழி வடு வுண்டாதலால், அழுந்த வென்றதற்கு வடுப்பட வென
 வுரை கூறினார். இளைஞரென்றது, சில்லோதி யென்ற அடைச்சிறப்பால் பெண்பால்
 குறித்து நின்றது. புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்குமாயின், பொய்மையும் வாய்மையாம்
 என்பது கொண்டு, "வாழ்தல் வேண்டிப் பொய் கூறேன்" என்றார். நாஞ்சில் உழுகின்ற
 கலப்பைக்கும் பெயராதலின், நாஞ்சில் மலையை "உழாஅ நாஞ்சில்" என
 வெளிப்படுத்தார். பரிசில் உன்னி - பரிசில் கருதிப் போந்து என்று பொருள் படுதலின்,
 பரிசிற்கு வந்து பொருந்தி யென்றார். பரிசில் துன்னி என்றும் பாடம் கூறுவர். கனி பதம்

- மனம் அருளாற் கனிந்து நெகிழும் காலம். வேந்து ஈதலானான் என்றும், அவற்கு நீ சாதல் அஞ்சாய் என்றும் கூறுதலின், நாஞ்சில் வள்ளுவன் குறுநில மன்னனென்றும், வேந்தென்றது சேரனை" என்பதனால், இவ் வள்ளுவற்குத் தலைமை வேந்தன் சேரன் என்றும் அறியலாம். "அருஞ்சமம் வருகுவதாயின்" என்றது, அச் சமத்தின்கண் ஈடுபடின் நின் செவ்வி எமக்குக் கிடைத்த லரிதாம்; அதனால் எம் சுற்றத்தின் பசித்துன்பம் நீங்குவது நீட்டிக்கும் என்றவாறு. "அதனால்...கருத்து" என்பது குறிப்பெச்சம்.

-----

140. நாஞ்சில் வள்ளுவன்

ஒருகால் நாஞ்சில் வள்ளுவனது நாட்டிற்கு ஓளவையார் விறலியர் பலர்கூழ்வரச் சென்றிருந்தார். அக்காலை அவ்விறலியர் தாம் தங்கியிருந்த மனைப் பக்கத்தே முளைத்துத் தழைத்திருந்த கீரைகளைப் பறித்துச் சமைக்கலுற்றனர். அவர்கட்கு அதன் கண்ணுறையாக இடற்குத்துவரை யரிசி இல்லை. அதனால் அவர் பொருட்டு ஓளவையார் வள்ளுவனிடம் சென்று சில அரிசி தருமாறு வேண்டினார். அவன் அவரது வரிசையும் தன் நிலைமையும் சீர்தூக்கி மலைபோல்வதொரு களிறு சுமக்கும் அளவில் களிற்றின்மேலேற்றி விடுத்தான். ஓளவையார் அவன் கொடை மடத்தை வியந்து, ஏனைச் சான்றோர்களை நோக்கி, "செந்நாப்புலவீர், நாஞ்சில் வள்ளுவன் மடவன்போலும். யாம் சில அரிசி வேண்ட, எமக்கு மலைபோல்வதொரு களிற்றை நல்கினனே! இப்பெற்றிப் பட்டதொரு கொடை மடமும் உண்டுகொல்! பெரியோர் தமது செய்தற்குரிய கடமையை முன்பின் ஆராய்ந்து செய்யாரோ? கூறுமின்" என்று இப் பாட்டைப் பாடியுள்ளார்.

தடவுநிலைப் பலவி னாஞ்சிற் பொருநன்
மடவன் மன்ற செந்நாப் புலவீர்
வளக்கை விறலியர் படப்பைக் கொய்த
அடகின் கண்ணுறை யாக யாஞ்சில

அரிசி வேண்டினெ மாகத் தான்பிற
வரிசை யறிதலிற் றன்னுந் தூக்கி
இருங்கடறு வளைஇய குன்றத் தன்னதோர்
பெருங்களிறு நல்கி யோனே யன்னதோர்
தேற்றா வீகையு முளதுகொல்

போற்றா ரம்ம பெரியோர்தங் கடனே.

5

(140)

திணை : அது. துறை : பரிசில் விடை. அவனை ஓளவையார் பாடியது.

உரை : தடவு நிலைப் பலவின் நாஞ்சிற் பொருநன் - பெரிய நிலைமையையுடைய பலாமரத்தை யுடைத்தாய நாஞ்சில் மலைக்கு வேந்தன்; மடவன் மன்ற - அறிவு மெல்லியன் நிச்சயமாக; செந்நாப் புலவீர் - செவ்விய நாவையுடைய புலவீர்; வளைக்கை விறலியர் - வளையணிந்த கையையுடைய விறலியர்; படப்பைக் கொய்த அடகின் கண்ணுறையாக - மனைப்பக்கத்தின்கட் பறித்த இலைக்கு மேல் துவுவதாக; யாம் சில அரிசி வேண்டினேமாக - யாங்கள் சில அரிசி வேண்டினேமாக; தான் வரிசை அறிதலின் - தான் பரிசிலர்க் குதவும் வரிசை யறிதலான்; தன்னும் தூக்கி - எம் வறுமையைப் பார்த்தலே யன்றித் தனது மேம்பாட்டையும் சீர்தூக்கி; இருங் கடறு வளைஇய - பெரிய சுரஞ் சூழ்ந்த; குன்றத் தன்னதோர் பெருங் களிறு நல்கியோன்- மலை போல்வதொரு பெரிய யானையை யளித்தான்; அன்னதோர் தேற்றா ஈகையும் உளது கொல் - ஆதலான் ஒருவர்க்கு ஒன்றனைக் கொடுக்குமிடத்து அப்பெற்றிப்பட்டதொரு தெளியாக் கொடையும் உளதோ தான்; பெரியோர் தம் கடன் போற்றார் - பெரியோர் தாங்கள் செய்யக் கடவ முறைமையைத் தெரிந்து பாதுகாத்துச் செய்யார்கொல் என்று.

பிறவென்ப தசைநிலை, கொல்லென்பது பின்பும் கூட்டியுரைக்கப் பட்டது.

விளக்கம் : "தடவும் கயவும் நளியும் பெருமை" (தொல். உரி. 22) என்பவாகலின், தடவு நிலை யென்றதற்குப் பெரிய நிலைமை யெனப் பொருள் கூறினார். மறந்தும் பொய்கூறா நாவினராகலின், புலவரைச் "செந்நாப் புலவீர்" என்றார். அவர்கள் இவர்க்கு வள்ளுவனுடைய அறிவு நலத்தைப் பாராட்டிக் கூறியிருத்தலின், அவர்களை நோக்கி, "நாஞ்சிற் பொருநன் மடவன் மன்ற" என்றார். மேலே மடவன் என்பதனைச் சாதித்தற்குரிய ஏதுவை விரித்துக் கூறலின் மடவன் "மன்ற" என்றார். அரிசியென்றது, துவரையின் பருப்பினை; அதனைத் துவரை யரிசி யென்பதும் வழக்கு. பெருங் களிறு சுமக்கும் அளவாய துவரையை அக் களிற்றோடு நல்கியதை, பெருங்களிறு நல்கினான் என்றார். தேற்றா ஈகை பெரியோர்பால் உண்டென்பவாயின், பெரியோர் தாம் தம் கடனைப் போற்றார்கொல்லோ என்பதுபட, "போற்றாரம்ம பெரியோர்தங் கடனே" என்றார். கண்ணுறை - வியஞ்சனம்; துணைக்கறி.

-----

141. வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன்

பண்டைத் தமிழகத்துக் குறுநில மன்னர்களில் எவ்வியர் குடி, ஆவியர் குடி, அதியர் குடியெனப் பல குடிகள் உண்டு. வேள் பாரி எவ்வி குடியிலும் அதியமான்

நெடுமானஞ்சி அதியர் குடியினும் பிறந்து பிறங்கினாற் போல, வையாவிக்கோப்பெரும் பேகன் ஆவியர் குடியிற் பிறந்து சிறந்தவன். ஆவியர் முதல்வனான வேள் ஆவி யென்பான் பண்டைப் பொதினி நகர்க்கண் இருந்து அரசு புரிந்தவன். அப்பொதினி பிறறை நாளில் பழனி யென்றும், பின்பு வையாவி யென்பது வையா புரியென்றும் மருவி வழங்கலாயின. இது திரு ஆவி நன்குடி யெனவும் வழங்கும். வையாவிக்கோப்பெரும் பேகன் பெருவள்ளலாவன். ஒரு கால் மயிலொன்று கார்முகில் வரக்கண்டு களித்துத் தன் தோகையை விரித்தாட, அதுகண்ட பேகன், அதன் ஆடலை வியந்தும் குளிரால் நடுங்குகின்றதென நினைந்தும் தனக்கு உடையும் போர்வையுமாகிய உயரிய ஆடையை யளித்துப் புலவர் பாடும் புகழ் மேம்பட்டான். இத்தகைய அருணிரம்பிய வள்ளலாகிய பேகனுக்குத் திண்ணிய கற்பமைந்த மனைவியார் ஒருவர் உண்டு. அவர் பெயர் கண்ணகியென்பது. கண்ணகியாரோடு கூடிக்காதல் வாழ்வு நடாத்தும் பேகனுக்கு, அவன் நாட்டு நல்லூரின்கண் வாழ்ந்த பரத்தை யொருத்திபால் புறத்தொழுக்க முளதாயிற்று. நாளடைவில் அப்புறத் தொழுக்கம் முறுகி வளரவே, அவன் கண்ணகியைக் கைதுரந் தொழுக் லுற்றான். கண்ணகியார்க்குக் கலக்கம் பெரிதாயிற்று. இதன் விளைவு தீதா மென்றறிந்த அக்கண்ணகியார் பெரிதும் வருந்தலுற்றார். அவர் பொருட்டுக் கபிலர், பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர்கிழார் முதலியோர் பேகன்பாற் சென்று தகுவன கூறித் தெருட்டலுற்றனர். பின்னர் அவனும் தேறித் தன் மனைவியாரொடு கூடி இனிதிருந்து நல மெய்தினான்.

ஆசிரியர் பரணர், வையாவிக்கோப்பெரும் பேகன் களிமயிற்குப் போர்வையளித்துப் புகழ் மேம்படுவது கேள்வியுற்று அவனைக் காணச் சென்றார். அவனும் அவர் வரிசை யறிந்து பெரும் பொருள் நல்கிச் சிறப்பித்தான். அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு வருங்கால், அவர் வழியில் பரிசில் தருவாராளரோ வென வறுமையுற்று வருந்தி வரும் பாணனொருவனைக் கண்டார். அவனும் இவரை, "நீவிர் யார்? என வினவ, இவர், அவனைப் பேகன்பால் ஆற்றுப்படுப்பாராய், தம்மை யொரு பாணனாக நாட்டிக் கொண்டு, "இரவல, யாமும் வள்ளல் பேகனைக் காணாமுன் நின்னினும் புல்லியேமாயிருந்தேம். அவனைக் கண்டபின் இத்தன்மையேமாயினேம். நீயும் அவன்பாற் செல்க. அவன் மஞ்ஞைக்குப் படாம் ஈந்தவன்; எத்துணையாயினும் இரப்பார்க் கொன்று ஈதல் நன்று என்றுகருதுபவன்; அவன் கொடை மறுமைப்பயன் நோக்குவ தன்று; பிறர் எய்தி வருந்தும் வறுமைத் துன்பத்தைப் போக்குவதையே நோக்கி நிகழ்வது. ஆதலால், நீ அவன்பால் இன்னே செல்வாயாக" என்ற கருத்துப்பட்ட பாடினார். அப்பாட்டே இது.

பாணன் குடிய பசும்பொற் றாமரை
மாணிழை விறலி மாலையொடு விளங்கக்
கடும்பரி நெடுந்தேர் பூட்டுவிட் டசைஇ
ஊரீர் போலச் சுரத்திடை யிருந்தனிர்

யாரீ ரோவென வினவ லானாக்
காரெ னொக்கற் கடும்பசி யிரவ
வென்வே லண்ணற் காணா லுங்கே
நின்னினும் புல்லியே மன்னே யினியே
இன்னே மாயினே மன்னே யென்றும்

5

உடாஅ போரா வாகுத லறிந்தும்
படாஅ மஞ்சைக் கீத்த வெங்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்
எத்துணை யாயினு மீத்த னன்றென
மறுமை நோக்கின்றோ வன்றே

10

பிறர், வறுமை நோக்கின்றவன் கைவண்மையே.

(141)

திணை : அது. துறை : பாணாற்றுப்படை; புலவராற்றுப்படையுமாம். வையாவிக்கோப்பெரும் பேகனைப் பரணர் பாடியது.

உரை : பாணன் சூடிய பசும் பொன் தாமரை - பாணன் சூடிய ஒட்டற்ற பொன்னாற் செய்யப்பட்ட தாமரைப்பூ; மாணிழை விறலி மாலையொடு விளங்க - மாட்சிமைப்பட்ட அணியினையுடைய விறலி யணிந்த பொன்னரி மாலையுடனே விளங்க; கடும் பரி நெடுந்தேர் பூட்டு விட்டு அசைஇ - கடிய குதிரையைப் பூண்ட நெடிய தேரைப் பிணிப்புவிட்டு இளைப்பாறி; ஊரீர் போலச் சுரத்திடை இருந்தனர் - ஊரின்கண் இருந்தீர் போலச் சுரத்திடை இருந்தீர்; யாரீரோ என - நீர் யாவிர் பாணரோ என; வினவலானா - எம்மைக் கேட்டலமையாத; காரென் ஒக்கல் கடும் பசி இரவல - புல்லென்ற சுற்றத்தையும் மிக்க பசியையுமுடைய இரவலனே; வென் வேல் அண்ணல் காணா ஊங்கு - வென்றி வேலையுடைய தலைவனைக் காண்பதன் முன்; நின்னினும் புல்லியேம் மன் - யாம் நின்னினும் வறியேம்; இனி - இப்பொழுது; இன்னேம் ஆயினேம் - அவ்வறுமை நீங்கி இத் தன்மையே மாயினேம்; என்றும் - எந்நாளும்; உடாஅ போரா ஆகுதல் அறிந்தும் - உடா போராவாதலை யறிந்து வைத்தும்; படாஅம் மஞ்சைக்கு ஈத்தஎம்கோ - படாத்தினை மயிலுக்குக் கொடுத்த எம் இறைவன்; கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன் - மதமிக்க யானையினையும் மனஞ் செருக்கிய குதிரையினையுமுடைய பேகன்; எத்துணையாயினும் ஈத்தல் நன்றென - எவ்வளவாயினும் கொடுத்தல் அழகிதென்று; மறுமை நோக்கின்றோ அன்று - மறுபிறப்பை நோக்கின்றோவெனின் அன்று; பிறர் வறுமை நோக்கின்று அவன் கைவண்மை - பிறரது மிடையைக் கருதிற்று அவனது கைவண்ணம் எ-று.

எங்கோ பேகன்; அவன் கைவண்மை மறுமை நோக்கிற்றன்று பிறர் வறுமை நோக்கிற் றெனக் கூட்டுக. "நின்னினும் புல்லியேம் மன்" என்பது "பண்டு காடு மன்" என்பதுபோல நின்றது. ஒழிந்த மன்: அசைநிலை.

விளக்கம்: பாணாற்றுப்படை வாயிலாகப் பேகன் புகழைப் பாராட்டுகின்றவர், தம்மையும் பாணனாக நாட்டிக்கொண்டமையின், தம்மைக் காணும் பாணன்முன் தாமிருக்கும் நிலையினை, பாணன் சூடிய தாமரைப் பூவும் விறலியணிந்த பொன்னரி மாலையும் விளக்கமுற விருப்பத்தை யெடுத்தோதினார். சுரத்திடத்தே யிருந்தாராயினும் வேண்டுவ நிரம்பப்பெற்று இனிதிருத்தல் தோன்ற, "ஊரீர் போல இருந்தனிர்" என்றதாகக் கூறினார். இதனால் பேகனது காவற்சிறப்பும் ஓராற்றால் வெளிப்படுகிறது. வறுமையால் வாடி மேனியும் முகமும் கருத்துத் தோன்றுதலால், "காரென் ஒக்கல்" என வேண்டிற்று. தமது செல்வ நிலை, வந்த பாணன் இனிது கண்டறிய விளங்குதலால், "இன்னேமாயினேம்" என்றொழிந்தார். மயில்கள் படாம் பெறின், அவற்றை உடுப்பதோ மெய்மறையப் போர்த்துக் கொள்வதோ செய்யாவாயினும், மயிற்குப் படாஅம் நல்கின கொடை மடம் விளங்க, "உடாஅ போரா ஆகுதலறிந்தும்" என்றார். உடா, போரா எனப் பன்மையாற்கூறியது, மயில்கள் பலவும் எஞ்சாமல் அடக்கி நின்றது. மயில்களின் பொதுவியல்பாகிய இதனை யறிந்து வைத்தும், படாஅம் ஈந்தான் என்றது, நும்பால் வேண்டப்படாத மிகச் சிறந்த பொருளையும் அவன் நுமக்கு மிக நல்குவன் என்ற குறிப்புத்தோன்ற நின்றது. படாம், துகில். ஈத்தல் நன்றென மறுமை நோக்காது வறுமை நோக்கின்று என இயையும். மன்: ஒழியிசை.

-----

142. வையாவிக்கோப்பெரும் பேகன்

வையாவிக்கோப்பெரும் பேகனது கொடைநலத்தைப்பற்றிச் சான்றோரிடையே ஒரு சொல்லாடல் நிகழ்ந்தபோது, அவருட் சிலர் அவன் மஞ்ஞைக்குப் படாம் ஈத்ததும், தன்பால் வரும் இரவலருள் முன் வந்தோர் பின் வந்தோரென அறியாது வழங்குவதும் பற்றி அவற்கு மடம்பட மொழிந்தனர். அதுகேட்ட பரணர், "கழற்கால் பேகன், வரையாது வழங்குமுகத்தால் மாரி போலக் கொடைமடம் படுவதன்றி, வேந்தரது படை மயங்கும் போரின்கண் மடம்படுவதிலன்" என்ற கருத்தமைந்த இப் பாட்டைப் பாடிக் காட்டியுள்ளார்.

அறுகுளத் துகுத்து மகல்வயற் பொழிந்தும்
உறுமிடத் துதவா துவர்நில மூட்டியும்
வரையா மரபின் மாரி போலக்
கடாஅ யானைக் கழற்காற்பேகன்

கொடைமடம் படுத லல்லது

5

படைமடம் படான்பிறர் படைமயக் குறினே

(142)

திணை: அது. துறை: இயன்மொழி. அவனை அவர் பாடியது.

உரை: அறு குளத்து உகுத்தும் - வற்றிய குளத்தின் கண்ணே பெய்தும்; அகல் வயல் பொழிந்தும் - அகன்ற விளை நிலத்தின்கண்ணே சொரிந்தும்; உறுமிடத்து உதவாது உவர் நிலம் ஊட்டியும் - இவ்வாறு குளத்தும் விளைநிலத்தும் பெய்யாது களர்நிலத்தை நிறைத்தும்; வரையா மரபின் - எவ்விடத்தும் வரையாதமரபினையுடைய; மாரிபோல - மழை போல; கடாஅ யானைக் கழற்கால் பேகன் - மதமிக்க யானையினையுடைய கழல் புனைந்த காலையுடைய பேகன்; கொடை மடம் படுதல்லது - கொடையிடத்துத்தான் அறியாமைப்படுதல்லது; பிறர் படைமயக்குறின்- பிறர் படை வந்து கலந்து பொரின்; படை மடம் படான் - அப் படையிடத்துத் தான் அறியாமைப் படான் எ-று.

படை மட மென்றது, வீரரல்லாதார்மேலும் முதுகிட்டார்மேலும் புண்பட்டார்மேலும் மூத்தார் இளையார்மேலும் செல்லுதல்.

விளக்கம் : வேண்டுமிடம் இது, வேண்டாவிடம் இது என்னும் வரையறையின்றி யாண்டும் வரையாது பொழிவது மாரி யென்றற்கு, "அறுகுளத் துகுத்தும் அகல் வயல் பொழிந்தும், உறுமிடத் துதவாது உவர்நில மூட்டியும் வரையா மரபின் மாரி" யென்றார். என்றது பேகனும் தன்பால் வரும் இரவலர், வல்லாராயினும் மாட்டாராயினும், பழையோராயினும் புதியோராயினும் யாவர்மாட்டும் வரையாது வழங்குவனென்றவாறாம். இவ்வாறு வழங்குதற்கண் வேறுபாடு நோக்காமையின் "கொடை மடம்படுத லல்லது" என்றார். இனி, ஞானாமிர்தவுரைகாரர், "கொடை மடம் படுதல் அகாரணத்தாற் கொடை கொடுத்த" லென்பர். மயங்குதல், கலத்தல். தேற்றா வீகை யென ஒளவையார் கூறியதும் இக் கொடைமடத்தையேயாம்.

-----

143. வையாவிக்கோப்பெரும் பேகன்

வையாவிக்கோப்பெரும் பேகன் நல்லூர்ப் பரத்தையொடு பூண்ட புறத்தொழுக்கம் முறுகியதனால் தன் மனைவியாகிய கண்ணகியாரைக் கைதுறந்தானாக, அக் கண்ணகியார் பொருட்டுச் சான்றோராகிய கபிலர், அப் பேகனிடம் சென்று அவன் தெருளத் தகுவன கூறக் கருதி, இப் பாட்டின்கண், பாணனொருவன் கூற்றில் வைத்து,

"கடவுளை வழிபட்டு மழை நீங்கத் தினை விளைதலால் அதனைக் குறவர் உண்ணும் மலைநாடனாகிய பேகனே, நெருநல் யாங்கள் மலைச்சாரற் சீறார்க்குப் போந்து பசி வருத்துதலின் உணவு வேண்டி, நின்னையும் நின் மலையையும் பாடி நின்றேம்; அப் பாட்டிசை கேட்டு இளமகள் ஒருத்தி கண்ணீர் மார்பகம் நினைப்பக் குழலிசைப்பது போலப் புலம்பினாள். அவள் யாரோ; மிகவும் நின்னால் அளிக்கத்தக்கவளாய் உள்ளாள்" என்று கூறியுள்ளார்.

மலைவான் கொள்கென வுயர்பலி தூஉய்
மாரி யான்று மழைமேக் குயர்கெனக்
கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்
பெயல்கண் மாறிய வுவுகையர் சாரற்

புனைத்தினை யயிலு நாட சினப்போர்க் 5
கைவள் ளீகைக் கடுமான் பேசு
யார்கொ லளிய டானே நெருநற்
சுரனுழந்து வருந்திய வொக்கல் பசித்தெனக்
குணில்பாய் முரசி னிரங்கு மருவி

நளியிருஞ் சிலம்பிற் சீறா ராங்கண் 10
வாயிற் றோன்றி வாழ்த்தி நின்று
நின்னுநின் மலையும் பாட வின்னா
திகுத்த கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லாள்
முலையக நனைப்ப விம்மிக்

குழலினை வதுபோ லமுதனள் பெரிதே. (143)

திணை : பெருந்திணை. துறை : குறுங்கலி; தாபத நிலையுமாம். அவனால் துறக்கப்பட்ட கண்ணகி காரணமாக அவனைக் கபிலர் பாடியது.

உரை : மலை வான் கொள்க என - மலையை மழை வந்து சூழ்க வென்று; உயர் பலி தூஉய் - மிக்க பலியைத் தூவி; மாரி ஆன்று மழை மேக்கு உயர்க வென - அம் மழை மிகப் பெய்தலான் அப் பெயல் அமைந்து முகில் மேலே போவதாக வேண்டுமென; கடவுள் பேணிய குறவர் மாக்கள் - தெய்வத்தைப் போற்றிய குறமாக்கள்; பெயல் கண் மாறிய உவகையர் - மழை இடத்து மாறிய உவகையராய்; சாரல் புனத் திணை அயிலும் நாட - மலைச் சாரற்கண்புனத்திணையை யுண்ணும் நாட; சினப் போர் - சினத்தினாற் செய்யும் போரையும்; கைவள் ஈகை - கை வண்மையாற் கொடுக்கும் கொடையிணையு முடைய; கலிமான் பேக - விரைந்த குதிரையையுடைய பேக; அளியள் யார் கொல் - அவ் வருளத்தக்காள் யாரோதான்; நெருநல் - நேற்று; சுரன் உழந்து வருந்திய ஒக்கல் பசித்தென - சுரத்தின்கண்ணே நடந்து வருந்திய எனது சுற்றம் பசித்ததாக; குணில் பாய்

முரசின் - கடிப்பு அறையப்பட்ட முரசு போல; இரங்கும் அருவி - ஒலிக்கப்பட்ட அருவியையுடைய; நளி இருஞ் சிலம்பின் சீறாராங்கண் - பெரிய உயர்ந்த மலைக்கண் சிறிய ஊராகிய அவ்விடத்து; வாயில் தோன்றி - வாயிற்கண்ணே வந்து தோன்றி; வாழ்த்தி நின்று நின்னும் நின் மலையும் பாட - வாழ்த்தி நின்று நின்னையும் நின் மலையையும் பாட; இன்னாது இருத்த கண்ணீர் - அப்பொழுது இன்னாதாகச் சொரியப்பட்ட கண்ணீரை; நிறுத்தல் செல்லாள் - ஒழித்தல் மாட்டாளாய்; முலையகம் நனைப்ப விம்மி - முலையிடத்தை நனைப்பப் பொருமி; குழல் இனைவது போல பெரிது அழுதனள் - குழல் இரங்கி யொலிப்பது போல் மிகவும் அழுதாள் என்று.

மழை வேண்டுங் காலத்துப் பெய்வித்தற்கும் வேண்டாக் காலத்தொழித்தற்கும் பலிதூஉய்ப் பேணிய குறவராகிய மாக்க ளென்க. குறவர் மாக்கள்: இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. மாக்கள் புனத்தினை அயிலும் நாட, பேக, என் ஒக்கல் பசித்தென வாயிற் றோன்றி வாழ்த்தி நின்று நின்னும் நின் மலையும் பாடக் குழல் இனைவதுபோல அழுதாள்; அவ்வளிக்கத்தக்காள் யார்கொல், அவள்பால் அருள் பண்ணத் தகுமென வினைமுடிக்க.

இது, நின் மலையிற் குறவர் மாக்கள் கடவுட்பேணி மழை வேண்டிய பொழுது பெற்றுத் தாம் வேண்டு முணவு நுகருமாறுபோல, இவளும் நின் அருள்பெற்று இன்பம் நுகர்வாளாக வேண்டு மென்பதொரு நயந்தோன்ற நின்றது. மழை மிகப் பெய்தலா னென்பது ஆற்றலாற் கூறப்பட்டது.

பேகனால் துறக்கப்பட்ட கண்ணகியை அவனோடு கூட்டலுறுவார், அருள் பண்ண வேண்டுமென்று இரந்து கொண்டு கூறினமையின், குறுங்கலியாயிற்று.

விளக்கம் : மழை குறித்துக் குறவர் கடவுளைப் பேணும் மரபை நற்றிணைப் பாட்டொன்று "மலைவான் கொள்கெனக், கடவுளோங்கு வரை பேண்மார் வேட்டெழுந்து, கிளையொடு மகிழுங் குன்ற நாடன்" (நற். 165) என்று கூறுதல் காண்க. ஊர்க்குப் புறத்தேயுள்ள மன்றினை "வாயில்" என்றார். கண்ணகியார் அழு துகுத்த கண்ணீர் இனிதன்று; இன்னாமை விளைவிப்ப தென்பார், "இன்னா திகுத்த கண்ணீர்" என்றார். நின்னையும் நின் மலையையும் பாடக் கேட்டு மகிழவேண்டிய கண்ணகி யார், கண்ணீருகுப்பது இன்னாதாக அதனை நிறுத்துமாறு யாம் வேண்டிய வழியும் நிறுத்தாது அழுதன ரென்பார், "குழல் இனைவதுபோல் அழுதனள் பெரிது" என்றார். இதனாற் பயன், அவரது கண்ணீர் இன்னாதாகலின் விரைந்து சென்று அதனைத் துடைத்து நிறுத்தல் வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பெச்சத்தாற் பெற வைத்தார். கண்ணகியார் பொருட்டுப் பேகன் மனந்தெருள்விக்கச் சென்றவிடத்து, அவனது நாட்டுக் குறவர் செயலை விதந்தோதியதன் கருத்து இதுவென்பார், "இது நின்

மலையிற் குறவர் மாக்கள்... நயந்தோன்ற நின்ற" தென்றார். மழை மேக்குயர்கவென வேண்டுவது அது மிகப் பெய்த காலத்தாகலின், மிகப் பெய்தலான் என்பதை வருவித்து ஆற்றலால் என்றார். முன்னும் பின்னும் நிற்கும் சொற்கள் இயைதற்குரிய இயைபு ஆற்றலெனப்படும்.

-----

144. வையாவிக்கோப்பெரும் பேகன்

கண்ணகியாரைக் கை துறந்தொழுகும் பேகனுடைய புறத்தொழுக்கத்தைக் கேள்வியுற்ற பரணர், அக் கண்ணகியார் பொருட்டு அவன்பாற் போந்து பாணனொருவன் கூற்றில் வைத்து அவன் தெருளுமாறு, "வயங்கு புகழ்ப்பேக, முன்னாள், யாங்கள் இவண் இருண்மாலைப் போதில் போந்து நின் கானத்தைப் பாடினேமாக, இளமகளா ரொருவர் கண் கலுழ்ந்து எம் முன்னே வந்து அழுதுநின்றார்; உடனே யாங்கள் அவரைத் தொழுது 'நீவிர் எம் தலைவனாகிய பேகனுக்குக் கிளைமையுடையீரோ' வென வினவினேம்; அவர் தம் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு, 'யாம் அவன் கிளைஞரல்லேம்; எம்போல்வாள் ஒருத்தியின் நலத்தை விழைந்து நாடோறும் அவளுறையும் நல்லூர்க்குத் தேரேறி வந்து போகின்றா னெனப் பலரும் கூறாநிற்பர்' என்று உரைத்தார். ஆதலால், அவரை, நீ அருளாயாதல் கொடிதுகாண்" என்ற பொருளமையப் பாடியுள்ளார்.

அருளா யாகலோ கொடிதே யிருள்வரச்
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி யாழநின்
காரெதிர் கானம் பாடினே மாக
நீன்று நெய்தலிற் பொலிந்த வுண்கண்

கலுழ்ந்துவா ரரிப்பனிபூணக நனைப்ப
இனைத லானா ளாக இளையோய்
கிளையை மன்னெங் கேள்வெய் யோற்கென
யாந்தற் றொழுதலும் வினவக் காந்தள்
முகைபுரை விரலிற் கண்ணீர் துடையா

யாமவன் கிளைஞரே மல்லேங் கேளினி
எம்போ லொருத்தி நலனயந் தென்றும்
வருஉ மென்ப வயங்குபுகழ்ப் பேகன்
ஒல்லென வொலிக்குந் தேரொடு

முல்லை வேலி நல்லூ ரானே.

5

10

(144)

திணையுந் துறையும் அவை. அவனை யவள் காரணமாகப் பரணர் பாடியது.

உரை : அருளா யாகல் கொடிது - அருள் பண்ணாயாதல் கொடிது; இருள் வர - மாலைக் காலம் வந்த அளவிலே; சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி - சிறிய யாழை இரங்கற் பண்ணாகிய செவ்வழி யென்னும் பண்ணிலே வாசிக்கும் பரிசு பண்ணி; நின் காரெதிர் கானம் பாடினேமாக - நினது மழையை யேற்றுக் கொண்ட காட்டைப் பாடினேமாக; நீலநறு நெய்தலிற் பொலிந்த உன்கண் - நீல நறுநெய்தல்போன்று பொலிந்த மையுண்ட கண்கள்; கலுழ்ந்து வார் அரிப் பனி பூண் அகம் நனைப்ப - கலங்கி வீழ்ந்த இடைவிட்ட துளிகள் பூணையுடைய மார்பை நனைப்ப; இனைதல் ஆனாளாக - வருந்துதல் அமையா ளாக; இளையோய் கிளையை மன் எம் கேள் வெய்யோற்கு என - இளையோய், கிளைமையையுடையோ எம்முடைய கேண்மையை விரும்புவோனுக்கென; யாம் தன் தொழுதனம் வினவ - யாங்கள் தன்னை வணங்கிக் கேட்டேமாக; காந்தள் புரை விரலின் கண்ணீர் துடையா - அவள் காந்தள் மொட்டுப்போலும் விரலாலே தன் கண்ணீரைத் துடைத்து; யாம் அவன் கிளைஞரேம் அல்லேம் - நாங்கள் அவனுடைய கிளைஞரேமல்லேம்; கேள் - கேட்பாயாக; இனி - நீ இப்பொழுது; எம் போல் ஒருத்தி நலன் நயந்து - எம்மை யொப்பாள் ஒருத்தியுடைய அழகைக் காதலித்து என்றும் வருஉம் என்ப (என்றாள்) - எந்நாளும் வருமென்று பலரும் சொல்லுவரென்று கூறினாள்; வயங்கு புகழ் பேகன் - விளங்கிய புகழையுடைய பேகன்; ஒல்லென ஒலிக்கும் தேரொடு - ஒல்லென முழங்கும் தேருடனே; முல்லை வேலி நல்லூரான் - முல்லை வேலியையுடைய நல்லூரின்கன் என்று.

கிளையையோ வென ஓகாரமும் என்றாளென ஒரு சொல்லும் வருவித்துரைக்கப்பட்டன. நின் கானம் பாடினேமாக, இனைதலானாளாக, யாம் தற்றொழுதனம் வினவ, தன் கண்ணீர் துடைத்து, பேகன் ஒருத்தி நலன்நயந்து நல்லூரின்கன் என்றும் வருஉ மென்ப என்றாள்; அவளை அருளாயாதல் கொடிதெனக் கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

எம்போ லொருத்தி யென்றது, உவமை கருதாது வன்மை யுரைதோன்ற நின்றது; எம்மைப்போலும் பொதுமக ளொருத்தி யென அவளை யிழித்துக் கூறியவாறுமாம். இனி, யாம் தற்றொழுதனம் வினவினேமாக, அவளாயத்தார் தம் விரலால் அவள் கண்ணீரை துடைத்து, யாம் அவன் கிளைஞரே மல்லேம்; இது புகுந்தவாறு யாம் கூறக் கேளென முன்பு கூறி, பின் பேகன் எம்போ லொருத்தி நலனயந்து நல்லூரின்கட் சென்று வருமென்று சொன்னார்கள்; இவ்வாறு இளையோரும் ஆயத்தோரும் உறும் துன்புறவு தீர்த்து அருளாயாதல் கொடிதென வுரைப்பினு மமையும்.

விளக்கம் : கண்ணகியாரை அருளவேண்டுமென முகம் புகுகின்றாராதலின், தொடக்கத்தே, "அருளா யாகலோ கொடிதே" யென்றார். அருளாவழிக் கண்ணகியார்

உயிரிழத்தலும் பேகனுக்குப் பழியுண்டாதலும் கொடுமையாய் முடியும். கார்காலத்து மழையால் காணம் இனிய காட்சி வழங்கிப் பிரிந்த காதலர் கூடி யின்புறுதற்கு இனிய செவ்வி பயத்தலின், "காரெதிர் காணம்" என்றார். அரசன் தேவியாவது விளங்க, "யாம் தன்னைத் தொழுது வினவினேம்" என்றார். "எம்போல் ஒருத்தி" யென்று கண்ணகி கூறியது "கற்புவழிப் பட்டவள் பரத்தை யேத்தினும், உள்ளத் தூடலுண்டென மொழிப" (தொல். பொருள். 39) என்பதனால் உடற்குறிப்புணர நின்றது. அவனால் துறக்கப்பட்ட தனது தனிமையை வெறுத்துக் கூறும் குறிப்புடையதாதல் பற்றி, எம்போல் ஒருத்தி யென்றதை ஆசிரியர் கொண்டெடுத்து மொழிந்தார். பரத்தையது நலம் கண்ணகியின் நலத்தின் மிக்கதன்று, ஒத்திருப்பதே; அவ்வாறாக ஒருபாற்கோடல் முறைமையாகாதெனத் தெருட்டுமாறு தோன்ற, "எம்மைப்போலும் பொதுமக ளொருத்தியென இழித்துக் கூறியவாறுமாம்" என்றார். "என்ப" என்றது, கண்ணகியார்க்குப் பாங்காயினார் உரைத்தமை பெறப்படும். என்றாள் என முடிக்குஞ் சொல் கூறிற்றிலர், கண்ணகியார் கூற்று முடியு முன்னே தாம் இடையற்று விரைந்து போந்தமையும், முடியுங் காறும் இருந்து கேட்டற்குத் தாம் மனங் கொள்ளாமையும் பேகன் அறியப் புலப்படுத்தற்கு. இதனைக் கைக்கிளைவகைப் பாடாண் பாட் டென்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

-----

145. வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன்

சான்றோராகிய பரணர் இவ்வண்ணம் பாடக் கேட்ட பெரும் பேகன், அவர் வரிசைக்கும் தன் தகுதிக்கும் ஏற்பப் பரிசில் நல்கச் சமைந்தான். அதனை முன்னத்தால் அறிந்த பரணர், இடை மறித்து, "மயில் பணிக்குமென அருள்கொண்டு படாம் நல்கிய பேக, யாங்கள் பசித்து வந்தோம் இல்லை; எம்மாற் புரக்கப்படும் சுற்றமும் எம்பால் இல்லை; நீ அறஞ் செய்தல்வேண்டும்; அருளறத்தை விரும்பும் அண்ணலாகிய நீ, அதனால், இன்றிரவே புறப்பட்டுத் தேரேறிச் சென்று அவளுடைய அருந்துயரைக் களைவாயாக; இதுவே யாம் நினை இரந்து பெறும் பரிசில்" என்று இப் பாட்டிற் கூறியுள்ளார்.

மடத்தகை மாமயில் பணிக்குமென் றருளிப்
படாஅ மீத்த கெடாஅ நல்லிசைக்
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக
பசித்து வாரேம் பாரமு மிலமே

5 களங்கனி யன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்
நயம்புரிந் துறையுநர் நடுங்கப் பண்ணி
அறஞ்செய் தீமோ அருள்வெய் யோயென
இஃதியா மிரந்த பரிசில்ஃ திருளின்

5

இனமணி நெடுந்தே ரேறி

10 இன்னா துறைவி யரும்படர் களைமே.

(145)

திணையும் துறையு மவை. அவனை யவள் காரணமாக அவர் பாடியது.

உரை : மடத்தகை மாமயில் பனிக்கும் என்று அருளி - மெல்லிய தகைமையையுடைய கரிய மயில் குளிரால் நடுங்கு மென்று அருள் செய்து; படாஅம் ஈத்த - படாம் கொடுத்த; கெடாஅ நல் இசை - அழியாத நல்ல புகழினையுடைய; கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக - மதம்பட்ட யானையையும் மனம் செருக்கிய குதிரையையுமுடைய பேக; பசித்தும் வாரேம் - யாம் பசித்தும் வருவே மல்லேம்; பாரமும் இலம் - எம்மாற் பரிக்கப்படும் சுற்றமு முடையேமல்லேம்; களங்கனி யன்ன கருங்கோட்டுச் சீறி யாழ் - களாப்பழம்போன்ற கரிய கோட்டையுடைய சிறிய யாழை; நயம் புரிந் துறையுநர் - இசையின்பத்தை விரும்பி யுறைவார்; நடுங்கப் பண்ணி - அவ்விசை யின்பத்தால் தலையசைத்துக் கொண்டாடும்படி வாசித்து; அறம் செய்தீமோ - அறத்தைச் செய்வாயாக; அருள் வெய்யோய் என- அருளை விரும்புவோ யென; இஃது யாம் இரந்த பரிசில் - இது நிற்பால் யாம் இரந்த பரிசில்; அஃது - அஃதாவது; இருளின் - இற்றை யிரவின்கண்; இன மணி நெடுந் தேர் ஏறி - இனமாகிய மணியையுடைய உயர்ந்த தேரை ஏறிப் போய்; இன்னாது உறைவி - காண்டற்கு இன்னாதாக உறைகின்றவன்; அரும் படர்களைமே - பொறுத்தற்கரிய நினைவாலுண்டாகிய நோயைத் தீர்ப்பாயாக என்று.

பேக, இன்னா துறைவி அரும் படர் களை; யாழைப் பண்ணி யாம் இரந்த பரிசில் இது எனக் கூட்டுக. இதுவென்றது, அப்படிப் படர் களைதலை. 'மடத்தகை மாமயில் பனிக்கும் என்றருளிப், படாஅ மீத்த கெடா நல்லிசைக், கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக; என்ற கருத்து; இவ்வாறு ஒரு காரணமின்றியும் அருள் பண்ணுகின்ற நின்னால் வருந்துகின்ற இவட்கு அருளா தொழிதல் தகாதென்பதாம்.

இனி, அருள் வெய்யோய், யாம் இரந்த பரிசில், அறஞ்செய்ய வேண்டுமென்று கூறுமிது; அவ் வறந்தான் யாதென்று கேட்பின், நிற்பால் அருள் பெறாமையின் இன்னாதுறைவி அரும் படரை நீ சென்று களைதல்; அதனைச் செய்வாயாக வெனக் கூட்டி யுரைப்பினு மமையும். பனிக்கு மென்றஞ்சி யென்பதூஉம் பாடம்.

விளக்கம் : மடத்தகை யென்றவிடத்து மடமை, மென்மை. பரிக்கப்படுவது பாரம். அதனால், பரிக்கப்படும் சுற்றத்தாரைப் பாரம் என்றார். இசையிடத்துப் பிறக்கும் இன்பம், ஈண்டு நயம் எனப்பட்டது. அறமாவது செய்யத் தகுவது. தம்மாற்

காதலிக்கப்பட்டாரைத் தலையளித்தல் தலைவர்கட்கு அறமாதலால், காதலியாகிய கண்ணகிக்குத் தலையளி செய்க என்பார் "அறஞ் செய்தீமோ" என்றார். அஃதென்பது நின்று வற்றாவாறு பொருளமைதி காட்டுதற்கு, "இனி அருள் வெய்யோய்... அமையும்" என்றார்.

-----

146. வையாவிக்கோப்பெரும் பேகன்

அந்நாளில், சேர மன்னருள் தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும் பொறையைப் பாடி, அவன் தந்த நாட்டரசைத் தான் மேற்கொள்ளாது அவனையே மேற்கொண்டு ஆட்சி புரியுமாறு இரந்து பின்னின்று வண் புகழ் பெற்று விளங்கின சான்றோர் அரிசில்கிழார் என்பவர். அவரது ஊராகிய அரிசில் என்பது அரிசிலாற்றங்கரையில் விளங்கிய ஊராகு மென்று அறிஞர் கருதுவர். வேளாண்குடித் தோன்றலாகிய இக் கிழார் தகடுரிடத்தே இரும்பொறையொடு பொருது வீழ்ந்த அதியமான் எழினியிடத்தும் நல்ல அன்புடையார். தகடுரை வென்றதனாற் சேரனுக்குண்டாகிய சிறப்பைப் பதிற்றுப்பத்து எட்டாம் பத்தினும், வீழ்ந்த எழினியின் சிறப்பை இத் தொகை நூற்கண் வரும் "கன்றம ராய"மெனத் தொடங்கும் பாட்டினும் (230) பாராட்டிப் பாடியுள்ளார். சேரனது பண்பை, "மன்பதை காப்ப அறிவு வலியுறுத்து, நன்றறியுள்ளத்துச் சான்றோ ரன்ன நின் பண்பு"(பதிற்.72) என்றும், தான் உணர்வன முழுதுணர்ந்து பிறர்க்குரைத்து நல்வழிப்படுத்தும் நரைமுதாளனாகிய புரோகிதனைத் தெருட்டிய நலத்தை "வண்மையு மாண்பும் வளனு மெச்சமும், தெய்வமும் யாவதும் தவமுடை யோர்க் கென, வேறுபடு நனந்தலைப் பெயரக், கூறினை பெரும்" (பதிற். 74) என்றும் பாராட்டுவர். தகடுரை யெறிதற்கு முன் சேரன்பொருட்டு இவர் அதியமான் எழினியை யடைந்து சேரனது படைப்பெருமையை யுணர்த்திய ஞான்று அவன் கேளாதொழிந்தனன்.

அதனை, "பொறைய, நின் வளனு மாண்மையும் கைவண்மையும், மாந்த ரளவிறந்தனவெனப் பன்னாள், யான் சென்றுரைப்பவுந் தேறார் பிறரும், சான்றோர் உரைப்பத் தெளிகுவர் கொல்லென, ஆங்குமதி மருளக் காண்குவல், யாங் குரைப்பே னென வருந்துவல் யானே"(பதிற். 73) என்று கூறுகின்றார். தகடுரை எழினி காத்த நலத்தை, "வெல்போ ராடவர் மறம் புரிந்து காக்கும், வில்பயில் இறும்பின் தகடுர்"(பதிற். 78) என்பர். இப் போரில் அதியமான் எழினி வீழ்ந்தது கண்டு கையற்று வருந்திய அரிசில்கிழார், "பொய்யா எழினி பொருதுகளஞ் சேர, ஈன்றோள் நீத்த குழவி போல, தன்னமர் சுற்றம் தலைத்தலை இனைய, கடும்பசி கலக்கிய விடும்பைகூர் நெஞ்சமோடு நோயுழந்து வைகிய உலகம்"(புறம் 230) என மொழிந்து, கூற்றம், "வீழ்குடி யுழவன் வித்துண் டாங்கு"எழினியை யுண்டு தனக்கே கேடுசெய்து

கொண்டதெனக் கூறினர். போரிற் புண்பட்ட வீரனை, மகளிர் புண்ணுக்கு மருந்தும், செவிக்கும் உள்ளத்துக்கும் இனிய இசையும் வழங்கி யோம்பும் திறனும், புண்பட்டு விழும் வீரனைச் சான்றோர் பாராட்டுங்கால் அவன் நாணத்தால் தலையிறைஞ்சும் பண்பும் பிறவும் மிக்க சுவையமைய இவராற் பாடப்பட்டுள்ளன.

இவ்வண்ணம் நல்லிசைப் புலமையால் சிறப்புற்று விளங்கும் அரிசில்கிழார்க்குப் பெரும்பேகன் கண்ணகியாரைத் துறந்து புறத்தொழுகும் செயல் செவிப்புலனாயிற்று. அவர் அவன்பால் அடைந்து அவன் நலம் பாராட்டினர். அவனும் இவர்க்குப் பெரும் பரிசில் நல்கினன்; அவர், "என்னை நயந்து பரிசில் நல்குவையாயின், யான் வேண்டும் பரிசில் ஈதன்று; நீ அருளாமையால் அருந்துயருழக்கும் அரிவை, நின் அருட் பேற்றால் தன் கூந்தலை முடித்துப் பூச்சூடுமாறு நின் தேரும் குதிரையும் பூட்டுற்று அவள் மனைக்குச் செல்லுதல் வேண்டும்; இதுவே யான் வேண்டும் பரிசில்" என்ற கருத்தமைந்த இப்பாட்டைப் பாடியுள்ளார்.

அன்ன வாகநின் னருங்கல வெறுக்கை	
அவைபெறல் வேண்டே மடுபோர்ப் பேக	
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணிநின் வன்புல	
நன்னாடு பாட வென்னை நயந்து	
பரிசி னல்குவை யாயிற் குரிசினீ	5
நல்கா மையி னைவரச் சாஅய்	
அருந்துய ருழக்குநின் றிருந்திழை யரிவை	
கலிமயிற் கலாவங் கால்குவித் தன்ன	
ஓலிமென் கூந்தற் கமழ்புகை கொளீஇத்	
தண்கமழ் கோதை புனைய	10
வண்பரி நெடுந்தேர் பூண்கநின் மாவே.	(146)

திணையும் துறையு மவை. அவனை அவள் காரணமாக அரிசில் கிழார் பாடியது.

உரை: அன்ன வாக - அத்தன்மையவாக; நின் அருங்கல வெறுக்கை அவை - நின்னால் தரப்பட்ட பெறுதற்கரிய ஆபரணமும் செல்வமுமாகிய அவை; பெறல் வேண்டேம் - பெறுதலை விரும்பேம்; அடுபோர்ப் பேக - கொல்லும் போரையுடைய பேக; சீறி யாழ் செவ்வழி பண்ணி - சிறிய யாழைச் செவ்வழியாகப்பண்ணி வாசித்து; நின் வன்புல நன்னாடு பாட - நினது வலிய நிலமாகிய நல்ல மலைநாட்டைப் பாட; என்னை நயந்து பரிசில் நல்குவை யாயின் - என்னைக் காதலித்துப் பரிசில் தருகுவையாயின்; குருசில் - தலைவனே; நீ நல்காமையின் - நீ அருளாமையால்; நைவரச் சாஅய் - கண்டார் இரங்க மெலிந்து; அருந் துயர் உழக்கும் நின் திருந்திழை அரிவை - அரிய துயரத்தான் வருந்தும் உன்னுடைய திருந்திய அணியையுடைய

அரிவையது; கலிமயிற் கலாவம் கால்குவித் தன்ன ஒலிமென் கூந்தல் - தழைத்த மயிலினது பீலியைக் காலொன்றக் குவித்தாற்போன்ற தழைத்த மெல்லிய கூந்தற்கண்ணே; கமழ் புகை கொளீஇ - மணம் கமழும் புகையைக் கொள்ளுவித்து; தண் கமழ் கோதை புனைய - குளிர்ந்த மணங் கமழும் மாலையைச் சூட; வண்புரி நெடுந் தேர் நின் மா பூண்க - வளவிய செலவையுடைய உயர்ந்த தேரை நின் குதிரைகள் பூண்பனவாக எ-று.

அன்னவாக வென்றது, இரவலர்க்கு அருங்கல வெறுக்கைகளை எளிதிற் கொடுப்பை யன்றே; அவ் வெறுக்கை எமக்கும் எளிதாக என்றவாறாம்.

விளக்கம்: இரவலராகிய எம்பால் நீ செய்யும் அருளும் கொடையும் என்றும் திரியாது எளிதில் அமையும். அத்தன்மையவேயாக இருப்ப, நின் மனைவிபாற் செய்யும் தலையளியிற்றான் அத்தன்மை சிறிது திரிந்தனை யென்பதுபட, "அன்னவாக" என்றார். செவ்வழி, இரங்கற் பண். நின் அரிவைக் குண்டாகிய துயரத்தை அவள் வாய்திறற் துரையாதே மெய்யே நன்கு புலப்படுமாறு மெலிந்து காட்டுகிற தென்பார், "நைவரச் சாஅய்" என்றும், அது நீ அருளாமையால் வந்ததென்பார், "நல்காமையின்" என்றும் கூறினார். மகளிர் கூந்தற்கு மயிற் கலாவத்தை யுவமை கூறுதல் மரபு; பிறரும், "ஒலிமயிற் கலாவத் தன்ன இவள் ஒலி மென் கூந்தல்"(குறுந்.225) என்பது காண்க. கணவனைப் பிரிந்த மகளிர் தம்மை ஒப்பனை செய்துகொள்வதிலராகலின், "கமழ்புகை கொளீஇத் தண்கமழ் கோதை புனைய" என்றார்.

-----

147. வையாவிக்கோப்பெரும் பேகன்

இந்நிலையில் பெரும்பேகனைத் தெருட்டற்குப் போந்த சான்றோர்களுள் பெருங்குன்றுர்கிழார் என்பாரும் ஒருவர். இவர் சோழவேந்தனான உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியைக் கண்டு, தாமுற்ற வறுமை யறிவித்துப் பரிசில் பெற்றவர். பின்னர் ஒருகால் இவர் குடக்கோப் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைக் கண்டார்.

அவனுக்குத் தம்மைப் பற்றி வருத்தும் வறுமைத் துன்பத்தையும், தாம் பிரிந்துறைதலின் தம்முடைய மனைவியார் எய்தும் வருத்தத்தையும் தெரிவித்தார்.

அவன்ஒன்றும் கொடானாக, அவனை நோக்கி, "நும்மனோரும் இனையராயின் எம்மனோர் இவண் பிறவலர்"(புறம்.211) என்றும், முன்னாள் கையுள்ளதுபோற் காட்டி வழிநாள், பொய்யொடு நின்ற புறநிலை வருத்தம், நாணா யாயினும் நாணக் கூறி"(புறம்.211) னை. யென வருந்தி யுரைத்துத் திரும்பினர். பின்னர் அவர்,

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின்றம்பி இளஞ்சேரலிரும்பொறையைக் கண்டார். அவன் நல்லறிவினனாகலின் பெருங்குன்றூர்கிழாரை நன்கு வரவேற்று இனிது சிறப்பித்தான். அவர் அவன்மேல் பதிற்றுப்பத்துட் காணப்படும் ஒன்பதாம் பத்தைப் பாடினர்; அவனும், அதனை வியந்து மகிழ்ந்தேற்று, "மருளில்லார்க்கு மருளக் கொடுக்கவென்று உவகையின் முப்பத்தீராயிரம் காணங் கொடுத்து, அவர் அறியாமை ஊரும் மனையும் வளமிகப் படைத்து ஏரும் இன்பமும் இயல்வரப் பரப்பி, எண்ணற் காகா அருங்கல வெறுக்கையொடு பன்னூறாயிரம் பாற்படவகுத்துக் காப்பு மறம் விட்டான்" என்ப. அப்பத்தின்கண், இளஞ்சேரலிரும்பொறையை, "பாடுநர் கொளக் கொளக் குறையாச் செல்வத்துச் செற்றோர் கொலக் கொலக் குறையாத் தானைச் சான்றோர், வண்மையும் செம்மையும் சால்பும் அறனும், புகன்று புகழ்ந்தசையா நல்லிசை, நிலந்தரு திருவின் நெடியோ"(பதிற்.82) னென்றும், "வானிநீரினும் தீந்தண் சாயலன்"(பதிற். 86) என்றும், "விறல் மாந்தரன் விறல் மருக, ஈர முடைமையின் நீரோ ரனையை, அளப் பருமையின் இருவிசும் பனையை, கொளக்குறை படாமையின் முந்நீ ரனையை, பன்மீ னாப்பண் திங்கள் போலப், பூத்தச் சுற்றமொடு பொலிந்து தோன்றலை" (பதிற்.90) என்றும் பாராட்டி, "பல்வேல் இரும்பொறை நின்கோல் செம்மையின், நாளினாளின் நாடுதொழு தேத்த, உயர்நிலை யுலகத் துயர்ந்தோர் பரவ, அரசியல் பிழையாது செருமேந் தோன்றி, நோயிலை யாகியர் நீயே"(பதிற். 81) என்றும், "நின்னாள், திங்கள் அனைய வாக திங்கள், யாண்டோரனைய வாகயாண்டே, ஊழி யனைய வாக லூழி, வெள்ள வரம்பினவாக" என்றும் "மாகஞ் சுடர மாவிசும் புகக்கும், ஞாயிறு போல விளங்குதி"(பதிற்.88) யென்றும், வாழ்த்தி யிருப்பதும் பிறவும் மிக்க இன்பந் தருவனவாகும்.

இங்ஙனம் குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறையாற் பெருஞ் சிறப்பெய்திய பெருங்குன்றூர்கிழார் கபிலர்பால் நன்மதிப்புடையார். "வயங்குசெந் நாவின், உவலை கூராக் கவலையில் நெஞ்சின், நனவிற் பாடிய நல்லிசைக் கபிலன்"(பதிற்.85) என்பதனால் இஃது இனிது விளங்கும். இக் கபிலர் முதலியோர் வையாவிக்கோப்பெரும் பேகனை யடைந்து, அவனைத் தெருட்டும் செயல்வகை யறிந்து தாமும் அவனைக் காண வந்தார். இவரையும் அப் பேகன் மிக்க சிறப்புடன் வரவேற்றுப் பரிசில் நல்கத் தலைப்பட்டான். ஆனால், இவரோ, ஒரு பாணன் கூறும் கூற்றில் வைத்து, "நெருநல் யாம் போந்து யாழிசைத்துச் செவ்வழிப் பண்ணைப் பாடக் கேட்டு ஒருபாற் கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் நின்று ஒரு தனிமகள் தன் மையிருங் கூந்தல் மண்ணுதலும் பூச்சூடலுமின்றி வருந்தக் கண்டேன். அவள் தன் கூந்தலை மண்ணிப் பூச்சூடி மகிழுமாறு நீ அவளை யருளுதல் வேண்டும்; ஆவியர் குடித் தோன்றலாகிய நீ அது செய்தலே எமக்குத் தரும் பரிசிலாம்" என்ற பொருளமைய இப் பாட்டைப் பாடினார்.

கன்முழை யருவிப் பன்மலை நீந்திச்
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி வந்ததைக்
கார்வா னின்னுறை தமிழள் கேளா
நெருந லொருசிறைப் புலம்புகொண் டுறையும்

அரிமதர் மழைக்க ணம்மா வரிவை
மண்ணுறு மணியின் மாசற மண்ணிப்
புதுமலர் கருல வின்று பெயரின்
அதுமனெம் பரிசி லாவியர் கோவே.

5

(147)

திணையுந் துறையு மவை. அவள் காரணமாக அவனைப் பெருங் குன்றூர்கிழார் பாடியது.

உரை: கன் முறை அருவிப் பன்மலை நீந்தி - கன்முழைக்க ணின்று விழும் அருவியையுடைய பல மலைகளை அரிதிற் கழித்து; சீறி யாழ் செவ்வழி பண்ணி வந்ததை - சிறிய யாழைச் செவ்வழி யென்னும் பண்ணை வாசிக்கும்படியாகப் பண்ணி வாசித்து வந்ததற்கு; கார் வான் இன்னுறை - கார்காலத்து மழையினது இனிய துளி வீழ்கின்ற ஓசையை; தமிழள் கேளா - தமிழளாகக் கேட்டு; நெருநல் - நேற்று; ஒரு சிறைப் புலம்பு கொண்டுறையும் - ஒருபக்கத்துத் தனிமைகொண்டிருந்த; அரி மதர் மழைக்கண் அம்மா அரிவை - அரிபரந்த மதர்த்த குளிர்ச்சியையுடைய கண்ணினையும் அழகிய மாமை நிறத்தினையு முடைய அந்த அரிவையது; நெய்யொடு துறந்த மையிருங் கூந்தல் - நெய்யாற் றுறக்கப்பட்ட மைபோலும் கரிய மயிரை; மண்ணுறு மணியின் மாசற மண்ணி - ஒப்பிமிடப்பட்ட நீலமணியினும் மாசறக் கழுவி; புது மலர் கருல - செவ்வி மலர் நெருங்கும் பரிசு; இன்று பெயரின் - இன்று வருவையாயின்; அது மன்- அதுவாகும்; எம் பரிசில் - எம்முடைய பரிசில்; ஆவியர் கோவே - ஆவியருடைய வேந்தே என்று.

உறை, துளி; என்றது ஆகுபெயரால் துளியி னோசையை. மன்: அசை. சீறி யாழ் செவ்வழி பண்ணி வந்ததற்கு அரிவை கூந்தல் புது மலர் கருலும்படி, அவள்பால் என்னொடும் வரின் எம் பரிசில் அதுவெனக் கூட்டுக. நெய் பூசுதலோடு பேணுதலைத் துறந்த வெனினுமமையும். செவ்வழி பண்ணி வந்தது, புதுமலர் கருல வென்று இயைத்துரைப்பாரு முள்.

விளக்கம்: பேகனுடைய மலைநாடு குன்றுகளாற் சூழப் பட்டிருத்தலின், "கன்முழை யருவிப் பன்மலை நீந்தி"யென்றார். கார்காலத்தில் மகளிர் தம் காதலரைப் பிரிந்திருத்தலை யாற்றாராகலின், "கார்வான் இன்னுறை தமிழள் கேளா"என்றார். உறை - மழைத்துளி. இஃது ஆகுபெயராய், அத்துளி வீழும் ஓசைமேல் நின்றது. புலம்பு

தனிமை. "அரிமதர் மழைக்கண் அம்மா அரிவை"யென்றது, இன்ன சிறப்புடைய அரிவை. தனிமைத் துன்புற்றுக் கூந்தல் நெய்யும் பூவும் அணிதலின்றிப் பொலிவிழந்திருப்பது கூடாதென்பதுபட நின்றது. நீ அவள் பால் சென்று அருளுதல் வேண்டும் என்பார், அருள்பெற்றவழி அவள் செய்துகொள்ளும் ஒப்பணையை யெடுத்தோதினார். தமக்குச் சால்பு அதுவாகலின். காதலன்புடைய மனைவியும் கணவனுமாயினார் பிரிந்திருப்பின், இருவரையும் ஒன்றுபடுத்தி வாழ்வு இனிது நடாத்தப் பண்ணுதல் சான்றோர்க்குச் சால்பென்பது, "சொல்லிய கிளவி அறிவர்க்கும் உரிய" (தொல். கற்.13) என்றும், "நம் மூர்ப்பிரிந்தோர்ப் புணர்ப்போர் இருந்தனர் கொல்லோ"(குறுந்.146) என்றும் வருவனவற்றால் அறியப்படும்.

-----

148. கண்டரக் கோப்பெரு நள்ளி

இவன் வள்ளல்கள் எழுவருள் ஒருவன். இவ்வள்ளல்கள் ஈகையாகிய செந்நுகத்தைப் பூண்டு தமிழலகத்தைத் தாங்கினரென இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் கூறுவர். இந்நள்ளி கண்டரக் கோவென்றும், கண்டரக் கோப்பெரு நள்ளி யென்றும் கூறப்படுவன். இளங்கண்டரக் கோவும் உண்மையின், இவன் பெருநள்ளி யெனப்பட்டான். பெருமை இவற்கே சிறப்புரிமையாதல் தோன்றப் பெருங் கண்டரக் கோவென்னாது "பெருநள்ளி"யெனச் சான்றோர் கூறினர். இவன் அருள் நிறைந்த வள்ளமுடையனாய் இரவலர் வறுமைத் துயர் போக்கும் வீரனாய் விளங்கினமையின், இவனைச் சான்றோர் பெரிதும் பேணிப் பாராட்டினர். தோட்டி யென்னும் மலையைத் தன்னகத்தேயுடைய நாடு கண்டர நாடாகும். இவனது இக் கண்டர நாடு மலை நாடாதலின், இவனை "நளிமலை நாடன் நள்ளி"யென்று பாராட்டுவர். இவனது கொடைநலத்தைப் பெரிதும் நுகர்ந்தவர் வன்பரணரென்னும் சான்றோராவர். ஆசிரியர் பரணரின் வேறு படுத்தறிதற்கு இவரது வன்பரணரென்னும் பெயரே நன்கமைந்திருக்கிறது. இவர் நள்ளியையே யன்றி ஓரி யென்னும் வள்ளலையும் பாடியுள்ளார். இவருக்குப் பிற்காலத்தவரான பெருஞ்சித்திரனார், இவனை, "ஆர்வமுற்று, உள்ளி வருநர் உலைவு நனிதீரத், தள்ளா தீயுந் தகைசால் வண்மைக், கொள்ளா ரோட்டிய நள்ளி"(புறம்.158) என்று சிறப்பித்துள்ளார்.

இனி, இப்பாட்டின்கண், வன்பரணர் நள்ளியை யடைந்து அவனது விறலையும் கொடையையும் பாராட்ட, அவன் "சான்றீர், நீவிர் கூறும் நலம் பலவும் என்பால் உளவோ என ஐயுறுகின்றே"னென்ற குறிப்புப்படச் சில நல்லுரை வழங்கினனாக, "பீடில்லாத வேந்தரை அவர் செய்யாதவற்றைச் செய்ததாகப் பொய் புனைந் துரைத்தற் கேதுவாகும் வறுமை நின் கொடையால் எம்பால் இல்லையாதலின், எமது நாக்கு

ஒருவரையும் அவர் செய்யாதன கூறிப் பாராட்டற்கு அறியாது" என்று அவற்கு விடையிறுத்துள்ளார்.

கறங்குமிசை யருவிப் பிறங்குமலை நள்ளிநின்
அசைவி னோன்றா ணசைவள னேத்தி
நாடொறு நன்கலங் களிற்றொடு கொணர்ந்து
கூடுவிளங்கு வியனகர்ப் பரிசின்முற் றளிப்பப்

பீடின் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டிச்
செய்யா கூறிக் கிளத்தல்

5

எய்யா தாகின்றெஞ் சிறுசெந் நாவே.

(148)

திணை: பாடாண்டிணை. துறை: பரிசிற்றுறை. கண்டீரக் கோப்பெரு நள்ளியை வன்பரணர் பாடியது.

உரை: மிசை கறங்கு அருவிய - உச்சிக்கணின்றும் ஆலித் திழிதரும் அருவியினையுடைய; பிறங்கு மலை நள்ளி - உயர்ந்த மலையையுடைய நள்ளி; நின் அசைவில் நோன்றாள் நசை வளன் ஏத்தி - நினது தளர்ச்சியில்லாத வலிய முயற்சியானாய நச்சப்படும் செல்வத்தை வாழ்த்தி; நாடொறு நன்கலம் களிற்றொடு கொணர்ந்து - நாடொறும் நல்ல அணிகலத்தைக் களிற்றொடு கொணர்ந்து; கூடு விளங்கு வியன் நகர் - நெற்கூடு விளங்கும் அகலிய நகரின்கண் இருந்து; முற்று பரிசில் அளிப்ப - சூழ்ந்திருந்த பரிசிலர்க்கு அளித்து விடுவதால்; பீடில் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டி - பிறர்க் கீயும் பெருமையில்லாத அரசரைப் புகழும் புகழ்ச்சியை விரும்பி; செய்யா கூறிக் கிளத்தல் எய்யா தாகின்று - அவ்வரசர் செய்யாதனவற்றைச் சொல்லி அவர் குணங்களைக் கூறுதலை அறியாததாயிற்று; எம் சிறு செந் நா - எம்முடைய சிறிய செவ்விய நா என்று.

பொய் கூறாமையிற் "சிறு செந் நா" என்றார்; தற்புகழ்ந்தாரா காமற் "சிறு செந் நா" என்றார். அருவிய வென்பது விகாரம். நள்ளி, நீ பரிசில் முற்றளித்தலால், எம் சிறு செந்நா நின் நசைவளனேத்தி, மன்னரைப் புகழ்ச்சிவேண்டிக் கிளத்தல் எய்யாதாகின்று எனக் கூட்டுக. நின்னசைவள னேத்திக் கொணர்ந்து முற்றளித்தலா லெனப் பரிசிலர் மேலேற்றி யுரைப்பினு மமையும்.

விளக்கம்: வளமுடைமைக் கழகு பலராலும் நச்சப்படுந் தன்மையாதலின், "நசை வளன்" என்றார். வீடுகளின் தெருப்புறத்தே நெற்கூடமைத்தல் பண்டையோர் மரபு; இன்றும் சிற்றூர்களில் இக் கூடுகள் காணப்படும். முற்றுதல் - சூழ்தல். பாணர் சூழ்ந்திருந்து வளம் பெற்றுச் செல்பவாகலின், "முற்று பரிசில்" என்றார். "பாண் முற்றிருக்கை" என்று சான்றோர் வழங்குதல் காண்க. பீடில் மன்னர் என்றவிடத்துப் பீடு,

பிறர்க்கீயும் பெருமைமேற்று. அருவி யென்பது அருவிய வென அகரம் பெற்று வந்தது
விகார மென்கின்றனர்; இதனைப் பெயரெச்சக் குறிப்பாகக் கோடல் நேரிது. நின்னை
யேத்தி, நீ தரும் நன்கலமும் களிறும் கொணர்ந்து தம்மை முற்றும் இரவலர்க்குப்
பரிசிலர் அளித்தலால் என வுரைப்பினும் அமையு மென்பார்,
"நின்னசை.....அமையும்" என்றார்.

-----

149. கண்டரக் கோப்பெரு நள்ளி

கண்டரக் கோப்பெரு நள்ளியின் பரிசில் பெற்று விருந்துண்டு மகிழ்ந்திருக்கும்
கூட்டத்தே ஒருகால் ஒரு சிறு நிகழ்ச்சி தோன்றிற்று. அவருள், பாடற்குரிய பாணர்,
காலையில் இசைத்தற்குரிய மருதப் பண்ணையும் மாலையிற் பாடற்குரிய செவ்வழிப்
பண்ணையும் முறை மயங்கி முறையே மாலையிலும் காலையிலும் தவறிப் பாடினர்.
அது குறித்து வியப்புற்ற நள்ளி, அவர்க்குத் தலைமை தாங்கும் வன்பரணரை
வினவினனாக, அவர் வித்தகம் பட, "நள்ளி! காலையில் மருதமும்
மாலையிற்செவ்வழியும் பாடுதல் வரலாற்று முறை; நீ அவர்க்கு வறுமை புலனாகா
வண்ணம் வேண்டுவன நிரம்ப வளித்து ஓம்புதலால் அம்முறைமையினை
மறந்தனர்" என்ற கருத்தை இப் பாட்டின்கண் அமைத்துப் பாடியுள்ளார்.

நள்ளி வாழியோ நள்ளி நள்ளென்
மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக்
கைவழி மருங்கிற் செவ்வழி பண்ணி
வரவெமர் மறந்தன ரதுநீ

5 புரவுக்கடன் பூண்ட வண்மை யானே.

(149)

திணை: அது. துறை: இயன்மொழி. அவனை அவர் பாடியது.

உரை: நள்ளி வாழி - நள்ளி, வாழ்வாயாக; நள்ளி-; நள்ளென் மாலை - நள்ளென்னும்
ஓசையையுடைய மாலைப்பொழுதின்கண்; மருதம் பண்ணி - மருத மென்கின்ற
பண்ணை வாசித்து; காலை - காலைப் பொழுதின்கண்; கைவழி மருங்கிற் செவ்வழிப்
பண்ணி - கைவழியாகிய யாழின்கண் செவ்வழி யென்னும் பண்ணை வாசித்து; வரவு
எமர் மறந்தனர் - வரலாற்று முறைமையை எம்முடைய பாணர் சாதியிலுள்ளார்
மறந்தார்; அது - அவ்வாறு மறந்தது; நீ புரவுக் கடன் பூண்ட வண்மையான் - நீ
கொடுத்து ஓம்புதலைக் கடனாக மேற்கொண்ட வண்மையான் என்று.

கையகத் தெப்பொழுதும் இருத்தலான் யாழைக் கைவழி யென்றார், ஆகுபெயரான். வரவவர் மறந்தனர் என்பதூஉம் பாடம்.

விளக்கம்: காலையில் மருதப் பண்ணும், மாலையிற் செவ்வழிப் பண்ணும் இசைத்தற் குரியவாம். நள்ளியால் அளிக்கப்பட்ட பாணர், இசை மரபை மறந்து, செவ்வழியைக் காலையிலும் மருதத்தை மாலையிலும் முறைபிறழ்ந் திசைக்கின்றனர் என்பார், "மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக் கைவழி மருங்கிற் செவ்வழி பண்ணி" இசைநூன் முறையை மறந்தனர் என்றார். வரவு - இசைநூல் வரலாற்று முறைமை.. இப்பிழைக்கும் எமர் காரண மல்லர்; நினது வண்மை அவரை அம்முறைமையை மறக்கச் செய்த தென்பதாம்.

-----

150. கண்டிரக் கோப்பெரு நள்ளி

கண்டிரக் கோப்பெரு நள்ளிபால் பெருநட்புக் கொண்டொழுகிய சான்றோர் வன்பரணர். இவரைப் பரணரின் வேறுபட வுணர வன்பரண ரென்றனர் சான்றோர். ஈண்டு நள்ளியைத் தாம் கண்டது கூறுமாறு போல, வல்விலோரியைச் சுரத்திடத்தே கண்டு இவர் பரிசில் பெற்று மேம்பட்டனர். இவர் பாட்டுகள் இலக்கிய நலம் சிறந்தவை. இப் பாட்டின்கண் தாம் முதன்முதலாக அவனைக் கண்டதும், அவன் தலையளி செய்ததும் சான்றோர்க் குரைப்பாராய், "வறுமையுற்று வருந்திய யான் இரவலர் சுற்றத்துடனே புறப்பட்டு நள்ளியினது கண்டிர நாட்டுக்குப் பல கல்லும் காணமும் கடந்து சென்றேன். ஒருநாள் வழி நடை வருத்த மிகுதியால் யாங்கள் காட்டிடத்தே ஒரு பலாமரத்தின் அடியில் அமர்ந்திருந்தேம். மான் கணத்தை வேட்டம் புரிந்து அவற்றின் குருதி தோய்ந்து சிவந்த கழற்காலும் மணி விளங்கும் சென்னியுமுடைய செல்வத் தோன்ற லொருவன் எம்பால் போந்து, எம் வருத்த முற்றும் எம் முகநோக்கித் தேர்ந்து கொண்டானாக, அவனைக் கண்டு எழுந்த என்னைக் கைகவித்திருக்கச்செய்து, தன்னொடு போந்து காட்டிடத்தே பரந்திருந்த வில்லுடைய இளையர் திரும்பப் போதருமுன், தன் கையிலிருந்த தீக்கடை கோலால் தீ மூட்டிக் கானிடைக் கொன்ற விலங்கின் ஊனைக் காய்ச்சி எம்மை யுண்பித்தான். உண்டு பசிதீர்ந்த யாங்கள், மலைச்சாரலில் ஒழுகிய அருவிநீரைப் பருகி அயர்வு நீங்கினேமாக, "எம்பால் வீறு பொருந்திய நன்கலம் வேறில்லை; யாம் காட்டு நாட்டிடத்தேம்" என்று மொழிந்து தன் மார்பிற் பூண்டிருந்த முத்தாரத்தையும் ஃ முன்கையிலணிந்திருந்த கடகத்தையும் தந்தான்; யாங்கள் அவன் வள்ளன்மையை வியந்து, "ஐய, நீவிர் யார்? நும்முடைய நாடு யாது?" என வினவினேம்; அவன் ஒருமொழியேனும் விடையாக மொழியாது எம்பால் விடைபெற்றுச் சென்றான். பின்னர், யாங்கள் வழியில் பிறமக்கள் தம்முட் பேசிக்கொண்ட சொற்களால், இவ்வாறு அருள்செய்த வள்ளல்,

தோட்டிமலைக்குரிய கன்மலைநாடனான கண்டரக் கோப் பெருநள்ளி யெனத் தெரிந்து தெளிந்தேம்" என்று கூறியுள்ளார்.

கூதிர்ப் பருந்தி னிருஞ்சிற கன்ன பாறிய சிதாரேன் பலவுமுதற் பொருந்தித் தன்னு முள்ளேன் பிறிதுபுலம் படர்ந்தவென் உயங்குபடர் வருத்தமு முலைவு நோக்கி	
மான்கணந் தொலைச்சிய குருதியங் கழற்கால் வான்கதிர்த் திருமணி விளங்குஞ் சென்னிச் செல்வத் தோன்றலோர் வல்வில் வேட்டுவன் தொழுதனெ னெழுவேற் கைகவித் திரீஇ இழுதி னன்ன வானிணக் கொழுங்குறை	5
கானதர் மயங்கிய விளையர் வல்லே தாம்வந் தெய்தா வளவை யொய்யெனத் தான்ளுலி தீயின் விரைவனன் சுட்டுநின் இரும்பே ரொக்கலோடு தின்மெனத் தருதலின் அமிழ்தின் மிசைந்து காய்பசி நீங்கி	10
நன்மர னளிய நறுந்தண் சாரற் கன்மிசை யருவி தண்ணெனப் பருகி விடுத்த றொடங்கினே னாக வல்லே பெறுதற் கரிய வீறுசா னன்கலம் பிறிதொன் றில்லைக் காட்டுநாட் டேமென	15
மார்பிற் பூண்ட வயங்குகா ழாரம் மடைசெறி முன்கைக் கடகமோ டத்தனன் எந்நா டோவென நாடுஞ் சொல்லான் யாரீ ரோவெனப் பேருஞ் சொல்லான் பிறர்பிறர் கூற வழிக்கேட் டிசினே	20
இரும்புபுணைந் தியற்றாப் பெரும்பெயர்த்தோட்டி அம்மலை காக்கு மணிநெடுங் குன்றிற் பளிங்குவகுத் தன்ன தீநீர்	25
நளிமலை நாட னள்ளியவ னெனவே.	(150)

திணையும் துறையு மவை. அவனை அவர் பாடியது.

உரை: கூதிர்ப் பருந்தின் இருஞ் சிறகன்ன - கூதிர்காலத்துப் பருந்தினது கரிய சிறகை யொத்த; பாறிய சிதாரேன் - துணியாகிய சீரையை யுடையேனாய்; பலவு முதல் பொருந்தி - பலாவடியைப் பொருந்தி; தன்னும் உள்ளேன் - தன்னையும் நிணையேனாய்; பிறிது புலம் படர்ந்த - வேற்றுநாட்டின்கட் சென்ற; உயங்கு படர் வருத்தமும் உலைவும் நோக்கி - எனது ஓய்ந்த செலவானுளதாகிய வருத்தத்தினையும்

மிடியையும் பார்த்து; மான் கணம் தொலைச்சிய குருதியங் கழற்கால் - மானினது
 திரளைத் தொலைத்த குருதி தோய்ந்த அழகிய வீரக்கழலினையுடைய காலினையும்;
 வான் கதிர்த் திருமணி விளங்கும் சென்னி - வாலிய ஒளியையுடைய அழகிய நீலமணி
 விளங்கும் உச்சியையுமுடைய; செல்வத் தோன்றல் - செல்வத்தையுடைய
 தலைவனாகிய; ஓர் வல்வில் வேட்டுவன் - ஒரு வலிய வில்லினையுடைய வேட்டுவன்;
 தொழுதனென் எழுவேற் கைகவித்து இரீஇ - தன்னை யஞ்சலி பண்ணினேனா
 யெழுந்திருப்பேனைக் கைகவித்திருத்தி; இழுதின் அன்ன வால் நிணக் கொழுங் குறை -
 நெய்யிழுதுபோன்ற வெள்ளிய நிணத்தையுடைய கொழுவிய தடியை; கானதர்
 மயங்கிய இளையர் - காட்டுவழியின்கண் வழிமயங்கிப் போகிய இளையர்; தாம்
 வல்லே வந்தெய்தா அளவை - தாம் விரைய வந்து பொருந்துவதற்கு முன்னே;
 ஓய்யென-கடிதாக; தான் ஞெலி தீயின் விரைவனன் சுட்டு - தான் கடைந்த தீயான்
 விரைந்து சுட்டு; நின் இரும் பேர் ஒக்கலொடு தின்ம் எனத் தருதலின் - நினது மிகப்
 பெரிய சுற்றத்துடனே தின்மி னென்று தருதலான்; அமிழ்தின் மிசைந்து காய் பசி நீங்கி
 அதனை யாங்கள் அமிழ்துபோலத்தின்று சுடுகின்ற பசி தீர்ந்ததாக; நன் மரன் நளிய
 நறுந் தண் சாரல் கல் மிசை அருவி தண்ணெனப் பருகி - நல்ல மரச்செறிவையுடைய
 நறிய குளிர்ந்த மலைச் சாரற்கண் மலையுச்சியினின்றும் வீழ்ந்த அருவிநீரைக் குளிர்க்
 குடித்து; விடுத்தல் தொடங்கினேனாக - விடைக்கொள்ளத் தொடங்கினேனாக; வல்லே
 - விரைய வந்து; பெறுதற்கரிய வீறுசால் நன்கலம் - பெறுதற்கரிய பெருமை யமைந்த
 நல்ல அணிகலங்கள் தருதற்கு; பிறிதொன்றில்லை காட்டு நாட்டேம் என -
 வேறொன்றில்லை யாம் காட்டு நாட்டின் கண்ணேம் எனச் சொல்லி; மார்பிற் பூண்ட
 வயங்கு காழ் ஆரம் - தனது மார்பிற் பூணப்பட்ட விளங்கிய முத்து வடங்களையுடைய
 ஆரத்தை; மடை செறி முன் கைக் கடகமொடு ஈத்தனன் - கொளுத்துச் செறிந்த
 முன்கைக் கணிந்த கடகத்துடனே தந்தனன்; எந்நாடோ என நாடும் சொல்லான் -
 நும்முடைய நாடு எந் நாடோ என்று கேட்ப நாடும் சொல்லிற்றிலன்; யாரீரோ எனப்
 பேரும் சொல்லான் - நீர் யாரெனக் கேட்பப் பெயரும் சொல்லிற்றிலன்; பிறர்பிறர் கூற
 வழிக் கேட்டிசின் - அவன் நாடும் பெயரும் பிறர் பிறர் வழியின் கண்ணே
 சொல்லக்கேட்டேன் யான்; இரும்பு புனைந் தியற்றாப் பெரும் பெயர்த் தோட்டி -
 இரும்பாற் புனைந்து செய்யப்படாத மிக்க புழையுடைய தோட்டியாகிய; அம் மலை
 காக்கும்- அம் மலையைக் காக்கும்; அணி நெடுங் குன்றின் - அழகிய
 பெரியபக்கமலையினையும்; பளிங்கு வகுத்தன்ன தீ நீர் - பளிங்கை வகுத்தாற்போன்ற
 வெளிய நிறத்தையுடைய இனிய நீரையுமுடைய; நளிமலை நாடன் நள்ளி அவன் என -
 பெரிய மலைநாட்டையுடைய நள்ளி அவன் என ஏறு.

நீங்கி - நீங்க. பலவு முதற் பொருந்தித் தொழுதனென் எனவும், மலை காக்கும் நள்ளி யெனவும் இயையும். அவன் நள்ளி யெனப் பிறர் பிறர் கூறவழிக் கேட்டிசின் எனக் கூட்டுக.

விளக்கம்: அழுக்கேறிக் கிழிந்திருக்கும் உடை நீரில் நனைந்த பருந்தின் சிறகுபோல இருக்கும்; இதனைப் பிறரும், "நீர்ப்படு பருந்தின் இருஞ்சிற கன்ன, நிலத்தின் சிதாஅர்"(பதிற்.12) என்பர். வருத்தமும் உலைவும் முறையே செல்வா னுளவாகிய வருத்தத்தையும் வறுமைத் துன்பத்தையும் குறித்துநின்றன. கழற்காலும் மணிவிளங்கும் சென்னியமுடைய செல்வத் தோன்றல் என இயையும். செல்வத் தோன்றலைக் கண்டு தொழுதற்கெழுந்த என்னை, வருத்தமும் உலைவும் நோக்கி அருள் கொண்டு எழுவாறு தடுத்து இருக்கச் செய்தான் என நள்ளியின் அன்பு நலத்தைக் "கைகவித் திரீஇ" யென்பதனால் தோற்றுவித்தார். பல்வேறிடங்களிற் சிதறிச் சென்றிருந்த இளையர் வந்து தொக்க வழி, தன் பெயரும் வரவும் வெளிப்படுமெனக் கருதி, "இளையர் வல்லே வந்தெய்தா அளவை" என்றார். காய் பசி நீங்கி யென்றவிடத்து, நீங்கி யென்பது நீங்கவெனத் திரிக்கப்பட்டது. விடுத்தல் தொடங்கினேன் விடைகொள்ளத் தொடங்கினேன். மடை, மடுக்கப்படுவது; பற்றவைப்பு. நன்கலம் கடகமொடு ஈந்தான்; பசித்துயர் போக்கி, நன்கலம் ஈந்தானைப் பெயரும் நாடும் கூறுமாறு கேட்டேன்; எனக்கு அவற்றை யவன் கூறிற்றிலன் என்பார், அவனது செல்வப் பணிவுடைமையின் சிறப்புப் புலப்பட, "எந்நாடோ வென நாடுஞ் சொல்லான், யாரீரோ வெனப் பேருஞ் சொல்லான்" என்றார். வழிக் கேட்டிசின் - வழியின்கண் பிறர் தம்மிற் கூறக் கேட்டேன். முன்னிலைக்குரிய இசின், கேட்டிசின் எனத் தன்மைக்கண் வந்தது; "இகுமுஞ் சின்னும் ஏனை யிடத்தொடுந், தகுநிலை யுடைய என்மனார் புலவர்"(தொல். இடை 27) என்பதனால் இஃதமைவதாயிற்று. மதுரைக்குத் தெற்கிலுள்ள மலைநாட்டில் ஒரு பகுதி கண்டரக் கோப்பெரு நள்ளிக் குரியதாகும். நள்ளி யென்னும் பெயருடையதோர் ஊர் அந்நாட்டில் உளது.

-----

151. இளவிச்சிக் கோ

இவ் வேந்தனுடைய இயற்பெயர் தெரிந்திலது. விச்சி யென்பது ஒரு மலை. அதனைச் சூழ்ந்த நாடு விச்சி நாடென்றும், அந் நாட்டரசன் விச்சிக் கோ வென்றும் வழங்குப. விச்சியின் இளவரசன் இளவிச்சிக் கோ எனப்பட்டான். இளவிச்சிக் கோவும், இளங்கண்டரக் கோவும் நெருங்கிய நண்பர். கண்டரக் கோப்பெரு நள்ளிக்கு இளையோனாதலின் இவன் இளங் கண்டரக் கோ எனப்படுவானாயினான். ஒருகால், இளங் கண்டரக் கோவின் திருமனையில் இளவிச்சிக் கோவும் வந்திருந்தான். இருவரும் ஒருங்கிருக்கையிற் சான்றோரான பெருந்தலைச் சாத்தனார் கண்டரக் கோவைக் காண வந்தார். வந்தவர், இளங்கோக்கள் இருவரையும் கண்டார். இருவரும் அவரை மனங்

கனிந்து வரவேற்றனர். ஆயினும், அச் சான்றோர் இளங்கண்டரக் கோவைப் புல்லிக்கொண்டு, இளவிச்சிக் கோவைப் புல்லா தொழிந்தார். இளவிச்சிக்கு இது மிக்க வருத்தத்தைச் செய்தது. அவன் கள்ளமில் உள்ளத்தனாகலின், சிறிதும் தாழாது "என்னை நீவிர் புல்லா தொழிந்ததேன்?" என்று வினவினன். அவற்குப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் விடையிறுப்பாராய், இப் பாட்டின்கண், "வேந்தே, இக் கண்டரக் கோவண்மையாற் புகழ் சிறந்தவன். இவன் நாட்டில் மனைக்கிழவன் சேட்புலம் சென்றிருப்பினும், மனைக்கிழமை பூண்ட மகளிர் தம் தகுதிக்கேற்பனவற்றை இரவலர்க் கீந்து இசை வளர்ப்பர்; அதனால் இக் கண்டரக் கோவைப் புல்லினேன். நின் முன்னோருள் முதல்வன் பெண் கொலை புரிந்த நன்னனாவான். நின் நாடு பாடி வருவார்க்குக் கதவடைத்து மறுக்கும் நீர்மையது. அதனால் எம் போல்வார் நினது விச்சி மால்வரையைப் பாடுத லொழிந்தனர். அதனால் அம் மலைக்குரிய நிண்ணைப் புல்லேனாயினேன்" என்று கூறினார்.

ஒருகால் குடக்கோ இளஞ்சேர லிரும்பொறை, சோழ பாண்டிய ரொடு கூடிப் பொருத விச்சிக்கோவை வென்று வீழ்த்தினா னெனப் பதிற்றுப்பத்திலுள்ள ஒன்பதாம் பத்தின் பதிகம் கூறுகிறது. பாரி மகளிரை மணஞ்செய்து கொள்ளுமாறு கபிலரால் வேண்டிக் கொள்ளப்பட்ட வேந்தருள் விச்சிக்கோவும் ஒருவன்; அவனை அக்காலை அவர், "நிணந்தின்று செருக்கிய நெருப்புத்தலை நெடுவேல், களங்கொண்டு கனலும் கடுங்கண் யானை, விளங்குமணிக் கொடும்பூண் விச்சிக் கோ"(புறம்.200) எனப் பாராட்டியுள்ளார். ஒருகால், இவ் விச்சிக் கோக்களில் ஒருவன் பெருவேந்தர் மூவருடன் போரிட்டு வீழ்ந்தான். அவனால் அலைக்கப்பட்ட குறும்பூர் என்னும் ஊரிலுள்ளார் பேராரவாரம் செய்தனரென்பதை, "வில்கெழு தானை விச்சியர் பெருமகன், வேந்தரொடு பொருத ஞான்றைப் பாணர், புலிநோக் குறழ்நிலை கண்ட கலிகெழு, குறும்பூ ரார்ப்பினும் பெரிது"(குறந்.328) எனப் பரணர் கூறியுள்ளார்.

இனி, பெருந்தலைச் சாத்தனா ரென்னும் சான்றோர் பெருந்தலை யென்னும் ஊரினர். இப் பெயரால் தமிழகத்திற் பலவூர்க ளுண்மையின், இவர் இன்ன நாட்டின ரெனத் துணிய முடியவில்லை. அகநானூற்றுப் புலவர் நிரலில் இவர் பெயர் ஆவூர் மூலங்கிழார் மகனார் பெருந்தலைச் சாத்தனாரென்று (224) காணப்படுதலின், இவர் தந்தை ஆவூர் மூலங்கிழார் என்பதும், இவரின் பெற்றோர் இருந்தது ஆவூர் மூலமென்பதும், இவர் வாழ்ந்தது பெருந்தலை யென்பதும் துணிபாம். இவர்க்குத் தலை பெருத்திருந்த காரணத்தால், பெருந்தலைச் சாத்தனாரெனப்பட்டாரென்பாரு முண்டு. இவர் புலமை சிறந்து மேம்படுங்கால், வறுமையுற்றுக் கோடைமலைத் தலைவனும் பண்ணி யென்பாற்குப் பின் வந்தோனுமாகிய கடிய நெடு வேட்டுவ னென்னும் செல்வனைக் கண்டு பரிசில் கேட்ப, அவன் பரிசில் நீட்டித்தான்; பின்னர் அவர்

சேரமான் ஒருவனால் பல்பிடுங்கப்பட்ட மூவனென்பான் பாலும் பரிசில் பெறாது வருந்திச் சென்றார். முடிவில் முதிர்மலைக்குரிய குமண வள்ளலைக் காட்டிற் கண்டு பாடி, அவன் தலைதருவான் வாளீய அதுபெற்றுச் சென்று இளங்குமணனைக் கண்டு வாளைக் காட்டி இருவரையும் பண்டுபோல் அன்புகொள்ளச் செய்து சிறப்புற்றார். கடிய நெடுவேட்டுவற்கு முன்பிருந்த பண்ணியென்பான் பாண்டி வேந்தற்குத் தானைத் தலைவனென்றும், அவன் வேள்வி செய்து விழுப்பமுற்றதை, "வரைநிலை யின்றி இரவலர்க் கீயும், வள்வா யம்பிற் கோடைப் பொருநன், பண்ணி தைஇய பயங்கெழு வேள்வி"(அகம்.13) யென்றும் கூறுவர். இவர், காதலர்ப் பிரிதலினும் கொடிது இன்மையது இளிவு என்பதும், ஆடவன் ஒருவன் போர் செய்யுந் திறத்தை அவன் மனைவிக்குக் கூறுவதும் மிக்க சுவையுடையனவாகும்.

பண்டும் பண்டும் பாடுந ருவப்ப
விண்டோய் சிமைய விறல்வரைக் கவாஅற்
கிழவன் சேட்புலம் படரி னிழையணிந்து
புன்றலை மடப்பிடி பிரிசி லாகப்

பெண்டிருந் தம்பதங் கொடுக்கும் வண்புகழ்க் 5
கண்ட ரக்கோ னாகலி னன்றும்
முயங்க லான்றிசின் யானே பொலந்தேர்
நன்னன் மருக னன்றியு நீயும்
முயங்கற் கொத்தனை மன்னே வயங்குமொழிப்

பாடுநர்க் கடைத்த கதவி னாடுமழை 10
அணங்குசா லடுக்கம் பொழியுநும்

மணங்கமழ் மால்வரை வரைந்தன ரெமரே. (151)

திணையும் துறையு மவை. இளங்கண்டரக் கோவும் இளவிச்சிக் கோவும் ஒருங்கிருந்தவழிச் சென்ற பெருந்தலைச் சாத்தனார், இளங்கண்டரக் கோவைப் புல்லி இளவிச்சிக் கோவைப் புல்லாராக, என்னை என்செயப் புல்லீராயினீ ரென அவர் பாடியது.

உரை: பண்டும் பண்டும் பாடுநர் உவப்ப - முன்பேயும் முன்பேயும் பாடுவார் விரும்ப; விண் தோய் சிமைய விறல் வரைக்கவாஅன் - விசும்பைப் பொருந்திய உச்சியையுடைய சிறந்த மலைப்பக்கத்து; சேட் புலம் கிழவன் படரின் - நெடுந்தூரத்தே தம் கணவன் செல்லின்; இழை யணிந்து - ஆபரணத்தை யணிந்து; புன்றலை மடப் பிடி - புல்லிய தலையையுடைய மெல்லிய பிடையை; பரிசிலாக - பரிசிலாகக் கொண்டு; பெண்டிரும் தம் பதம் கொடுக்கும் - அவர் பெண்டிரும் தம் தரத்திலே பரிசில் கொடுக்கும்; வண் புகழ்க் கண்டரக் கோனாகலின் - வள்ளிய புகழையுடைய கண்டரக் கோனாதலாலே; நன்றும் யான் முயங்கல் ஆன்றிசின் - பெரிதும் யான்

தழுவிக்கொள்ளுதலை யமைந்தேன்; பொலம் தேர் நன்னன் மருகன் அன்றியும் -
 பொன்னாற் செய்யப்பட்ட தேரினையுடைய நன்னன் மரபினுள்ளாயாத லன்றியும்;
 நீயும் முயங்கற்கு ஒத்தனை மன் - நீயும் தழுவுதற்குப் பொருந்தினாய், ஆயினும்; வயங்கு
 மொழிப் பாடுநர்க்கு அடைத்த கதவின் - விளங்கும் மொழியையுடைய பாடுவார்க்கு
 அடைத்த கதவு காரணமாக; ஆடு மழை அணங்கு சால் அடுக்கம் பொழியும் - இயங்கும்
 முகில் தெய்வமமைந்த அரைமலைக் கண்ணே சொரியும்; மணங் கமழ் மால் வரை எமர்
 வரைந்தனர் - நுமது மணநாறும் உயர்ந்த மலையை எம் முள்ளார் பாடுதலை நீக்கினார்,
 ஆதலான் முயங்கிற்றிலேன் எ-று.

பெண்டிரும் தன் பதம் கொடுக்குமெனவே ஆடவரும் தம் தரத்தே களிறு கொடுத்தல்
 போந்தது. "கிழவன்"என்பது "ஏவலிளையர் தாய் வயிறு கறிப்ப"என்பது போலப்
 பன்மை சுட்டி நின்றது. "நன்னன் மருக னன்றியும்"என்றதற்கு, "பெண்கொலை புரிந்த
 நன்னன் போல, வரையா நிராயத்துச் செலீஇயரோ அன்னை"(குறுந்.292)
 என்றமையின், அதுவும் வரைதற்கு ஒரு காரணமாக வுரைப்பாருமுளர். பதமென்றது,
 பரிசிலை. மன்: ஒழியிசைக்கண் வந்தது.

விளக்கம்: விறல் மலை, சிறந்த மலை. கவான், மலைப்பக்கம். மனைக்கிழவன்
 சேட்புலம் சென்றால், மனைக்கிழத்தி தன் தகுதிக் கேற்ப வழங்குவ வழங்கிக்
 குடிப்புகழைப் பேணுதல் கற்பு மாண்பாதலின், "பெண்டிரும் தம் பதம்
 கொடுக்கும்"என்றார்.

"மனையோள், பாணரார்த்தவும் பரிசில ரோம்பவும், ஊனொலி யரவமொடு
 கைதூவாளே"(புறம்.334) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. பெண்டிரும் என்ற உம்மை
 எச்சவும்மையாகலின், "பெண்டிரும்.....போந்தது"என்றார். நன்னன் மருகனாதலால்
 தழுவிக்கொள்ளற் கொருவா றமைந்தாயாயினும், எமர் பாடுதல் வரைந்தனராதலின்,
 தழீஇக் கொள்ளே னாயினேன் என்பதாம். இங்ஙனம் கொள்ளுமிடத்து, பொலந் தேர்
 நன்னன், செங்கை மாத்து நன்னன் சேய் நன்னனாகக் கோடல் அமையும். வாளா
 நன்னன் என்றமையின் பெண் கொலைபுரிந்த நன்னனென்று கொண்டு, தழுவாமைக்கு
 அந்நன்னன் மருகனாதல் காரணமாகக் கொண்டுரைப்பவரும் உண்டென்றார். அடுக்கம்,
 மலைப்பக்கம்; அரைமலையுமாம். தாய் என்னும் ஒருமை, இளையரை நோக்கப்
 பன்மை சுட்டி நிற்பதுபோல, கிழவன் என்பதும் பன்மை சுட்டிநின்ற தென்பதாம்.

-----

152. வல்வி லோரி

வேள் பாரி முதலாகக் கூறப்படும் வள்ளல்கள் நிரலில் கூறப்படும் வல்வி லோரி இவனே. இவனைக் "கொல்லியாண்ட வல் வில் ஓரி"(புறம்.148) எனப் பெருஞ்சித்திரனார் கூறுவது காண்க. இவனை ஆதனோரி யென்றும் சான்றோர் வழங்குப. இக் கொல்லி மலை, பலா, கரு வாழை முதலிய கனியுடை மரங்கள் நிறைந்தது. இம் மலையில் தெய்வங்கள் கூடி அழகு மிக்க பாவை யொன்றைச் செய்துவைத்திருந்தன என்று சான்றோர் கூறுவர். வனப்பு மிக்க மகளிர்க்கு அப் பாவையைச் சான்றோர் உவமமாகக் கூறுவது வழக்கம். அம்மலை ஓரிக்குரியதாயினும் அதனால் அவர்கள் முள்ளூர் மன்னனாகிய காரி யென்பானுக்கும் இந்த வல் வில் ஓரிக்கும் பகைமை தோற்றுவித்து, அதுவே வழியாக அக் கொல்லியைக் காரி யென்பான் கைப்பற்றித் தமக் களித்துவிட வேண்டுமென ஏற்பாடு செய்து கொண்டனர். இதனைத் தன் ஒற்றர்களால் அறிந்துகொண்ட ஓரி, காரியின் முயற்சியைக் கெடுத்தற்குப் போர் தொடுத்தான். ஓரியும் காரியும் தத்தமக்குரிய ஓரி, காரி யென்ற குதிரைமேலேறிப் பொரத் தொடங்கினர். காரிக்குச் சேரர் படை துணை செய்தது. முடிவில் முள்ளூர் மன்னனான காரி ஓரியைக் கொன்று அவனது கொல்லிமலையைத் தான் முன்பு செய்துகொண்ட ஏற்பாட்டிற்கியைச் சேரர்க் களித்தான். இதனைக் கல்லாடனார், "செவ்வேல், முள்ளூர் மன்னன் கழறொடிக் காரி, செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில், ஓரிக் கொன்று சேரர்க்கீத்த, செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி"(அகம்.209) என்று கூறியுள்ளார். ஓரியைக் கொன்று சிறப்புற்ற, காரி, பின்னர்த் தன் பகைவர் நாட்டிற் புகுந்த காலை ஆண்டெழுந்த ஆரவாரம் பெரிதாயிற்றென்பார், கபிலர், "பழவிறல் ஓரிக்கொன்ற வொருபெருந்திருவிற், காரி புக்க நேரார் புலம்போல் கல்லென்றன்றால்" (நற். 320) என்று குறித்துள்ளார். இவ்வல்வில் ஓரி பெரிய கொடையாளி; இசைத் துறையில் மிக்க ஈடுபாடுடையன்; இரவலரைப் புரக்கும்பெருங் கடப்பாடுடையன். இவனைக் கபிலர், கல்லாடர், வன்பரணர் முதலியோர் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளனர். இவற்குப் பல ஆண்டுகட்குப் பின்னர்த் தோன்றிய இடைக் கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனாரும் பெருஞ்சித்திரனாரும் வள்ளல்கள் வரிசையுள் வைத்து இவனைப் பாடியுள்ளனர்.

இவருள், வன்பரணர் கொல்லி மலையைச் சார்ந்த, சுரத்திடத்தே பாண் சுற்றத்தோடு சென்றுகொண்டிருக்கையில், வேட்டங் காரணமாக ஆங்கு வந்திருந்த வல்வி லோரியைக் கண்டு பரிசில் பெற்ற திறத்தை இப்பாட்டின்கட் குறித்திருக்கின்றார். ஓரி யென்பான் வேட்டம் புரியுங்கால், யானை யொன்றை வீழ்த்தற்குப் புலி யொன்று அற்றம் நோக்கியிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டான். உடனே அவன் தனது வலிய வில்லில் அம்பு தொடுத்து யானைமேல் எய்தான்: அஃது அவ் யானையை வீழ்த்தி அற்றம் நோக்கி நின்ற புலியின் அகன்ற வாயுள் தைத்து ஊடுருவிச் சென்று கொன்று, வழியில் நின்ற கலைமாலை மடித்து, அண்மையிலிருந்து காட்டுப் பன்றியை வீழ்த்தி, அதன்

அயலிருந்த புற்றிற்கிடந்த உடும்பின் உடலிற் றைப்புண்டு வீழ்ந்தது. இதனைக் கண்டு பெருவியப்புற்ற வன்பரணர், "இத்துணைச் சிறப்பமைந்த வில்லாளனாகிய இவன் ஒரு செல்வத் தோன்றலா மென எண்ணி, தன் பாண்சுற்றத்துடனே அவனை வணங்கித் தலைவன் திரு முன் பாடற்கமைந்த இருபத்தொரு பாடற்றுறையும் பாடி நிற்ப, அவன் தானெய்த மானின் தசையையும் மதுவையும் தன் மலையிற் கிடைக்கும் பொன்னையும் தந்து சிறப்பித் தனுப்பினான் என இப்பாட்டிற் கூறுகின்றார். கொல்லிமலை சேல மாநாட்டில் நாமக்கல்லைச் சார்ந்த சேந்த மங்கலத்துக்கு அருகில் உள்ளது.

வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி
பேழ்வா யுழுவையைப் பெரும்பிறி துறீஇப்
புழற்றலைப் புகர்க்கலை யுருட்டி யுரற்றலைக்
கேழற் பன்றி வீழ வயல

தாழற் புற்றத் துடும்பிற் செற்றும் 5
வல்வில் வேட்டம் வலம்படுத் திருந்தோன்
புகழ்சால் சிறப்பி னம்புமிகத் திளைக்கும்
கொலைவன் யார்கொலோ கொலைவன் மற்றிவன்
விலைவன் போலான் வெறுக்கைநன் குடையன்

ஆரந் தாழ்ந்த வம்பகட்டு மார்பிற் 10
சார லருவிப் பயமலைக் கிழவன்
ஓரி கொல்லோ வல்லன் கொல்லோ
பாடுவல் விறலியோர் வண்ண நீரும்
மண்முழா வமைமின் பண்யாழ் நிறுமின்

கண்விடு தூம்பிற் கள்ளிற்றுயிர் தொடுமின் 15
எல்லரி தொடுமி னாகுளி தொடுமின்
பதலை யொருகண் பையென வியக்குமின்
மதலை மாக்கோல் கைவலந் தமிழென்
றிறைவ னாகலிற் சொல்லுபு குறுகி
மூவேழ் துறையு முறையுளிக் கழிப்பிக்

கோவெனப் பெயரிய காலை யாங்கது 20
தன்பெய ராகலி னாணி மற்றியாம்
நாட்டிட னாட்டிடன் வருது மீங்கோர்
வேட்டுவ ரில்லை நின்னொப் போரென

வேட்டது மொழியவும் விடாஅன் வேட்டத்தில் 25
தானுயிர் செகுத்த மானிணப் புழுக்கோ
டானுருக் கன்ன வேரியை நல்கித்
தன்மலைப் பிறந்த தாவி னன்பொன்
பன்மணிக் குவையொடும் விரைஇக் கொண்மெனச்

சுரத்திடை நல்கி யோனே விடர்ச்சிமை 30
ஓங்கிருங் கொல்லிப் பொருநன்
ஓம்பா வீகை விறல்வெய் யோனே.

திணை: பாடாண்டிணை. துறை: பரிசில் விடை. வல்விலோரியை வன்பரணர் பாடியது.

உரை: வேழம் வீழ்த்த விழுத் தொடைப் பகழி - ஆனையைக் கொண்டு வீழ்த்த சிறந்த தொடையையுடைய அம்பு; பேழ் வாய் உழுவையைப் பெரும் பிறிது உறீஇ - பெரிய வாயையுடைய புலியை இறந்துபாட்டை யறுவித்து; புழல் தலைப் புகர்க் கலை உருட்டி - துளை பொருந்திய கோட்டை யுடைத்தாகிய தலையினையுடைய புள்ளிமான் கலையை யுருட்டி; உரல் தலைக்கேழற் பன்றி வீழ் - உரல்போலுந் தலையையுடைய கேழலாகிய பன்றியை வீழ்ச் செய்து; அயலாது - அதற்கு அயலதாகிய; ஆழல் புற்றத்து உடும்பில் செற்றும் - ஆழ்தலையுடைய புற்றின்கட் கிடக்கின்ற உடும்பின்கட் சென்று செறியும்; வல்வில் வேட்டம் வளம்படுத் திருந்தோன் - வல் வில்லா லுண்டாய வேட்டத்தை வென்றிப் படுத்தி யிருந்தவன்; புகழ் சால் சிறப்பின் அம்பு - புகழமைந்த சிறப்பினையுடைய அம்பு; மிகத்தினைக்கும் கொலைவன் யார்கொலோ கொலைவன் - ஏத் தொழிலிலே மிகச் சென்றுறுதற்குக் காரணமாகிய கொலைவன் யாரோ தான் கொலைவன்; மற்று இவன் விலைவன் போலான் - மற்று இவன் விலை யேதுவாகக் கொன்றானாகமட்டான்; வெறுக்கை நன்கு உடையன் - செல்வத்தை மிக வுடையனாயிருந்தான்; ஆரம் தாழ்ந்த அம் பகட்டு மார்பின் - சந்தனம் பூசிப் புலர்த்திய அழகிய பரந்த மார்பினையுடைய; சாரல் அருவிப் பய மலைக் கிழவன் - சாரற்கண்ணே அருவியையுடைய பயன் படு மலைக்குத் தலைவனாகிய; ஓரி கொல்லோ அல்லன் கொல்லோ - ஓரியோஅல்லனோதான், அவனாகத் தகும்; பாடுவல் விறலி ஓர் வண்ணம் - யான் பாடுவேன், விறலி, ஒருவண்ணம்; நீரும் முழா மண் அமைமின் - நீங்களும் முழாவின்கண்ணே மார்ச்சனையையிடுமின்; யாழ் பண் நிறுமின் - யாழிலே பண்ணை நிறுத்துமின்; கண் விடு தூம்பின் களிற்று உயிர் தொடுமின் - கண்திறக்கப்பட்ட தூம்பாகிய களிற்றினது கைபோலும் வடிவையுடைய பெரு வங்கியத்தை இசையுங்கோள்; எல்லரி தொடுமின் - சல்லியை வாசியுமின்; ஆகுளி தொடுமின் - சிறுபறையை அறையுங்கோள்; பதலை ஒரு கண்பையென இயக்குமின் - பதலையில் ஒரு முகத்தை மெல்லெனக் கொட்டுமின்; மதலை மாக் கோல் வலம் தம்மின் என்று சொல்லுபு குறுகி - *கரிய கோலைக் கையின் கண்ணே தாருங்கோள் என்று சொல்லி யணுகி; இறைவனாகலின் மூவேழ் துறையும் முறையுளிக் கழிப்பி - தலைவனாதலாலேஇருபத்தொரு பாடல் துறையையும் முறையாற் பாடி முடித்து; கோ எனப் பெயரிய காலை பின்னர்க் கோவே யென்று அவன் பெயர் கூறிய காலத்து; ஆங்கு அது தன் பெயராகலின் நாணி - அவ்விடத்து அவ் வார்த்தை தன் பெயராதலால் நாணி; மற்று - பின்னை; யாம் நாட்டிடன் நாட்டிடன் வருதும் - யாங்கள் நாட்டிடந்தோறும் நாட்டிடந்தோறும் சென்று வருவேம்; ஈங்கு ஓர் வேட்டுவர் இல்லை

நின் ஒப்போர் என - இவ்விடத்து ஒரு வேட்டுவரும் இல்லை நின்னை யொப்போர் என; வேட்டது மொழியவும் விடாஅன் - யாம்விரும்பியது கூறவும் அதற்குக் காலந் தாரானாய்; வேட்டத்தில் தான் உயிர் செகுத்த மான் நிணப் புழுக்கோடு - வேட்டையின்கண் தான் எய்த மானினது நிணத்தையுடைய தசையினது புழுக்குடனே; ஆன் உருக்கன்ன வேரியை நல்கி - ஆவின் நெய்யை யுருக்கினாற் போன்ற மதுவைத் தந்து; தன் மலைப் பிறந்த தாவில் நன் பொன் பன்மணிக் குவையொடும் விரைஇ தன்னுடைய மலையின்கட் பிறந்த வலியில்லாத நல்ல பொன்னைப் பல மணித் திரளுடனே கலந்து; கொண்ம் எனச் சுரத்திடை நல்கியோன் - இதனைக் கொண்மின் எனச் சொல்லிச் சுரத்திடத்தே எமக்குத் தந்தான்; விடர்ச் சிமை ஒருங்கிருங் கொல்லிப் பொருநன் - முழையையுடைத்தாகிய உச்சியையுடைய உயர்ந்த பெரிய கொல்லிக்குத் தலைவன்; ஓம்பா ஈகை விறல் வெய்யோன் - பாதுகாவாத வண்மையினையுடைய வென்றியை விரும்புவோன் எ-று.

புழ லென்றது, ஆகுபெயரால் புழலையுடைய கோட்டை. களிற்றுயிரென்றது, ஆகுபெயரால் களிற்றினது கைபோலும் வடிவையுடைய பெருவங்கியத்தை. பாடுவல் விறலி ஓர் வண்ணம் என்றது,

* நமது பிறப்புணர்த்தும் கரிய கோல் என்பது சில ஏடுகளில் இல்லை. நீயும் ஒன்று பாடுவாயாக வென்னும் நினைவிற்று. நீரும் என்றது, கூட்டத்தை. மூவேழ் துறையு மென்றது, வலிவு மெலிவு சமமென்னும் மூன்று தானத்திலும் ஒவ்வொன்று ஏழு தானம் முடித்துப் பாடும் பாடற் றுறையை; அன்றி, இருபத்தொரு நரம்பால் தொடுக்கப்படும் பேரியாழ் எனினுமமையும். தம்மினென்பது, தமிழ் எனக் குறைந்து நின்றது.

கொல்லிப் பொருநனாகிய விறல் வெய்யோன் கோவெனப் பெயரிய காலை, அது தன் பெயராகலின் நாணி வேட்டது மொழியவும் விடானாய் நல்கியோ னெனக் கூட்டுக.

விளக்கம்: யானை வீழ்த்த அம்பாதலின், "விழுத்தொடைப் பகழி" யென்றார். இதனை விடுத்த ஓரியை, "வல் வில் வேட்டுவன்" என்றார், ஒரு தொடையில் புலியைக் கொன்று, மானையுருட்டி, பன்றியை வீழ்த்தி, உடும்பிற் சென்று செறிதலின். ஒரு தொடுப்பில் இத்துணை யுயிர்களைக் கொன்றமையின், "கொலைவன் யார்கொலோ கொலைவன் மற்றிவன்" என்றார். ஓரியின் தோற்றம் செல்வம் மிகவுடைய னென்பதை விளக்கினமையின், "விலைவன் போலான்" என்றும், "வெறுக்கை நன்குடையன்" என்றும் கூறினார். மண் மார்ச்சனை. பெருவங்கியத்தைக் களிற்றுயிர் என்றார், அது களிற்றின் கைபோலும் வடிவுடையதாதல்பற்றி. வண்ணம்,

இசைப்பாட்டு வகை. "பிழையா வண்ணங்கள் பாடிநின்றாடுவார், அழையாமே யருள் நல்குமே"(ஞானசம்.54:5) என வருதல் காண்க. "மதலை மாக்கோல் கைவலம் தம்மின்" என்பதன் உரையில், "நமது பிறப்புணர்த்தும் கரிய கோல்" என அச்சுப் பிரதியிற் காணப்படும் பகுதி சில ஏடுகளில் இல்லை. மூவேழ் துறைகளை, "இசைத் தமைத்த கொண் டேழே யேழே நாலேமூன்றியலிசை யியல்பா, வஞ்சத் தேய்வின்றிக்கே மனங்கொளப் பயிற்று வோர்"(ஞானசம்.126:11) என்று ஞானசம்பந்தரும் குறித்தன ரென்பர். தம்முன்றிற்போன் வல்விலோரி யென்பதை அறியாராயினும், தாம் வந்திருப்பது அவனது நாடும் காடுமா மென்பதை யறிந்திருத்தலின், அவன் பெயரைக் கோவென்ற சொல்லால் சுட்டி யுரைத்ததை, "கோவெனப் பெயரிய காலை" என்றார். அவனது வல் வில் வேட்டத்தை நேரிற் கண்டமையின், அதனை விதந்தோதற்கு விரும்பின விருப்பை, "வேட்டது மொழியவும்" என்றார். ஆன் ஆகுபெயரால் அதனது நெய்யை யுணர்த்திற்று. தன்பாற் பேரன்பு கொண்டு தனது புகழைத் தன் முன் பாடிய பரிசிலரை வெறிது விடுத்தல் விழுப்ப மன்றென, ஓரி, மானிணமும் தேனும் பொன்னும் மணியும் கொடுத்தானென்றார்.

153. வல்வி லோரி

வன்பரணரைத் தலைவராகக்கொண்ட பாணர்சுற்றம், ஒருகால் தமக்குரிய பாடுதலும் ஆடுதலும் ஆகிய செயல்களைச் செய்யாது சோம்பியிருந்தது. அதுகண்ட சான்றோர் சிலர் வியப்புற்று வன்பரணரை வினவினாராக, அவர்கட்கு அவர், "என்பாண் சுற்றத்தார் கொல்லிப் பொருநனாகிய வல்வி லோரியைக் காணச் சென்றனர்; அவர்கட்கு அவன் பொன்னரி மாலையும் பிற கலன்களும் களிறுகளும் நல்கிச் சிறப்பித்தான்; அவன்பாற் பெற்ற பெருவளத்தால் அவர் பசி யறியாராயினர்; அதனால் அவர் தமக்குரிய பாடலும் ஆடலும் மறந்தொழிந்தனர்" என இப்பாட்டின்கட் குறித்துரைக்கின்றார்.

மழையணி குன்றத்துக் கிழவ னாளும்
இழையணி யானை யிரப்போர்க் கீயும்
சுடர்விடு பசும்பூட் சூர்ப்பமை முன்கை
அடுபோ ரானா வாத னோரி

மாரி வண்கொடை காணிய நன்றும்
சென்றது மன்னெங் கண்ணுளங் கடும்பே
பனிநீர்ப் பூவா மணிமிடை குவளை
வானார்த் தொடுத்த கண்ணியுங் கலனும்
யானை யினத்தொடு பெற்றனர் நீங்கிப்

பசியா ராகன் மாறுகொல் விசிபிணிக்
கூடுகொ ளின்னியங் கறங்க
ஆடலு மொல்லார்தம் பாடலு மறந்தே.

10

(153)

திணை: அது. துறை: இயன்மொழி. அவனை அவர் பாடியது.

உரை: மழை யணி குன்றத்துக் கிழவன் - முகில் சூழ்ந்த மலைக்குத் தலைவன்; நாளும் இழையணி யானை இரப்போர்க்கு ஈயும் - நாடோறும் பட்டமுதலாகிய பூண்களை யணிந்த யானையை இரப்போர்க்குக் கொடுக்கும்; சுடர் விடு பசும் பூண் சூர்ப்பு அமை முன் கை - கதிர் விடுகின்ற பசும்பொன்னாற் செய்த அணியினையும் வளைந்த கடகமமைந்த முன் கையினையுமுடைய; அடுபோர் ஆனா ஆதன் ஓரி - கொல்லும் போர் அமையாத ஆதனோரியது; மாரி வண் கொடை காணிய - மழைபோலும் வள்ளிய கொடையைக் காண்டற்கு; நன்றும் சென்றது எம் கண்ணுளங் கடும்பு - மிகவும் சென்றது எம்முடைய கூத்தச் சுற்றம்; பனி நீர்ப் பூவா மணிமிடை குவளை - குளிர்ந்த நீரின் கட் பூவாத மணிமிடைந்த குவளைப் பூவை; வால் நார்த் தொடுத்த கண்ணியும் - வெள்ளிய நாரால் தொடுக்கப்பட்ட பொன்னரி மாலையினையும்; கலனும் - பிற அணிகலங்களையும்; யானை இனத்தொடு பெற்றனர் நீங்கி - யானை யணிகளுடனே பெற்றனர் நீங்கி; பசியா ராகல் மாறுகொல் - பசியாராகலானே கொல்லோதான்; விசி பிணிக் கூடுகொள் இன்னியம் கறங்க - வாரால் வலித்துப் பிணிக்கப்பட்ட பல கருவியும் தொகுதி கொண்ட இனிய இயங்கள் ஒலிப்ப; ஆடலும் ஒல்லார் தம் பாடலும் மறந்து - அச்சுற்றத்தார் ஆடுதலு மாட்டாராயினார் தமது பாடுதலையும் மறந்து.எ-று.

சூர்ப்புடையதனைச் சூர்ப்பென்றார். "குடிமை ஆண்மைத்" (தொல். சொல். கிளவி.57) தொடக்கத்தன நின் நாங்கே நின்று உயர்திணை முடியும் பெறுதலின், இக் கடும்பென்பதும் பொருணோக்கால் முடிபு பெற்றது.கண்ணுளங் கடும்பென நின்றவழி, அம், அல்வழிச் சாரியை: மன்; அசைநிலை.

ஓரி வண் கொடை காணிய கண்ணுளங் கடும்பு சென்றது; சென்ற பின்றை அக் கடும்பாயினோர் தமது பாடலு மறந்து ஆடலு மொல்லாராயினார்; *அதற்குக் காரணம் பசி யாராகன் மாறு கொல் எனக் கூட்டி வினைமுடிவு செய்க. நுண் பூ னென்று பாடமோதுவாரு முளர்.

விளக்கம்: சூர்ப்பு, வளைவு; சூர்ப்பமைந்த கடகத்தைச் சூர்ப்பென்றார்; "சூர்ப்புறு கோல்வளை செறிந்த முன்கை"(அகம்.142) என்றும், சூர்ப்புறு வளையைச் "சூரமை நுடக்கத்து"(ஐங்.71) என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. கொடை வழங்குமிடத்து,

கொடுப்பாரது இன்பமும் பெறுவாரது சிறப்பும் காண்டற்கினிமை நல்குதலின், "வண்கொடை காணிய சென்றது கடும்பு" என்றார். மணி குயிற்றிப் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட குவளையை "மணிமிடை குவளை"யென்றும், ஏனைக் குவளையிற் பிரித்து வெளிப்படுத்தற்குப் "பனிநீர்ப் பூவா மணி மிடை குவளை"யென்றும் கூறினார். வால் - வெண்மை; வெண்ணிறத்தையுடைய வெள்ளிக்காயிற்று. கூடுகொள் இன்னியம் என்றவிடத்துக் கூடு, தொகுதியாம். பிறர்பாற் சென்று இரத்தற்குரிய வறுமையுள் தாயவிடத்து, தாம் கற்ற கல்வியை வளம்படுத்தற்பொருட்டு, நாளும் அதனைப் பயிறல் வேண்டும்; அம்முறையே இவர் தம்முடைய பாடல் மறந்து ஆடலும் கைவிட்டிருத்தலின், வறுமையுறாதவளமுடையராயினர் என்பது விளங்குதலின், "பசியாராகன் மாறுகொல்" என்றார்.

-----

154. கொண்கானங் கிழான்

கொண்கான நாடு என்பது பிற்காலத்தே கொங்கண நாடு என மருவி வழங்குவதாயிற்று. இது சேலம் கோயமுத்தூர் மாநாடுகளின் கீழ்ப்பகுதி நாடாகும். இந் நாட்டுக் கொங்கு வேளாளர் குடியிற் சிறந்த வள்ளலாக விளங்கினவன் இக் கொண்கானங் கிழான். இந் நாடு பொன்வளம் சிறந்தது. இதனால் இதனைப் "பொன்படு கொண்கானம்"(நற்.391) என்று சான்றோர் பாராட்டியுள்ளனர். மேனாட்டு ஆராய்ச்சியாளர் இப் பகுதியைக் கண்ணுற்று, "ஒருகாலத்திற் பொன் வளஞ் சிறந்திருந்து இதுபோது குறைந்து போயிற்"*றென்று கூறியுள்ளார்.

இக் கொண்கானங்கிழான் பெருஞ் செல்வத் தோன்றல் அல்லனாயினும் தன்பால் நாடிவரும் பரிசிலர்க்கு இயன்றன நல்கி இன்புறுத்தும் ஈகை யியல்பினன். ஈகைக்கேற்ற தாளாண்மையும் அதன் சிறப்புக் காக்கமாகும் தோளாண்மையும் இவன்பால் மிக்கிருந்தமையின் புலவர் பலரும் இவனைப் பாடிப் பாராட்டினர்.

-----

* நில நூலாராய்ச்சிப் பேராசிரியர் பால் (Prof. Ball, F.R.S.) என்பார், பேராசிரியர் லாசன் (Lassen), பேராசிரியர் ஹீரன் (Heeren) முதலியோர் கூற்றை மறுத்துச் சங்க இலக்கியம் கூறுமாறு தென்னாட்டிற் பொன் வளம் ஒருகாலத்து மிக்கிருந்த தென்பதைப் பலவகையால் நிறுவுகின்றார். (Vide Asiatic Nations, Bohm edm, Voll.II, P.32 Indian Antiquary, August, 1884).

ஆசிரியர் மோசிகீரனார் சேரமான் தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும் பொறையால் நன்கு மதித்துப் பேணப்பெற்ற பெருமையுடைய ரென்பதை முன்பே (புறம்.50) கண்டுள்ளோம். இத்தகைய பெரும் புலவர் இக்கொண்கானங் கிழானையும் பாடிப்

பரவினரெனின், இவனது சிறப்புத் தெளிய வுணரப்படும். இவன்பால் மோசிகீரனார் வரக் கண்ட இப்பெரியோன், "பெருவேந்தராற் பேணிப் பாராட்டப்படும் பெருந் தகுதி வாய்ந்த தாங்கள் மிக எளிய என்பால் எழுந்தருளி எனது ஈகையினைப் பாராட்டுவது என் நல்வினைப் பயனே" என்றுரைத்து, "இவர் வரிசைக் கேற்ப யான் வழங்கும் வளம் பெற்றிலேனே" எனத் தனக்குள் எண்ணமிடலானான். அதனை யுணர்ந்துகொண்ட கீரனார், "பரந்த கடலருகே செல்லினும், நீர் வேட்கை கொண்ட மக்கள் சிற்றூறலை நாடிச் செல்வர்; அதுபோல், புலவர் வேந்தராற் பெரிதும் பேணப்படுவாராயினும் வள்ளியோரை நாடிச் செல்வது அவர்க் கியல்பு; அவ்வியல்பே பற்றி யான் நினை யுள்ளி வந்தேன்; ஈ யென இரத்தல் அரிதே தவிர, நின் ஆண்மையினையும் நின் கொண்கானத்தையும் பாடுதல் எனக்கு எளிது; மேலும், பெற்றது சிறிதாயினும் அதுவே ஊதியமாகக் கருதுபவன் யான்" என்ற கருத்துப்பட இப் பாட்டினைப் பாடியுள்ளார்.

திரைபொரு முந்நீர்க் கரைநணிச் செலினும்
அறியுநர்க் காணின் வேட்கை நீக்கும்
சின்னீர் வினவுவர் மாந்த ரதுபோல்
அரச ருழைய ராகவும் புரைதபு

5 வள்ளியோர்ப் படர்குவர் புலவ ரதனால் 5

யானும், பெற்ற தூதியம் பேறியா தென்னேன்
உற்றென னாதலி னுள்ளிவந் தனனே
ஈயென விரத்தலோ வரிதே நீயது
நல்கினு நல்கா யாயினும் வெல்போர்

10 எறிபடைக் கோடா வாண்மை யறுவைத் 10

தூவிரி கடுப்பத் துவன்றி மீமிசைத்
தண்பல விழிதரு மருவிநின்

கொண்பெருங் கானம் பாடலெனக் கெளிதே.

(154)

திணை: அது. துறை: பரிசிற்றுறை. கொண்கானங் கிழானை மோசிகீரனார் பாடியது.

உரை: திரை பொரு முந்நீர்க் கரை நணிச் செலினும் - திரை யலைக்கும் கடலினது கரைக்கண் அணியவிடத்தே போகினும்; அறியுநர்க் காணின் - அறிவாரைக் காணின்; வேட்கைநீக்கும் சின்னீர் வினவுவர் மாந்தர் - நீர் வேட்கையினைத் தணிக்கும் சிறிய நீரைக் கேட்பர் உலகத்து மக்கள்; அது போல் - அது போல்; அரசர் உழைய ராகவும் வேந்தரிடத்தராகவும்; புரைதபு வள்ளியோர்ப் படர்குவர் புலவர் - குற்றந்தீர்ந்த வள்ளியோரை நினைத்துச் செல்வர் அறிவுடையோர்; அதனால்-; யானும் பெற்றது ஊதியம் பேறு யாது என்னேன் - யானும் பெற்றதனைப் பயனாகக் கொண்டு பெற்ற பொருள் சிறிதாயினும் இவன் செய்தது என்னென்று இகழேன்; உற்றென் ஆதலின் - வறுமையுற்றே னாதலின்; உள்ளி வந்தனென் - நினை நினைத்து வந்தேன்; ஈ யென

இரத்தல் அரிது - எனக்கு ஈயாயென்று இரத்தல் அரிது; நீ அது நல்கினும் நல்காயாயினும் - நீ அப் பரிசிலைத் தரினும் தாராயாயினும்; வெல் போர் எறி படைக்கு ஓடா ஆண்மை - பூசலிடத்து எறியும் படைக்கலத்துக்குப் புறத்து அடியிடா ஆண்மையையும்; அறுவைத் தூவிரி கடுப்பத் துவன்றி - துகிலினது தூய விரியை யொப்ப நெருங்கி; மீ மிசைத் தண் பல இழிதரும் அருவி - உச்சியினின்றும் பலவாய் இழியும் குளிர்ந்த அருவியையுடைய; நின் கொண்பெருங் கானம் பாடல் எனக்கு எளிது - நினது கொண்கானத்தையும் பாடல் எனக்கு எளிது என்று.

புரை தப வென்று பாடமோதிப் புரைதபப் படர்குவ ரெனினு மமையும். நீ அது நல்கினும் நல்காயாயினும் ஈயென விரத்தல் எனக்கு அரிது; நினது ஆண்மையையும் கொண்பெருங் கானத்தையும் பாடல் எனக்கெளிதெனக் கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

விளக்கம்: கடற்கரையில் நிற்பினும், கடல் நீர் வேட்கை தணிவிக்கும் இயல்பிற் றண்மையின், இனிய நீர்நிலை இருக்குமிடத்தையறிந்த வரைக் காணின், அதனை யடைதற்குரிய நெறியைக் கேட்பர் ஆதலின், "அறியுநர்க் காணின்" என்றார். பெருஞ் செல்வம் படைத்த வேந்தராயினும் அவர்பால் புரை தீர்ந்த வண்மையில்லையாயின் புலவர், அதனையுடையாரையே நாடிச் செல்வரென்பர், "புரைபு வள்ளியோர்ப் படர்குவர் புலவர்" என்றார். பெற்றது ஊதியம் என்புழி, என ஒரு சொல் வருவித்து, எனக்கொண்டு எனப் பொருள் உரைத்துக் கொள்க. பெற்றது எத்துணையாயினும் அதன் நிறைவு குறைவு காணேன் என்பார், "பேறு யாது என்னேன்" என்றார். அங்ஙனம் காணாமெக்குக் காரணம் தானுற்ற வறுமையே யென்பார், "உற்றனெனாதலின்" என்றார். நிற்பாற் போந்த எனக்கு இனி எளிமையும் அருமையுமாவன யாவையெனின், ஈயென இரத்தல் அருமை, நின் பெருமையையும் நின் கொண்கானத்தையும், பாடுதல் அருமையன்று; எளிமை என்பாராய், "எறிபடைக் கோடா ஆண்மையும் கொண்பெருங் கானமும் பாடலெனக் கெளிதே" என்று கூறுகின்றார். புரைதபப் படர்குவ ரென இயைப்பின், வறுமைத் துயர் கெடுமாறு கருதி வள்ளியோரை நினைந்து செல்வரென வுரைக்க.

-----

155. கொண்கானங் கிழான்

கொண்கானங் கிழானது வண்மைநலத்தைப் பெற்று இன்புற்ற மோசிகீரனார் இப் பாட்டின்கண் அவன் பாணர் கூட்டத்துக்கு வேண்டுவன நிரம்ப நல்கி அவரது வறுமையைப் போக்கி யாதரிக்கும் சிறப்பினைப் பாணாற்றுப்படை வாயிலாக வற்புறுத்துகின்றார்.

வணர்கோட்டுச் சீறியாழ் வாடுபுடைத் தழீஇ
 உணர்வோர் யாரென் னிடும்பை தீர்க்கெனக்
 கிளக்கும் பாண கேளினி நயத்திற்
 பாழூர் நெருஞ்சிப் பசலை வான்பூ

5 ஏர்தரு சுடரி னெதிர்கொண் டாஅங்
 கிலம்படு புலவர் மண்டை விளங்குபுகழ்க்
 கொண்டெருங் கானத்துக் கிழவன்
 தண்டா ரகல நோக்கின மலர்ந்தே.

5

(155)

திணை: அது. துறை: பாணாற்றுப்படை. அவனை அவர் பாடியது.

உரை: வாணர் கோட்டுச் சீறி யாழ் வாடு புடைத்த தழீஇ - வளைந்த

கோட்டையுடைய சிறிய யாழை உலர்ந்த மருங்கிலே தழுவிக்கொண்டு; உணர்வோர் யார் என் இடும்பை தீர்க்க என - அறிவோர் யார்தாம் எனது துன்பத்தைத் தீர்க்க வென்று; நயத்தின் கிளக்கும் பாண - நயத்திற் சொல்லும் பாண; இனி கேள் - யான் சொல்லுகின்றதனை இப்பொழுது கேட்பாயாக; பாழ் ஊர் நெருஞ்சிப் பசலை வான் பூ - பாழூரின் கண் நெருஞ்சியினது பொன்னிறத்தை யுடைய வாலிய பூ; ஏர் தரு சுடரின் எதிர் கொண் டாஅங்கு - எழுகின்ற ஞாயிற்றை எதிர்கொண்டாற் போல; இலம்படு புலவர் மண்டை - வறுமையுற்ற யாழ்ப் புலவரது ஏற்கும் மண்டை; விளங்கு புகழ்க் கொண்டெருங் கானத்துக் கிழவன் - விளங்கிய புகழையுடைய கொண்டானங் கிழானது; தண் தார் அகலம் மலர்ந்து நோக்கின - குளிர்ந்த தாரையுடைய மார்பத்தை மலர்ந்து நோக்கின என்று.

ஏர் தரு சுடரி னெதிர்கொண்டாங் கென்புழி, இன், சாரியை; அது தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக்கண் வந்தது; அன்றி, ஐகாரம் விகாரத்தால் தொக்க தெனினு மமையும். நயத்திற் கிளக்கும் பாண வென வியையும்; நயத்தின் அகலம் நோக்கின வென இயைப்பினு மமையும்.

மண்டை அகலம் நோக்கி மலர்ந்த வென்ற கருத்து, கொடுக்கும் பொருள் மார்பின் வலியால் உளதாமாகலின், அகல நோக்கின வென்றதாகக் கொள்க.

விளக்கம்: வணர் - வளைவு. வாடு புடை - வறுமையால் வாடிய இடை; இதனை உலர்ந்த மருங்கென்றார் உரைகாரர். பாணனாகிய எனக்கீவோர், முத்தமிழின் ஒரு பகுதியாகிய இசைத்தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஈவோராவர் என்பதனை யுணர்வோர் என்னை வறுமைத் துயர் வருத்தவிடார் என்று பாணன் கூறுகின்றா னென்பார், "உணர்வோர் யாரென் இடும்பை தீர்க்கென நயத்திற் கிளக்கும் பாண" என்றார். சீர்த்த சிலவாய

சொற்களால் கேட்போர் உளங்கொள்ளத் தக்க வகையில் இனிது கூறுதல் "நயத்திற் கிளத்தல்" என்றார். நெருஞ்சிப்பூ ஞாயிற்றை நோக்கி நிற்குமென்பதை, "வானிடைச் சுடரொடு திரிதரு நெருஞ்சி"(அகம்.336) என்று பிறரும் கூறுப. சுடரென்ற விடத்து ஐயுருபு தொக்கதனால் தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதியாயிற்று. இத்தொகைக்கண், சாரியை (தொல்.எழுத்து. புணரி.30) வேண்டு மென்றலின், இன் சாரியை வந்தது. ஐயுருபு தொக்கதற்கு அமைதி கூறலுற்று "ஐகாரம் விகாரத்தால் தொக்க தெனினு மமையும்" என்றார். தண்டாரகலம் நோக்குமிடத்து அதன் அகலமும் வலியும் தாளாண்மையாற் பொருளீட்டும் குறிப்பை வற்புறுத்தலின், அகலம் நோக்கி மண்டை மலர்ந்த தென்றார். உரைகாரரும் "மண்டை.....கொள்க" என்றார்.

-----

156. கொண்கானங் கிழான்

கொண்கானங் கிழானது விருந்துண்டு மகிழ்ந்திருக்கும் மோசி கீரனார் அவனது கொண்கான மலையைக் கண்டு பாடக் கருதினார். பாடுமிடத்து அக் கொண்கானத்துக் கிழானையும் பாட நினைந்து, அவனுடைய கொடைச் சிறப்பையும் வென்றிச் சிறப்பையும் பொருளாக நிறுத்தி, "இக் கொண்கானம் பிறர் குன்றம்போலாது இரண்டு நலங்களையுடைத்து; ஒன்று இரப்போருடைய கடன்காரர்களால் வளைப்புண்டிருக்கும்; மற்றொன்று கொண்கானங் கிழானுக்குத் திறை செலுத்தி மீளும் சிற்றரசர்களால் சூழப்பட்டிருக்கும்" என்று பாடியுள்ளார்.

ஒன்றுநன் குடைய பிறர்குன்ற மென்றும்
இரண்டுநன் குடைத்தே கொண்பெருங் கானம்
நச்சிச் சென்ற விரவலர்ச் சுட்டித்
தொடுத்துணக் கிடப்பினுங் கிடக்கு மஃதான்று

5 நிறையருந் தானை வேந்தரைத்

5

திறைகொண்டு பெயர்க்குஞ் செம்மலு முடைத்தே.

(156)

திணை: அது. துறை: இயன்மொழி. அவனை அவர் பாடியது.

உரை: பிறர் குன்றம் - பிறருடைய மலைகள்; நன்கு ஒன்று உடைய வண்மையாதல் - வலியாதல் நன்மையொன்று உடைய; இரண்டு நன்கு உடைத்து கொண்பெருங் கானம் - எந்நாளும் இரண்டுநன்மையை யுடைத்துக் கொண்கான மென்னு மலை; அது-; நச்சிச் சென்ற இரவலர் சுட்டி - தன்பால் பரிசில் நச்சிப் போன இரப்போர் காரணமாக; தொடுத்துணக் கிடப்பினும் கிடக்கும் - தான் அவர்க்கு முன்பு கடன் கொடுத்தோராலே வளைப்புண்ணப்பட்டுக் கிடப்பினும் கிடக்கும்; அன்று - அதுவன்றி; நிறை யருந்

தானை வேந்தரை - நிறுத்தற்கரிய படையையுடைய அரசரை; திறை கொண்டு பெயர்க்கும் செம்மலும் உடைத்து - திறை கொண்டு அவரை மீட்கும் தலைமையுமுடைத்து எ-று.

இரவலர் சுட்டி யென்று பாடமோதி, இரவலர் கருதிக்கொண்டு புகழ்களைத் தொடுத்துண்ணக் கிடக்கினும் கிடக்கும் எனவும், இரவலர் எமது எமதென்று கூறிட்டுண்ணக் கிடக்கினுங் கிடக்கும் எனவும் உரைப்பினு மமையும். இது கொடைச் சிறப்பும் வென்றிச் சிறப்பும கூறியவாறு.

விளக்கம்: கொண்பெருங் கானக் குன்றத்துக்கும் ஏனைக் குன்றங்கட்குமுள்ள வேற்றுமை கூறுவார், கொண்பெருங் கானம் வண்மையும் வலியுமாகிய இரு நலங்களையும் உடைத்து; ஏனைக் குன்றங்கள் இரண்டனுள் ஒன்றே யுடைய என்றார். இவையே யன்றி, கொண்பெருங் கானம் இரவலர்க்குக் கடன் கொடுத்தோராலும் திறை செலுத்தும் வேந்தராலும் சூழப்பட்டிருக்கும் என்றார். எனவே, இச் சிறப்பு ஏனைக் குன்றங்கட்கு இல்லை யென்பதாம். இரவலர்க்குக் கடன் கொடுத்தோர், இரவலர் பரிசில் பெறுவதில் தப்பாராகலின் தமக்குரிய கடனைத் தாம் தவறாதே பெறலாம் என்ற கருத்தால் குன்றத்தைச் சூழ்ந்திருந்தன ரென்றா ரெனக் கொள்க.

-----

157. ஏறைக் கோள்

ஏறைக் கோளை ஏறை யென்றும் வழங்குப. நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுரை யெனப்படுவோர் வரிசையுட் காணப்படும் ஏற்றை வேறு, ஏறைக் கோள் வேறு. இவனைப் "பெருங்கல் நாடனெம் மேறைக்குத் தகுமே" என்றதனால், ஏறை யென்பது இயற் பெயராதல் விளங்குகிறது. ஆண் மக்கட்கு ஆற்றல் பொருளாக ஏற்றை யென்றும் ஏறையென்றும் பெயர்கள் அக்காலத்து வழங்கின வென்று இதனால் அறியலாம். இவன் குறிஞ்சிநிலத்துக் குறவர்க்குத் தலைவன்; வில்லும் வேலும் வல்லவன்; காந்தப்பூவாற் றொடுத்த கண்ணி சூடுபவன்; தனக்குரியோர் பிழை செய்யின் அதனைப் பொறுத்தலும், பிறர்க்குண்டாகிய வறுமை கண்டு நாணுதலும், படையாளுமிடத்துப் பழிபடாமையும், வேந்தர் அவைக்களத்துப் பெருமிதமுற்று விளங்குதலும் ஏறைக் கோனுடைய சீரிய பண்புகளாகும். இவனைக் குறமகள் இளவெயினி யென்பார் இப்பாட்டால் சிறப்பிக்கின்றார்.

வேறுநிலத் தலைவர்களும் சான்றோர்களும் கூடிய அவையின்கண், சான்றோராகிய குறமகள் இளவெயினி யென்பார் தமது நாட்டுத் தலைவன் பண்புகளை யெடுத்தோத வேண்டிய நிலையுண்டாயிற்று. அப்போத்து, அவர், "தமர் பிழை பொறுத்தல் முதல்

வேந்தர் அவையில் ஓங்க வீற்றிருந்தல் ஈறாகக் கூறப்படும் பண்புகள் நும்மோர்க்குத் தகுவனவல்ல; பெருங்கல் நாடனாகிய எம் ஏறைக்கே தகும்" என இப்பாட்டைப் பாடியிருக்கின்றார்.

ஏறைக்கோனைத் தலைவனாகக் கொண்ட குறமக்களுள் ஒருவராதலின், இளவெயினியார் குறமகள் இளவெயினியார் எனக் குறிக்கப்படுகின்றார். முதுவெயினியா ரல்லரென்பது தோன்ற, "இளவெயினி"யென்ற பெயர் சிறந்து நிற்கிறது. "நும்மோர்க்குத் தகுவனவல்ல" என்றும், "எம் ஏறைக்குத் தகும்" என்றும் இவர் கூறுவன இவரது உள்ளத்தின் இளமைப் பண்பை வற்புறுத்துகின்றன. இளவெயினனார் என்னும் சான்றோர் ஒருவரும் குறமகள் குறி யெயினியார் என்னும் சான்றோர் ஒருவரும் நற்றிணைப் புலவர் வரிசையுட் காணப்படுகின்றனர். இவ் விளவெயினியாரே நற்றிணையில் வரும் குறியெயினியாராகலாம் என்றும், இப் புறப்பாட்டு இளமைக் காலத்தும், நற்றிணைப் பாட்டுப் பிற்காலத்தும் பாடப் பட்டிருக்கலாமென்றும், நற்றிணைப் பாட்டில், இவர் "நின்குறிப் பெவனோ தோழியென் குறிப்பு, என்னொடு நிலையா தாயினும் என்றும், நெஞ்சு வடுப்படுத்துக் கெடவறியாதே"(நற்.357) என்று பாடிய சிறப்பால் குறிப்பெயினியார் என்று பெயர் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்றும், அப் பெயர் ஏடெழுதினோரால் குறியெயினியாரென வெழுதப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் நற்றிணை யுரைகாரர் கூறுகின்றார்.

தமர்தற் றப்பி னதுநோன் றல்லும்	
பிறர்கை யறவு தானா ணுதலும்	
படைப்பழி தாரா மைந்தின னாகலும்	
வேந்துடை யவையத் தோங்குபு நடத்தலும்	
நும்மோர்க்குத் தகுவன வல்ல வெம்மோன்	5
சிலைசெல மலர்ந்த மார்பிற் கொலைவேற்	
கோடற் கண்ணிக் குறவர் பெருமகன்	
ஆடுமழை தவிர்க்கும் பயங்கெழு மீமிசை	
எற்படு பொழுதி னினந்தலை மயங்கிக்	
கட்சி காணாக் கடமா னல்லேறு	10
மடமா னாகுபிணை பயிரின் விடர்முழை	
இரும்புலிப் புகர்ப்போத் தோர்க்கும்	
பெருங்க னாடனெம் மேறைக்குத் தகுமே.	(157)

திணையுந் துறையு மவை. ஏறைக் கோனைக் குறமகள் இளவெயினியார் பாடியது.

உரை: தமர் தன் தப்பின் அது நோன்றலும் - தனக்குச் சிறந்தார் தன்னைப் பிழைப்பின் அது பொறுத்தலும்; பிறர் கையறவு தான் நாணுதலும் - பிறருடைய

மிடிமைக்குத் தான் நாணுதலும்; படைப் பழி தாராமைந்தின னாகலும் - படையிடத்துப் பிறர் பழிக்கப்படாத வலியையுடையனாதலும்; வேந்துடை அவையத்து ஓங்குபு நடத்தலும் - அரசுடைத்தாகிய அவைக்களத்தின்கண் மேம்பட்டு நடத்தலும்; நும்மோர்க்குத் தகுவன வல்ல - நும்மான் மதிக்கப்படும் தலைவர்களுக்குத் தகுவனவல்ல; எம்மோன் - எம்முடைய தலைவன்; சிலை செல மலர்ந்த மார்பின் - வில்லைப் பூரணமாக வலித்தலான் அகன்ற மார்பினையும்; கொலை வேல் - கொல்லும் வேலினையும்; கோடல் கண்ணிக் குறவர் பெருமான் - காந்தட் பூவாற் செய்த கண்ணியினையுமுடைய குறவர்க்குத் தலைமகன்; ஆடு மழை தவிர்க்கும் பயம் கெழு மீமிசை - இயங்குகின்ற முகிலைத் தனது உயரத்தால் தடுக்கும் பயன் பொருந்திய மலையினது உச்சிக்கண்; எற்படு பொழுதின் - ஞாயிறு படுகின்ற காலத்தில்; இனம் தலை மயங்கிக் கட்சி காணாக் கடம் - இனத்தினின்றும் தலை மயங்கித் தான் சேரும் சேக்கையைக் காணாத காட்டின்கண்; மான் நல் லேறு மடமான் நாகு பிணை பயிரின் - மானினது நல்ல கலை மடப்பத்தினையுடைய மானாகிய இளம் பிணையைப் பயிரான் அழைப்பின்; விடர் முழை இரும் புலிப் புகர்ப் போத்து ஓர்க்கும் - அவ்வோசையை விடராகிய முழையின்கண் கிடக்கின்ற பெரும் புலியாகிய புகர் நிறத்தினையுடைய ஏறு செவி தாழ்த்துக் கேட்கும்; பெருங்கல் நாடன் எம் ஏறைக்குத் தகும் - பெரிய மலைநாடனாகிய எம்முடைய ஏறைக்கோனுக்குப் பொருந்தும் என்று.

சிலை செல மலர்ந்த மார்பு என்பதற்கு மலை தோற்க மலர்ந்த மார்பெனினு மமையும். தலைமயங்கி யென்பதனுள், தலை: அசைநிலை.

விளக்கம்: "குற்றம் பார்க்கிற் சுற்ற மில்லை"யென்றும், "அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாமை"(கலி.133) என்றும் சான்றோர் கூறுதலின், தமர் பிழை செய்யின் அதனைப் பொறுப்பது சீரிய பண்பாயிற்று. "விழைதகையான் வேண்டி யிருப்பர் கெழுதகையாற், கேளாது நட்டார் செயின்"(குறள்.804) என்று திருவள்ளுவனாரும் கூறுவர். பிறர் வறுமை கண்டவழி, அதனை முன்பே கண்டு தீர்க்காமை தமது குற்றமாகக் கருதி நாணுதல் சான்றோர்க் கியல்பதலின், "பிறர் கையறவுதான் நாணுதல்"என்றார். அறிவு ஆண்மை பொருள் படைகளால் சிறந்தார்க் கல்லது வேந்துடையவையின்கண் பெருமிதற் தோன்றாதாகையால், வேந்துடை யவையத் தோங்குபு நடத்தலை விதந்தோதினார். எம்மை யுடையோன் என்பது எம்மோன் என நின்று தலைவற்காயிற்று. விற்பயிற்சியால் மார்பகலுதலும், அதன் அகலம் வலிய வில்லை நன்கு வளைத்தற்கு ஏதுவாதலும் கண்டு, "சிலைசெல மலர்ந்த மார்பு"என்றார். தன்னாட்டுமலை நீர் சுமந் தேகும் முகிலைத் தடுத்துத் தன்பால் நீரைப் பெய்வித்துக்கொள்ள, தான், தனக்கஞ்சி வாழும் பகைவேந்தர் பிறர் துணை வேண்டி முயல்வதனைக் குறிக்கொண்டு நோக்கும் நாடும் காவற்சிறப்பும் ஏறைக்கோனுக் குண்டென்பதை உள்ளுறுத் துரைத்தார்.

158. குமணன்

குமணன் கடையெழு வள்ளல்கட்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டவன்; இவன் முதிர மலையைச் சார்ந்த நாட்டை யாண்ட குறுநில மன்னன். இந்நாடு இயல்பாகவே நல்ல வளம் சிறந்தது. இம் முதிரமலை பழனிமலைத் தொடர்களுள் உள்ளது. இதன் அடியில் குமண மங்கலம் என்னுமொரு சிற்றூரு முண்டு. இந்நாடு உடுமலைப் பேட்டையைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்ததாகும். வள்ளல் பேகன் காலத்தில் ஆவியர்

குடிக்குரியதாயிருந்த நாடு, பிற்காலத்தே குமணனுக் குரியதாயிற்று. இக் காலநிலையில் வைத்து நோக்கின், பழனித் தாலுகாவின் தென்மேலைப் பகுதியும் உடுமலைப் பேட்டைத் தாலுகாவின் தென் கீழ்ப் பகுதியும் குமணனுக்குப் பண்டு உரியவாயிருந்தன என்னலாம்.

இந் நாட்டு வேந்தனாகிய குமணனுடைய ஆட்சிநலத்தாலும் தோளாற்றலாலும் நாட்டின் செல்வநிலை வழங்கத் தவா வளமுடையதாக இருந்தது. செல்வத்துப் பயனே ஈதல் என்பதை நன்கறிந்து, இரவலர்க் கீதலும் அதனால் இசையுண்டாக வாழ்தலுமே தன் வாழ்வில் பெறக்கூடிய ஊதியமாகக் கருதித் தன்பால் வரும் புலவர், பாணர், கூத்தர் முதலாயினார்க்குப் பெருங்கொடை புரிந்து புகழ் மேம்படுவானாயினன். இக் குமணற்கு இளவல் ஒருவன் இருந்தனன்; அவன் பெயர் இளங் குமணன் என்பது.

அவற்குத் தன் மூத்தோனாகிய குமணற் குண்டாகிய புகழ் கண்டதும், நெஞ்சில் அழுக்காறுண்டாயிற்று. அதனை வளர்த்துத் தீவினைப் பயனை விளைவித்தற்குரிய சிற்றினச் சேர்க்கையும் அவற்குளதாயிற்று. முடிவில் இளங்குமணன் குமணனது நாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அவனைக் கோறற்கும் வழி தேடினன். குமணன் காடு சென்று அதனுள் உயிர் வாழ்வானாயினன். ஒருகால், பரிசில் வேண்டிவந்த பெருந்தலைச் சாத்தனார் அவனைக் காட்டிற் கண்டு பாடிப் பரவினார். அவன், அவர்க்குப் பொருள் வழங்கும் நெறியால் தன் வாளை அவர் கையில் தந்து தன் தலையைக் கொய்துகொண்டு தன் தம்பிக்குக் காட்டி, வேண்டும் பொருள் பெற்றுச் செல்லுமாறு வேண்டினன். பேருள்ளம் படைத்த பெருந்தலைச் சாத்தனார், வாளை மட்டும் கொண்டுசென்று இளங்குமணற்குக் காட்டித் தன் புலமை நலத்தால் அவற்கு நல்லறிவு கொளுத்தி, அவனைத் தன் அண்ணன் குமணனை யடைந்து வணங்கிப் பண்டுபோல் இனிது வாழுமாறு பண்ணினார். இவனைப் பாடிப் பரிசில் பெறுமாற்றால் இவன் வாழ்க்கை வரலாற்றில் பங்குகொள்ளும் சான்றோர் இருவர்; அவர்கள் பெருஞ்சித்திரனாரும் பெருந்தலைச் சாத்தனாரு மாவர்.

இவருள் பெருஞ்சித்திரனார் குமணன் இனிது வாழ்ந்திருக்குங்கால் மிக்க வறுமையுற்று வெளிமான் என்னும் வேந்தன்பால் சென்றார்; அக்காலை அவன்

துஞ்சினானாயினும், துஞ்சங்கால் தன் தம்பி இளவெளி மாணை யழைத்து, இவர்க்குப் பரிசில் வழங்குக வெனப் பணித்தான்; ஆனால், அவன் இவர் வரிசை நோக்காது சிறிது வழங்கினான். அதனைக் கொள்ளாத பெருஞ்சித்திரனார் குமணனை யடைந்து பாடி, அவன் பகடு கொடுப்பக் கொண்டு சென்று வெளிமானது ஊர்க் கடிமரத்தில் அதைக் கட்டி விட்டுச் சென்று இளவெளிமாணைக் கண்டு அவற்குத் தாம் பெற்ற பெருவளத்தைத் தெரிவித்தார். பின்பு அவர், வறுமைத் துயர் ஒருபுறம் வருத்த, நெடுநாள்பிரிந்திருக்கும் பிரிவுத்துயர் மற்றொருபுறம் வருத்த வருந்தி நிற்கும் தன் மனைக்கிழத்தியாரை யடைந்து தாம் பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தைப் பெறார்க்கும் பிறர்க்கும் வழங்கித் தாமும் உண்டு இனிதிருந்தார்.

இப் பாட்டின்கண் பெருஞ்சித்திரனார் குமணன் தந்த பெருவளத்தைப் பெறுங்கால், அவனை இனிய தமிழால் வாழ்த்துகின்றார். இதன்கண் பாரி, ஓரி, காரி, எழினி, பேகன், ஆய், நள்ளி யென்ற வள்ளல்கள் எழுவரையும் எடுத்தோதி, "இவ் வெழுவர்க்குப் பின்னே இரவலர் இன்மை தீர்த்தற்கு யான் உள்ளேன் என்று மேம்பட்டிருக்கும் நின்னை யடைந்தேன்; முதிமலைத் தலைவ, குமண, என்னை ஏற்றுப் பேணிச் சிறப்பித்த நீ வண்மையாலும், வேற்படை நல்கும் வென்றியாலும் மேம்படுவாயாக" என வாழ்த்துகின்றார்.

முரசுகடிப் பிகுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவும் அரசுடன் பொருத வண்ண னெடுவரைக் கறங்குவெள் ளருவி கல்லலைத் தொழுகும் பறம்பிற் கோமான் பாரியும் பிறங்குமிசைக்	
5 கொல்லி யாண்ட வல்வி லோரியும் காரி யூர்ந்து பேரமர்க் கடந்த மாரி யீகை மறப்போர் மலையனும் ஊரா தேந்திய குதிரைக் கூர்வேற் கூவிளங் கண்ணிக் கொடும்பூ ணெழினியும்	5
10 ஈர்ந்தண் சிலம்பி னிருடுங்கு நளிமுழை அருந்திறற் கடவுள் காக்கு முயர்சிமைப் பெருங்க னாடன் பேகனுந் திருந்துமொழி மோசி பாடிய வாயு மார்வமுற் றுள்ளி வருந ருலைவுநனி தீரந்	10
15 தள்ளா தீயுந் தகைசால் வண்மைக் கொள்ளா ரோட்டிய நள்ளியு மெனவாங் கெழுவர் மாய்ந்த பின்றை யழிவரப் பாடி வருநரும் பிறருங் கூடி இரந்தோ ரற்றந் தீர்க்கென விரைந்திவண்	15
20 உள்ளி வந்தனென் யானே விசும்புறக்	20

கழைவளர் சிலம்பின் வழையொடு நீடி
ஆசினிக் கவினிய பலவி னார்வுற்று
முட்புற முதுகனி பெற்ற கடுவன்
துய்த்தலை மந்தியைக் கையிடுஉப் பயிரும்

25 அதிரா யாணர் முதிரத்துக் கிழவ
இவண்விளங்கு சிறப்பி னியறேர்க் குமண
இசைமேந் தோன்றிய வண்மையொடு
பகைமேம் படுகநீ யேந்திய வேலே.

25

(158)

திணை: அது. துறை: வாழ்த்தியல்; பரிசில் கடாநிலையுமாம். குமணனைப் பெருஞ்சித்திரனார் பாடியது.

உரை: முரசு கடிப்பு இகுப்பவும் - முரசு கடிப்பு அறையவும்; வால் வளை துவைப்பவும் - வெள்ளிய சங்கு முழங்கவும்; அரசுடன் பொருத அண்ணல் - வேந்தருடனே பொருத தலைமையையுடைய; நெடுவரை கறங்கு வெள் ளருவி கல் அலைத்தொழுகும் - நெடிய மலைக்கண் ஒலிக்கும் வெளிய அருவி கல்லை யுருட்டி யோடும்; பறம்பின் கோமான் பாரியும் - பறம்பிற்கு வேந்தனாகிய பாரியும்; பிறங்கு மிசைக் கொல்லி ஆண்ட வல்வில் ஓரியும் - உயர்ந்த உச்சியையுடைய கொல்லிமலையை ஆண்ட வலிய வில்லையுடைய ஓரியும்; காரி ஊர்ந்து பேரமர் கடந்த - காரி யென்னும் பெயரையுடைய குதிரையைச் செலுத்திப் பெரிய பூசலை வென்ற; மாரி ஈகை - மாரிபோலும் வண்மையையும்; மறப் போர் மலையனும் - மிக்க போரினையுமுடைய மலையனும்; ஊராது ஏந்திய குதிரைக் கூர் வேல் - செலுத்தப்படாது உயர்ந்த குதிரை யென்னும் மலையையும் கூரிய வேலையும்; கூவிளங் கண்ணி - கூவிளங் கண்ணியையும்; கொடும் புண் எழினியும் - வளைந்த ஆரத்தையுமுடைய எழினி அதியமானும்; ஈர்ந்தண் சிலம்பின் இருள் தூங்கு நளி முழை - மிகக் குளிர்ந்த மலையின்கண் இருள் செறிந்த முழையினையும்; அருந் திறல்கடவுள் காக்கும் - மலைத்தற்கரிய வலியினையுமுடைய தெய்வம் காக்கும்; உயர் சிமைப் பெருங் கல் நாடன் பேகனும் - உயர்ந்த சிகரங்களையுடைய பெரிய மலைநாடனாகிய பேகனும்; திருந்து மொழி மோசி பாடிய ஆயும் - திருந்திய சொல்லையுடைய மோசி யென்னும் புலவனாற் பாடப்பட்ட ஆயும்; ஆர்வ முற்று உள்ளி வருநர் உலைவு நனி தீர் - ஆசைப்பட்டுத் தன்னை நினைந்து வருவாருடைய வறுமை மிகவும் நீங்க; தள்ளாது ஈயும் தகை சால் வண்மை - தவிராது கொடுக்கும் கூறுபாடமைந்த வண்மையினையுடைய; கொள்ளார் ஓட்டியநள்ளியும் என - பகைவரைத் துரத்திய நள்ளியும் எனச் சொல்லப்பட்ட; எழுவர் மாய்ந்த பின்றை - எழுவரும் இறந்த பின்பு; அளி வரப் பாடி வருநரும் பிறரும் கூடி - கண்டார்க்கு இரக்கம் வரப் பாடி வருவாரும் பிறரும் கூடி; இரந்தோர் அற்றம் தீர்க்கு என - இரந்தோரது துன்பத்தைத் தீர்க்கக்

கடவேன் யான் என்று நீ இருத்தலால்; விரைந்து உள்ளி வந்தனென் யான் - விரைந்து இவ்விடத்தே பரிசில் பெற நினைந்து வந்தேன் யான்; விசும்புறக்கழை வளர் சிலம்பின் - வானத்தின்கண்ணே பொருந்த மூங்கில் வளரும் மலையின்கண்; வழையொடு நீடி ஆசினிக் கவினிய - சுரபுன்னையொடு ஓங்கி ஆசினியொடு அழகு பெற்ற; பலவின் ஆர்வுற்று - பலாவின்கண் ஆசைப்பட்டு; முட்புற முது கனி பெற்ற கடுவன் - முள்ளைப் புறத்தேயுடைய முதிர்ந்த பலாப் பழத்தைப் பெற்ற கடுவன்; துய்த்தலை மந்தியைக் கையிடுஉப் பயிரும் - பஞ்சு போலும் மயிரை யுடைத்தாகிய தலையினையுடைய மந்தியைக் கையால் குறி செய்து அழைக்கும்; அதிரா யாணர் முதிரத்துக் கிழவ - தளராத புது வருவாயையுடைய முதிரமென்னும் மலைக்குத் தலைவ; இவண் விளங்கு சிறப்பின் - உலக முழுவதிலும் விளங்குகின்ற தலைமையினையும்; இயல் தேர்க் குமண - இயற்றப்பட்ட தேரினையுமுடைய குமணனே; இசை மேந் தோன்றிய வண்மையொடு - புகழ் மேம்பட்ட வண்மையுடனே; பகை மேம்படுக நீ ஏந்திய வேல் - பகையிடத்து உயர்க நீ எடுக்கப்பட்ட வேல் எ-று.

ஆசினி யொடுங் கவினிய வென ஒடு விரித்துரைக்கப்பட்டது. ஆசினி யென்பது ஒரு மரம்; ஈரப் பலா வென்பாரு முளர். ஆர்வுற்றுப் பயிரும் என்க. பாடி வருநரும் பிறரும் கூடி இறந்தோர் அற்றம் தீர்க்க வேண்டுமெனக் கருதியென் றுரைப்பாரு முளர்.

விளக்கம்: முரசும் சங்கும் முழங்கப் போந்து தமிழ்வேந்தர் (மூவேந்தரும் போந்து) பாரியொடு பொருதனர்; "முரசு முழங்கு தானை மூவர்"(பெரும்.33) என்பவாகலின், முரசும் சங்கு முடைய அரசென்றது மூவேந்தரையாயிற்று. திருமுடிக்காரி யூர்ந்த குதிரைக்குக் காரி யென்றும், ஓரியின் குதிரைக்கு ஓரி யென்றும் பெயர்; இதனை, "காரிக் குதிரைக் காரியொடு மலைந்த, ஓரிக் குதிரை யோரியும்"(சிறுபாண்.110-1) என்பதனாலறிக. இப்பாட்டு "மலையன்" என்றும், சிறுபாணாற்றுப்படை, "காரி"யென்றும் கூறலின், இம் மலையன், மலையமான் திருமுடிக்காரி யென்பவனாயிற்று. அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் தந்தை பெயர் எழினி யென்பது. அதனாற்றான், அஞ்சி, தன் மகனுக்கும் எழினி யெனப் பெயர் வைத்தான். தந்தை பெயரைத் தன் மகனுக்கு வைப்பது தமிழர் மரபு. இம் மரபுபற்றியே தந்தையை நோக்கத் தன் மகனைத் தன் தந்தைக்குப் பெயரன் என்பது வழக்காயிற்று. தந்தை பெயரையும் உடன்கூட்டி "எழினி யதியமான்" என்றலும் தமிழியல்பாதலால், இங்கே "எழினி"யென்றார். "அதியமான் தகடூர் பொருது வீழ்ந்த எழினி" என இவனே கூறப்படுமாறு காண்க. "அருந்திறற் கடவுள் காக்கும் உயர்சிமைப் பெருங்கல் நாடன், பேகன்" என்றலின், பேகனது பொதினி (பழனி, ஆவிநன் குடி)யில் முருகன் கோயில் கொண்டிருந்தா னெனக் குறிப்பாய் உணரலாம். திருந்து மொழி மோசி யென்றது, உறையூர் ஏணிச்சேரி முட மோசியாரை. இவர் ஆய் அண்டிரனைப் பாடியுள்ள

பாட்டுக்கள் பலவற்றையும் முன்பே 127ஆம் பாட்டு முதலியவற்றால் அறியலாம். தன்னை நோக்கி வந்த வன்பரணருடைய "உயங்குபடர் வருத்தமும் உலைவும் நோக்கி, வல்வில் வேட்டத்திற் றான் கொன்ற மான் கணத்தின் ஊனை நல்கி, பெறுதற்கரிய வீறுசால் நன்கலம், கடகமொடு"(புறம்.150) ஈத்ததை நினைவிற் கொண்டு, "உள்ளிவருநர் உலைவுநனி தீரத், தள்ளா தீயும் தகைசால் வண்மை" யையுடைய நள்ளி யென்றார். ஆர்வம், கடைக்குறைந்து, "ஆர்வு" என வந்தது. மலையன் காரியூர்ந்து ஓரியொடு செய்த போரைப் "பேரமர்" என்றார்; அவன் ஓரியைக் கொண்டு அவனது கொல்லி மலையைச் சேரலர்க் கீந்த போர் அதுவாகும்; அதனை, "முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி, செல்லாநல்லிசை நிறுத்த வல்வில், ஓரிக் கொண்டு சேரலர்க் கீத்த, செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி"(அகம்.209) எனச் சான்றோர் கூறுப. வழையொடு நீடி யென்றாற் போல, ஆசினியொடு கவினிய என எடுத்தோதாமையின், "ஒடுவிரித் துரைக்கப்பட்ட" தென்றார். "என்றும் எனவும் ஒடுவுந் தோன்றி, ஒன்று வழியுடைய வெண்ணினுட் பிரிந்தே"(தொல்.சொல்.இடை,46) என்பது ஒடுவை விரித்தற்கு இலக்கணம்.

-----

159. குமணன்

பெருஞ்சித்திரனார், இப் பாட்டின்கண், வறுமைத் துயரால் தன்னைப் பெற்ற முதிய தாயும், இனிய மனைவியும், பலராகிய மக்களும் உடல் தளர்ந்து மேனி வாடிக் கிடப்பதும் அவர் நெஞ்சு மகிழுமாறு தான் பொருள் பெற்றுச் செல்லவேண்டி யிருப்பதும் எடுத்தோதி, "யான் களிறு முதலிய பரிசில் பெறுவேனாயினும் முகமாறித் தரும் பரிசிலைப் பெற விரும்பேன்; நீ உவந்து யான் இன்புற விடை தருவையேல் குன்றிமணி யளவிறறாயினும் நீ தரும் பரிசிலை விரும்பி யேற்றுக் கொள்வேன்; எனக்கு அவ் வின்பமுண்டாகும் வகையில் என்னை யருள வேண்டுகின்றேன்" என்று கூறுகின்றார்.

வாழு நாளோ டியாண்டுபல வுண்மையின்
தீர்தல்செல் லாதென் னுயிரெனப் பலபுலந்து
கோல்கா லாகக் குறும்பல வொதுங்கி
நூல்விரித் தன்ன கதுப்பினள் கண்டுகின்று
5 முன்றிற் போகா முதிர்வினள் யாயும்
பசந்த மேனியொடு படரட வருந்தி
மருங்கிற் கொண்ட பல்குறு மாக்கள்
பிசைந்துதின வாடிய முலையள் பெரிதழிந்து
குப்பைக் கீரை கொய்கண் ணகைத்த

10 முற்றா விளந்தளிர் கொய்துகொண் டுப்பின்று நீருலை யாக வேற்றி மோரின் றவிழ்ப்பத மறந்து பாசடகு மிசைந்து மாசொடு குறைந்த வடுக்கைய ளறம்பழியாத் துவ்வா ளாகிய வென்வெய் யோளும்	10
15 என்றாங், கிருவர் நெஞ்சமு முவப்பக் கானவர் கரிபுன மயக்கிய வகன்கட் கொல்லை ஐவனம் வித்தி மையுறக் கவினி ஈனம் செல்லா வேனற் கிழுமெனக் கருவி வானந் தலைஇ யாங்கும்	15
20 ஈத்த நின்புக மேத்தித் தொக்கவென் பசிதினத் திரங்கிய வொக்கலு முவப்ப உயர்ந்தேந்து மருப்பிற் கொல்களிறு பெறினும் தவிர்ந்துவிடு பரிசில் கொள்ளலெ னுவந்துநீ இன்புற விடுதி யாயிற் சிறிது	20
25 குன்றியுங் கொள்வல் கூர்வேற் குமண அதற்பட வருளல் வேண்டுவல் விறற்புகழ் வசையில் விழுத்திணைப் பிறந்த இசைமேந் தோன்றனிற் பாடிய யானே.	25

(159)

திணை: அது. துறை: பரிசில் கடாநிலை. அவனை அவர் பாடியது.

உரை: யாண்டு பல உண்மையின் - தனக்குச் சென்ற ஆண்டுகள் பலவுண்டாதலின்; தீர்தல் செல்லாது என் உயிர் என - இன்னும் போகின்றதில்லை எனதுயிர் என்று சொல்லிக் கொண்டு; வாழ நாளோடு பல புலந்து - வாழும் நாளோடு பலவாக வெறுத்து; கோல் காலாகக் குறும் பல ஒதுங்கி - தான் பிடித்த தண்டே காலாகக் கொண்டு ஒன்றற்கொன்று அணுகப் பல அடியிட்டு நடந்து; நூல் விரித் தன்ன கதுப்பினள் - நூலை விரித்தாற்போலும் மயிரை யுரையவளாய்; கண் துயின்று முன்றிற் போகா முதிர்வினள் யாயும் - கண் மறைந்து முற்றத் திடத்துப் புறப்பட மாட்டாத மூப்பை யுடைய தாயும்; பசந்த மேனியொடு - பசப்புற்ற மேனியுடனே; படர் அட வருந்தி - நினைவு வருத்த வருந்தி; மருங்கில் கொண்ட பல் குறு மாக்கள் - மருங்கிலே யெடுத்த பல சிறு பிள்ளைகள்; பிசைந்து தினவாடிய முலையள் - பிசைந்து மெல்லுதலால் உலர்ந்த முலையினை யுடையளாய்; பெரிது அழிந்து - மிகவும் வருந்தி; குப்பைக் கீரை கொய்கண் அகைத்த முற்றா இளந் தளிர் கொய்து கொண்டு - குப்பையின்கண் படு முதலாக வெழுந்த கீரையினது முன்பு கொய்யப்பட்ட கண்ணிலே கிளைத்த முதிராத இளைய தளிரைப் பறித்துக்கொண்டு; உப்பின்று நீர் உலையாக ஏற்றி - உப்பின்றியே நீரை உலையாகக்கொண்டு ஏற்றிக் காய்ச்சி; மோர் இன்று -

மோர் இன்றி; அவிழ்ப் பதம் மறந்து - அவிழாகிய உணவை மறந்து; பாசடகு மிசைந்து - பசிய இலையைத் தின்று; மாசொடு குறைந்த உடுக்கையள் - மாசோடு கூடித் துணிபட்ட உடையினளாய்; அறம் பழியா - அறக் கடவுளைப் பழித்து; துவ்வாளாகிய என் வெய்யோளும் - உண்ணாளாகிய என்னை விரும்பியோளும்; என்ற - என்று சொல்லப்பட்ட; இருவர் நெஞ்சமும் உவப்ப - இருவருடைய நெஞ்சமும் காதலிப்ப; கானவர் கரி புனம் மயக்கிய அகன்கண் கொல்லை - வேடர் சுடப்பட்டுக் கரிந்த புனத்தை மயங்க உழுத அகன்ற இடத்தையுடைய கொல்லைக்கண்; ஐவனம் வித்தி - ஐவன நெல்லோடு வித்தி; மையுறக் கவினி - இருட்சியுற அழகு பெற்று; ஈனல் செல்லா ஏனற்கு - கோடை மிகுதியான் ஈன்றலைப் பொருந்தாத தினைக்கு; இழு மெனக் கருவி வானம் தலைஇ யாங்கும் - இழு மென்னும் அனுகரண வொலியுடனே மின்னும் இடியு முதலாகிய தொகுதியை யுடைய மழைத் துளியைச் சொரிந்தாற் போல; ஈத்த நின் புகழ் ஏத்தி - தந்த நினது புகழை வாழ்த்தி; பசி தினத் திரங்கிய தொக்க என் ஒக்கலும் உவப்ப - பசி தினலால் வருத்தமுற்ற ஈண்டிய எனது சுற்றமும் மகிழ; உயர்ந்து ஏந்து மருப்பின் கொல் களிறு பெறினும் - மேம்பட்டு ஏந்திய கோட்டையுடைய கொல் யானையைப் பெறினும்; தவிர்ந்து விடு பரிசில் கொள்ளலென் - முகமாறித் தரும் பரிசிலைக் கொள்ளேன்; உவந்து நீ இன்புற விடுதி யாயின் - மகிழ்ந்து நீ யான் இன்புற விரையத் தந்து விடுவையாயின்; சிறிது குன்றியும் கொள்வல் - சிறிதாகிய குன்றி யென்னும் அளவையுடைய பொருளாயினும் கொள்வேன்; கூர் வேல் குமண - கூரிய வேலையுடைய குமணனே; அதற்பட அருளல் வேண்டுவல் - அவ்வின்புறுதற்கண்ணே பட அருளுதலை வேண்டுவேன்; விறல் புகழ் வசையில் விழுத்திணை பிறந்த - வென்றிப் புகழையுடைய வசையில்லாத சிறந்த குடியின் கட்பிறந்த; இசைமேந் தோன்றல் - இசை மேம்பட்ட அண்ணலே; நிற்பாடிய யான் - நின்னைப் பாடிய யான் என்று.

குமண, இசை மேந் தோன்றல், நிற்பாடிய யான், கொல் களிறு பெறினும் தவிர்ந்து விடு பரிசில் கொள்ளலென்; இருவர் நெஞ்சமும் உவப்ப, ஒக்கலும் உவப்ப, உவந்து இன்புற விடுதியாயின் குன்றியும் கொள்வேன்; அதற்பட அருளல் வேண்டுவல் எனக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க.

"வாழு நாளோடு யாண்பல வுண்மையின்" என்பதற்கு இன்ப நுகர்ந்து கழிந்து இளமை நாளுடனே மூப்பு வந்து துன்புற்ற யாண்டு பல வுண்மையின் எனினு மமையும். குன்றியு மென்பதற்குக் குறைந்து மென்றுரைப்பாரு முளர். ஆங்கும் என்னும் உம்மை இசைநிலை.

விளக்கம்: உரைகாரர், படுமுதல் என்றது, பிறர் விதைக்க முளையாது தானே காற்றாலும் நீராலும் பிற வயிர்களாலும் விதை சிதறப் பட்டுத் தானே முளைத்தது என்றவாறு. முகமாறித் தரும் பரிசில் - வருந்தியும் வருத்தியும் நல்கப் பெறும் பரிசில். பரிசிலின் இன்றியாமையாமையும், அதனைப் பெறுதற்கண் தாம் கொண்ட கருத்தும் என இருகூறாகப் பெருஞ்சித்திரனார் குமணனைப் பரிசில் கடாவும் நிலை கருத்தக்கது. இன்றியமையாமை, தாயும் மனைவியும் ஒக்கலும் வருந்தும் வருத்தங் கூறுமாற்றால் விளக்கின்றார். ஈன்ற தாய், முதுமை மிக்க மயிர் நரைத்துக் கண்ணொளிய விந்து கோல் காலாக முன்றிற் போகமாட்டாத நிலையினளாதலைக் கூறி, வறுமைத் துயரால் அவருரைக்கும் உரையினை, "வாழு நாளோடு யாண்டுபல வுண்மையின், தீர்தல் செல்லாது என் உயிர்" என்று கொண்டெடுத்து மொழிந்தார். பல மக்களைப் பெற்றுக் கணவனொடு புலந்து பல கூறும் உரிமை மிக்க நிலையினளாகியும் தன் மனைவி, தன்னை வேறாது "அறம் பழியாத் துவ்வாளாகிய"ிலையினைக் கூறி, அந் நிலையினும் தன்னை வெறாது விளங்கும் வீறு பாட்டினை, "என் வெய்யோளும்" எனக் குறித்தார். குப்பைக் கீரையைக் கொள்ளுமிடத்தும், கணுவிற றழைத்த முற்றா இளந்தளிரையே கொண்டது கூறியதனால், மனைவியின் வளத்தக்க வாழ்க்கைத் துணையாம் இயல்பினை வற்புறுத்துகிறது. "இருவர் நெஞ்சமும் உவப்ப"ல்குக் வென்றது, மனைவாழ்வு இன்பமாதற் பொருட்டு. இவ் வறுமை நிலையினும் ஒக்கல் சூழ வாழுமாறு தோன்ற, "தொக்க என், பசிதினத் திரங்கிய ஒக்கல்" என்றார். தந்தையைக் கூறாமையின், இக் காலத்தே இவர் தந்தை இறந்து போனமை விளங்குகிறது. "ஈன்றாள் பசிகாண்பா னாயினும் செய்யற்க, சான்றோர் பழிக்கும் வினை"(குறள். 656) என்றமையின், "கொல் களிறு பெறினும் தவிர்ந்துவிடு பரிசில் கொள்ளலென்" என்றும், "இன்புற விடுதியாயின், குன்றியுங் கொள்வல்" என்றும் தம் உட்கோள் கூறினார். "அதற்பட அருளல் வேண்டும்" என்றது, வறுமையால் நொந்துள்ள தன் உள்ளம், மேலும் நோயுற்றுக் கெடாவாறு தெரிவித்துக் கொண்டவாறாம்.

-----

160. குமணன்

தன்பாற் போந்த பெருஞ்சித்திரனார் வறுமையால் வாடிய மேனியும் தளர்ந்த நடையு முடையரா யிருப்பதைக் கண்ட பெருவள்ளலாகிய குமணன், அவரை அவர் வேண்டியவாறு விரைந்து பரிசில் தந்து விடாது, சின்னாள் தன்பால் இருத்தி நல்லுணவு தந்து, உடல் வளம் பெறச் செய்து பின்பு விடுத்தல் வேண்டும் எனக் கருதிக் கருதியவாறே சின்னாள் இருப்பித்தான். இருந்தவர், அவன் தந்த இனிய உணவுண்டு ஓரளவு உடல் வளம் பெற்றாராயினும் வறுமைத் துயர் உழக்கும் தன் மனைவி

மக்களையும் ஒக்கலையும் நினைந்து வருந்தத் தொடங்கினார். ஒருகால் அவ் வருத்தம் கைகடந்து ஒரு பாட்டாய் வெளி வந்தது. அஃது இப் பாட்டு.

இப் பாட்டின்கண் அவர் குமணனது வள்ளன்மையைச் சான்றோர் தமக்குத் தெரிவித்து, அவன்பால் தம்மை ஆற்றுப்படுத்தும், அதனால் தாம் அவன்பாற் போந்ததும் விளங்கக் கூறியுள்ளார். மேலும், வறுமையால் அல்லலுற் றுழக்கும் மனைவியின் துன்பதையும், அம் மனைவியார் தம் மக்கட்குப் பசிநோய் தெரியாவாறு மறப்புலி யுரைத்தும் மதியங்காட்டியும் கணவனது பொடிந்த முகச்செவ்வி காட்டுமாறு வினவியும் இனிய சொல்லாட்டால் இன்புறுத்துவதும் பிறவும் நெஞ்சுருக நினைந்து கூறுகின்றார். முடிவில், இத்துணைத் துன்பமுறினும், "இல்லாணை இல்லாளும் வேண்டாள்" என்பதை மறுத்தொழுகும் மனைமாண்புடைய மனையாட்டியார் மனமகிழுமாறு தமக்குச் "செல்லாச் செல்வம்" மிகத் தந்து விரைய விடை தருதல் வேண்டுமென வேண்டுகின்றார்.

உருகெழு ஞாயிற் றொண்கதிர் மிசைந்த முளிபுற் கானங் குழைப்பக் கல்லென அதிர்குர லேறொடு துளிசொரிந் தாங்குப் பசிதினத் திரங்கிய கசிவுடை யாக்கை	
5 அவிழ்புகு வறியா தாகலின் வாடிய நெறிகொள் வரிக்குடர் குளிப்பத் தண்ணெனக் கும்கொள் கொழுந்துவை நெய்யுடை யடிசில் மதிசேர் நாண்மீன் போல நவின்ற சிறுபொ னன்கலஞ் சுற்ற விரீஇக்	5
10 கேடின் றாக பாடுநர் கடும்பென அரிதுபெறு பொலங்கல மெளிதின்னின் வீசி நட்டோர் நட்ட நல்லிசைக் குமணன் மட்டோர் மறுகின் முதிரத் தோனே செல்குவை யாயி னல்குவன் பெரிதெனப்	10
15 பல்புகழ் நுவலுநர் கூற வல்விரைந் துள்ளந் துரப்ப வந்தனெ னெள்ளுந் றில்லுணாத் துறத்தலி னின்மறந் துறையும் புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வன் பன்மாண்	15
பாலில் வறுமுலை சுவைத்தனன் பெறாஅன்	20
20 கூழுஞ் சோறுங் கடைஇ யூழின் உள்ளில் வறுங்கலந் திறந்தழக் கண்டு மறப்புலி யுரைத்து மதியங் காட்டியும் நொந்தன ளாகி நுந்தையை யுள்ளிப் பொடிந்தநின் செவ்வி காட்டெனப் பலவும்	
25 வினவ லானா ளாகி நனவின்	25

அல்ல லுழப்போண் மல்லல் சிறப்பச்
செல்லாச் செல்வ மிகுத்தனை வல்லே
விடுதல் வேண்டுவ லத்தை படுதிரை
நீர்சூழ் நிலவரை யுயரநின்

30 சீர்கெழு விழுப்புக் மேத்துகம் பலவே.

(160)

திணையும் துறையு மவை. அவனை அவர் பாடியது,

உரை: உரு கெழு ஞாயிற்று ஒண் கதிர் மிசைந்த - உட்குப் பொருந்திய ஞாயிற்றினது
ஒள்ளிய சுடர் தின்னப்பட்ட; முளி புல் காணம் குழைப்ப - முளிந்த புல்லையுடைய காடு
தளிர்ப்ப; கல்லென அதிர் குரல் ஏயொடு துளிசொரிந் தாங்கு - கல்லென ஓசையுண்டாக
நடுக்கத்தைச் செய்யும் ஓசையையுடைய உரு மேற்றுடனே கூடித் துளியைப்
பொழிந்தாற்போல; பசி தினத்திரங்கிய கசிவுடை யாக்கை - பசி தின்னப்பட்டு உலர்ந்த
வேர்ப்புடைய உடம்பு; அவிர் புகுவு அறியாதாகலின் - அவிழ் புகுவதறியாதாகலால்;
வாடிய நெறி கொள் வரிக் குடர் குளிப்ப - வாட்டமுற்ற முடக்கங்கொண்ட வல
வரியையுடைய குடர் தன் கண்ணே மூழ்கும் பரிசு குளிர; குய் கொள் கொழுந்துவை
நெய்யுடை அடிசில் - தாளிப்புச் சேரப்பட்ட கொழுவிய துவையோடு கூடிய
நெய்யுடைய அடிசிலை; மதி சேர் நாண் மீன் போல - திங்களைச் சேர்ந்த நாளாகிய
மீனை யொப்ப; நவின்ற சிறுபொன் நன்கலம் சுற்ற இரீஇ - பயின்ற பொன்னாற்
செய்யப்பட்ட சிறிய நல்ல கலங்களைச் சூழ வைத்திருத்தி யூட்டி; கேடின்றாக பாடுநர்
கடும் பென - கேடு இல்லையாகப் பாடுவாரது சுற்றம் எனச் சொல்லி; அரிது பெறு
பொலங்கலம் எளிதினின் வீசி - பெறுதற்கரிய பொன்னாற் செய்யப்பட்ட
அணிகலங்களை யெளிதாக வழங்கி; நட்டோர் நட்ட நல்லிசைக் குமணன் -
தன்னுடைய நட்டோரினும் எம்மோடு நட்புச் செய்த நல்ல புகழையுடைய குமணன்;
மட்டார் மறுகின் முதிரத்தோன் - மது நிறைந்த தெருவினையுடைய குமணன்; மாட்டார்
மறுகின் முதிரத்தோன் - மது நிறைந்த தெருவினையுடைய முதிரமென்னும்
மலையிடத்தான்; செல்குவை யாயின் பெரிது நல்குவன் என - நீ அவன்பாற்
செல்வையாயின் நினக்கு மிகவுந் தருவ னென; பல் புகழ் நுவலுநர் கூற - நினது பல
புகழையும் சொல்லுவார் சொல்ல; வல் விரைந்து உள்ளம் துரப்ப வந்தனென் -
அதுகேட்டுக் கடிதாக விரைந்து எனது உள்ளம் செலுத்துதலான் வந்தேன்; இல் உணா
துறத்தலின் - எனது மனை உண்ணப்படுவனவற்றைக் கைவிடுதலான்; எள்ளுற்று இல்
மறந்து உறையும் - அம் மனையை யிகழ்ந்து நினையாது உறைகின்ற; புல்லுளைக்
குடுமிப் புதல்வன் - புல்லிய உளையிர்போலும் குடுமியை யுடைய புதல்வன்; பன்
மாண் பாலில் வறுமுலை சுவைத்தனன் பெறாஅன் - பல படியும் பாலில்லாத வறுவிய
முலையைச் சுவைத்துப் பால் பெறானாய்; கூழும் சோறும் கடைஇ - கூழையும்

சோற்றையும் வேண்டி முடுகி; ஊழின் - முறை முறையே; உள்ளில் வறுங்கலம் திறந்து அழக்கண்டு - உள்ளொன்றில்லாத வறிய அடுகலத்தைத் திறந்து - அங்கு ஒன்றும் காணாது அழ அதனைப் பார்த்து; மறப் புலி உரைத்தும் - மறத்தையுடைய புலியை வரவு சொல்லி அச்ச முறுத்தியும்; மதியங் காட்டியும் - அம்புலியைக் காட்டியும்; நொந்தன ளாகி - அவற்றால் தணிக்க அருமையின் வருந்தினளாய்; நுந்தையை உள்ளிப் பொடிந்த நின் செவ்வி காட்டு என - நின் பிதாவை நினைந்து வெறுத்தநின் செவ்வியைக் காட்டெனச் சொல்லி; வினவலானாளாகிப் பலவும் நனவின் அல்லல் உழப்போள் - கேட்டல் அமயாளாய் மிகுதிப்பட நனவின் கண்ணும் துயர முறுவோள்; மல்லல் சிறப்ப - வளப்பம் மிக; செல்லாச் செல்வம் மிகுத்தனை வல்லே விடுதல் வேண்டுவல் - தொலையாத செல்வத்தை மிகுத்தனையாய் விரையப் பரிசில் தந்து விடுத்தலை விரும்புவேன் யான்; படு திரை நீர் சூழ நிலவரை உயர ஒலிக்குந் திரையையுடைய நீராற் சூழப்பட்ட நிலவெல்லையிலே ஓங்க; நின் சீர் கெழு விழுப் புகழ் பல ஏத்துகம் -நினது சீர்மை பொருந்திய சிறந்த புகழைப் பலவாக வாழ்த்துவேம் ள-று.

அத்தை: அசைநிலை. நன்கலம் இரீஇ அடிசிலைக் குடர் குளிப்பத் தண்ணென ஊட்டி யென்க. ஊட்டி யென்க. ஊட்டி யென ஒருசொல் தரப்பட்டது. "நட்டோர் நட்ட"வென்பதற்கு நட்டோரை நாட்டிய வெனினு மமையும். "சொல்லாச் செல்வ மீத்தனை"யென்பதூஉம், "நிலவரை யுணர" என்பதூஉம் பாடம்.

விளக்கம்: "கருவி வானம் தலைஇ யாங்கும்"(புறம்.159) என்றும், இப்பாட்டில் "கல்லென அதிர்குர லேறொடு துளிசொரிந் தாங்கு"என்றும் மழை முகிலை யுவமம் கூறினார். மேகம் கடற்குச் சேறலும் நீர் பருகுதலும், கொணர்ந்து வெம்பிய கானம் குழைப்பப் பெய்வதும் அதற்குக் கடன் என்றும், காரெதிர் கானத்துக்கு அந்நீரை யுண்டு தழைத்தல் முறை யென்றும் காட்டி அவ்வாறே, பொருள்வினைவயிற் பிரிந்து சேறலும், பொருள் கொணர்ந் தீட்டலும், வறுமையால் வாடுவார் தழைப்ப வழங்கலும் கடன் என்றும், இரவலர் அக் கொடையேற்று இயலும் இசையும் கூத்துமாகிய தமிழ் தழைப்ப வாழ்தல் முறையென்றும் சுட்டியவாறாம். புலவரால் இயலும், பாணரால் இசையும், கூத்தரால் கூத்தும் தழைப்பனவாம். குமணன் தன்னைப் பேணும் நலத்தை நேரிற் கூறலாகாமையின், பிற சான்றோர் தமக்குரைத்தவாறே அவர் கூற்றைக் கொண்டு கூறுவார் போல விரித்துக் கூறி, அதுவே ஏதுவாகத் தாம் வந்த வரலாறு கூறினார். பின்பு விடைபெறக் கருதுகின்றாராதலின், மனைவியின் துன்பநிலைகூறி "வல்லே விடுத்தல் வேண்டும்"என்று வேண்டினார். தம் புதல்வன் பசையற்றுத் திரிதற்கு ஏது கூறுவார், "இல் உணாத் துறத்தலின் இல் மறந்து"உறைகின்றான் என்றார். இளஞ்சிறார் அழுகையை மறப்புலி காட்டல் முதலியவற்றால் தீர்க்குமாறு கூறினார்.

கனவில் வருந்தும் வருத்தம் அறியவாராமையின், "நனவின் அல்லலுழப்போள்" என்றார்.

-----

161. குமணன்

பெருஞ்சித்திரனார் குமணனிடத்தில் இருக்கையில், அவர் நெஞ்சம் அடிக்கடி தன் மனைவி மக்கள் எய்தி வருந்தும் வறுமை நிலையை யெண்ணி யெண்ணி வருந்துவதாயிற்று. இவரது மனநிலையை யறிந்ததும், குமணனும் அவர்க்குப் பெருஞ்செல்வம் தந்து சிறப்பிக்க எண்ணினான். பெருஞ்சித்திரனார் அவன் திருமுன் சென்று, "வேந்தே, யான் மலைபோலும் யானை யூர்ந்து என்னுடைய ஊர்க்குச் செல்வ விரும்புகின்றேன்; யானைமேலேறிச் செம்மாந்து போதரும் என் செல்வ நிலையை என் மனைக்கண்ணிருந்து பெருந்துன்ப முழக்கும் என் மனையாட்டி கண்டு வியக்க வேண்டும்; அதற்கேற்ற செல்வம் தருவாயாக. அதனைப் பெறுதற்குரிய தகுதி என்பால் உளதாயினும் இலதாயினும் நீ என் தகுதி நோக்காது, நின் தகுதி நோக்கி அதற்கேற்ப வழங்குக. யான் கொடாத பிறவேந்தர் நாணச் செல்லும் கருத்துடையேன்; என் வேண்டுகோளை ஏற்றருள்க" என இப் பாட்டால் வேண்டி, அவன் மிக்க செல்வத்தோடு பகடொன்று கொடுக்கப்பெற்றுச் செல்கின்றார்.

நீண்டொலி யழுவங் குறைபட முகந்துகொண்
டெண்டுசெலற் கொண்மு வேண்டுவயிற் குழீஇப்
பெருமலை யன்ன தோன்றல சூன்முதிர்
புருமுரறு கருவியொடு பெயல்கட னிறுத்து
வளமழை மாறிய வென்றாழ்க் காலை

5

மன்பதை யெல்லாஞ் சென்றுணக் கங்கைக்
கரைபொரு மலிநீர் நிறைந்து தோன்றியாங்
கெமக்கும் பிறர்க்குஞ் செம்மலை யாகலின்
அன்பி லாடவர் கொன்றாறு கவர்ச்

10

சென்றுதலை வருந வல்ல வன்பின்று
வன்கலை தெவிட்டு மருஞ்சுர மிறந்தோர்க்
கிறறை நாளொடும் யாண்டுதலைப் பெயரவெனக்
கண்பொறி போகிய கசிவொ டுரனழிந்
தருந்துய ருழக்குமென் பெருந்துன் புறுவிநின்
தாள்படு செல்வங் காண்டொறு மருளப்
பணைமரு டடக்கையொடு முத்துப்பட முற்றிய
உயர்மருப் பேந்திய வரைமரு ணோன்பக
டொளிதிக ழோடை பொலிய மருங்கிற்
படுமணி யிரட்ட வேறிச் செம்மாந்து

15

செலனசைஇ யுற்றனென் விறன்மிகு குருசில்	20
இன்மை துரப்ப விரைதர வந்துநின் வண்மையிற் றொடுத்தவென் னயந்தனை கேண்மதி வல்லினும் வல்லே னாயினும் வல்லே என்னளந் தறிந்தனை நோக்காது சிறந்த	
நின்னிளந் தறிமதி பெரும வென்றும்	25
வேந்தர் நாணப் பெயர்வேன் சாந்தருந்திப் பல்பொறிக் கொண்ட வேந்தெழி லகலம் மாணிழை மகளிர் புல்லுதொறும் புகல நாண்முர சிரங்கு மிடனுடை வரைப்பினின்	
தாணிழல் வாழ்நர் நன்கல மிகுப்ப	30
வாளம ருழந்தநின் றானையும் சீர்மிகு செல்வமு மேத்துகம் பலவே.	(161)

திணை: அது. துறை: பரிசிற்றுறை. அவனை அவர் பாடியது.

உரை: நீண்டொலி அழுவம் குறைபட முகந்து கொண்டு - பெரிதாய் ஒலிக்கின்ற பரப்பினையுடைய கடல் குறை பட நீரை முகந்துகொண்டு; ஈண்டு செல்லக் கொண்டு வேண்டு வயின் குழீஇ - விரைந்த செலவையுடைய முகில்கள் வேண்டிய விடத்தே திரண்டு; பெருமலை யன்ன தோன்றல - பெரிய மலைபோலுந் தோற்றத்தை யுடையவாய்; சூல் முதிர்வு - சூல் முதிர்ந்து; உரும் உரறு கருவி யொடு பெயல் கடன் இறுத்து - உருமேறிடிக்கும் மின் முதலாகிய தொகுதியுடனே கூடிப் பெயலை முறையாகப் பெய்து; வள மழை மாறிய என்றாழ்க் காலை - வளத்தைத் தரும் மழை நீங்கிய கோடைக்காலத்து; மன்பதை யெல்லாம் சென்றுண - உயிர்ப்பன்மைக ளெல்லாம் சென்று நீருண்டற்கு; கங்கை கரைபொரு மலி நீர் நிறைந்து தோன்றி யாங்கு - கங்கையினது கரையைப் பொரும் மிக்க வெள்ளம் நிறைந்து தோன்றியவாறு போல; எமக்கும் பிறர்க்கும் செம்மலை யாகலின் - எங்கட்கும் பிறர்க்கும் தலைமையுடைய யாதலின்; அன்பில் ஆடவர் கொன்று ஆறு கவர் - யாவரோடும் உறவில்லாத ஆறலை கள்வர் கொன்று வழியிலே அடித்துப் பறித்தலால்; சென்று தலைவருந அல்ல - போய் முடிவனவல்ல; அன்பின்று வன்கலை தெவிட்டும் அருஞ் சுரம் இறந்தோர்க்கு - அருஞ் சுரமாயிருக்கத் தம்முயிர்மேல் அன்பின்றி வலிய கலைகிடந்து அசையிடும் போதற்கரிய அச் சுரத்தின் கண்ணே அளவின்றிப் பிரிந்தவர்க்கு; இற்றை நாளொடும் யாண்டு தலைப் பெயர என -இற்றை நாளொடுங் கூடி யாண்டு கழிக வெனச் சொல்லி; கண் பொறி போகிய கசிவொடு உரன் அழிந்து - கண்ணொளி மழுங்கிய இரக்கத்துடனே வலி கெட்டு; அருந் துயர் உழக்கும் என் பெருந் துன்புறுவி - பொறுத்தற்கரிய துன்பமுறும் எனது பெரிய வறுமை யுறுவோள்; நின் தாள் படு செல்வம் காண்டொறும் மருள - நினது முயற்சியாலுண்டாகிய செல்வத்தைக் காணுந்தோறும் வியப்ப; பனை

மருள் தடக் கையொடு முத்துப் பட முற்றிய உயர் மருப்பு ஏந்திய - பனையை யொக்கும் பெருங் கையுடனே முத்துப்படும்படி முதிர்ந்த உயர்ந்த கொம்பேந்திய; வரை மருள் நோன் பகடு - மலையை யொக்கும் வலிய களிற்றை; ஒளி திகழ் ஓடை பொலிய - ஒளி விளங்கும் பட்டம் பொலிய; மருங்கில் படு மணி இரட்ட ஏறி - பக்கத்தே யொலிக்கும் மணி ஒன்றற்கொன்று மாறி யொலிப்ப ஏறி; செம்மாந்து செலல் நசைஇ உற்றனென் - தலைமை தோன்ற இருந்து போதலை விரும்பினேன்; விறல் மிகு குருசில் - வென்றி மிக்க தலைவனே; இன்மை துரப்ப இசை தர வந்து- எனது வறுமை பின்னே நின்று துரத்த நின் புகழ் கொடுவர வந்து; நின் வண்மையில் தொடுத்த என் நயந்தனை கேண்மதி - நினது கைவண்மையிலே சிலவற்றைத் தொடுத்த வென்னைக் காதலித்துக் கேட்பாயாக; வல்லினும் வல்லே னாயினும் - சிலவற்றைச் சொல்ல அறிவேனாயினும் அறியேனாயினும்; வல்லே என் அளந்து அறிந்தனை - விரைய என் கல்வி யறிவை ஆராய்ந்தறிந்தனையாய்; நோக்காது சிறந்த நின் அளந்து அறிமதி - ஆராயாது சிறந்த நின் அளவை அளந்தறிவாயாக; பெரும - பெருமானே; என்றும் - எந்நாளும்; வேந்தர் நாணப் பெயர்வேன் - எனது மிகுதியைக் கண்டு அரசர் நானும்படி பெயர்வேன்; சாந்து அருந்திப் பல பொறிக் கொண்ட ஏந்து எழில் அகலம் - சாந்து பூசப்பட்டுப் பல நல்ல இலக்கணத்தைப் பொருந்திய மேம்பட்ட அழகினையுடைய மார்பை; மாண் இழை மகளிர் புல்லுதொறும் புகல - மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரணத்தையுடைய மகளிர் தழுவும் தோறும் விரும்ப; நாள் முரசு இரங்கும் இடனுடை வரைப்பின்- நாட் காலையே முரசு முழங்கும் இடனுடைத்தாய் எல்லையின்கண்; நின் தாணிழல் வாழ்நர் நன்கலம் மிகுப்ப - நினது தாணிழற்கண் வாழ்வார் நல்ல ஆபரணத்தை மிகுப்ப; வாள் அமர் உழந்த நின் தானையும் - வாளாற் செய்யும் போரின்கண்ணே உழக்கப்பட்ட நினது படையையும்; சீர் மிகு செல்வமும் பல ஏத்துகம் - நினது சீர்மிக்க செல்வத்தையும் பலபடப் புகழ்வேம் என்று.

அருஞ் சுரம் சென்று தலைவருவனவல்ல வென முற்றாக்கி, அவ்வருஞ்சுரம் இறந்தோ. ரெனவும், அன்பின்றி யிறந்தோ ரெனவும் கூட்டுக. நின் வண்மையிற் றொடுத்த வென்பதற்கு நின் வண்மையால் வளைத்துக் கொள்ளப்பட்ட வெனினு மமையும். புகல, மிகுப்ப வென்னும் செயவெனெச்சங்கள் வாளம ருழந்த வென்னும் பிறவினையொடு முடிந்தன.

துன்புறுவி மருளப் பகடேறிச் செலல் நசைஇ உற்றனென் எனவும், மகளிர் புகலத் தாணிழல் வாழ்நர் நன்கல மிகுப்ப வாளம ருழந்த நின் தானையும் செல்வமும் ஏத்துக மெனவும் கூட்டுக.

விளக்கம்: கார்காலத்து இமயத்திற் பெய்த மழைநீர் பனியாய் உறைந்திருந்து கோடையில் உருகிக் கங்கையிற் பெருகி வரு மென்ப; அதனால் தாளாண்மையாலும் போராண்மையாலும் ஈட்டப்பெற்றிருந்த குமணன் செல்வம் பரிசிலர்க்கு வறுமைக் காலத்திற் பயன்படுதலின், கங்கை யாற்றை யுவமித்து, "கங்கை நீர் நிறைந்து தோன்றியாங்கு எமக்கும் பிறர்க்கும் செம்மலை"யென்றார். இனி, தன் மனைக்கண் இருக்கும் மனைவி தன்னை நினைந்து துன்புறுந் திறத்தை யெடுத்தோது வாராய், சுரத் தருமையை 'அன்பில் ஆடவர் கொன்றாறு கவர்"கடை போகச் சென்று முடியும் இயல்பிற்றன்று என்றும், அச் சுரத்தின்கண் நெடிது சென்றவர்க்குக் கேடுண்டாமென அஞ்சும் திறத்தை, "இற்றை நாளொடும் யாண்டுதலைப் பெயர வென்"ினைந்து உரன் அழிந்து, "அருந்துய ருழக்கும் பெருந் துன்புறுவி"யென்றும், சிறிது கொடுத்து எள்ளிய இளவெளிமான் கண்டு நாணச் செல்லவேண்டுமென்ற வேட்கையால், "என்றும் வேந்தர் நாணப் பெயர்வேன்"என்றும், குமணன் செய்த போர்களால் விளைந்த நலத்தால் அவன் தாணிழல் வாழ்வாரும் நன்கலம் இரவலர்க்களிக்கும் பெரும்புகழ் பெற்றனரென்றும் கூறி, அவனுடைய தானையையும் செல்வத்தையும் பாராட்டியுள்ளார்.

-----

162. இளவெளிமான்

வெளிமான் என்பான் ஒரு கொடை வள்ளல்; தன்பால் வரும் பரிசிலர் வரிசை யறிந்து வேண்டுவன நல்கும் வீறுடையவன். ஒருகால், வறுமைத் துயரால் வாட்டமுற்ற பெருஞ்சித்திரனார் இவ் வெளிமான்பால் சென்றார். இவர்க்கு வேண்டுவன நல்க விழைந்தானாயினும், தான் துஞ்சும் நிலையில் இருந்தமையின், தன் தம்பியாகிய இளவெளிமாணை யழைத்து "இவர்க்கு வேண்டுவன நல்குக"என்றான். இளவெளிமான் வெளிமாணைப்போல அத்துணை விரிந்த மனப்பண்பும், புலவர் வரிசையறியும் நல்லறிவும் உடையவ னல்லன். அதனால் அவன் வெளிமான் குறித்த அளவில் மிகவும் குறைத்துக் கொடுத்தான். அதனை ஏற்றற்குப் பெருஞ்சித்திரனார் விரும்பிற்றிலர். அவர் "கொல்களிறு பெறினும் தவிர்ந்து விடு பரிசிலர்" கொள்வ திலர்; உவந்து இன்புற விடுப்பின் குன்றியும் கொள்ளும் இயல்பினர். அதனால் அவர் இளவெளிமான் தந்ததை ஏலாது பாடிய பாட்டு "எழுவினி" (புறம்.207) எனத் தொடங்கும் புறப்பாட்டு. "பெரிதே யுலகம் பேணுநர் பலரே" எனக் குமணன் பால் சென்று பகடு பெற்று அதன்மேல் ஏறிச் "செம்மாந்து"போந்தார். போந்தவர் நேரே தம்மூர்க்குச் செல்லாது வெளிமானூர்க்கு வந்தார். அப் பகட்டினை வெளிமானூர்க் காவல் மரத்திற் கட்டிவிட்டு நேரே சென்று இளவெளிமாணைக் கண்டார். "வேந்தர் நாணப் பெயர்வேன்"என்று குமணன்பால் கூறிப் போந்தவாறே இவ் விளவெளிமான் நாணுமாறு "நீ இரவலர் பலரையும் புரப்பவன் அல்லை; இரவலரைப் புரப்பார் இல்லாமலும் இல்லை. இரவலர்

உண்மையும், புரவலர் உண்மையும் என்னையும் வள்ளல் குமணனையும் பார்த்து அறிந்துகொள்க. குமணன் எனக்குத் தந்த யானைப் பரிசிலைக் காண்பாயாக; அவ் யானையை நின் ஊர்க் கடிமரத்திற் பிணித்துள்ளேன்" என்று இப் பாட்டாற் கூறிக் காட்டுகின்றார்.

இரவலர் புரவலை நீயு மல்லை
புரவல ரிரவலர்க் கில்லையு மல்லர்
இரவல ருண்மையுங் காணினி யிரவலர்க்
கீவோ ருண்மையுங் காணினி நின்னூர்க்

கடிமரம் வருந்தத் தந்தியாம் பிணித்த
நெடுநல் யானையெம் பரிசில்
கடுமான் தோன்றல் செல்வம் யானே.

5

(162)

திணை: அது. துறை: பரிசில் விடை. அவர் வெளிமானுழைச் சென்றார்க்கு வெளிமான் துஞ்சுவான் தம்பியைப் பரிசில் கொடுவென, அவன் சிறிது கொடுப்பக் கொள்ளாது போய்க் குமணனைப் பாடிக் குமணன் பகடு கொடுப்பக் கொணர்ந்து நின்று வெளிமானூர்க் கடிமரத்து யாத்துச் சென்று அவர் சொல்லியது.

உரை: இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை - இரப்போர்க்கு ஈந்து பாதுகாப்பாய் நீயு மல்லை; புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையும் அல்லர் - புரப்போர் இரப்போர்க்கு இல்லையுமல்லர்; இனி இரவலர் உண்மையுங் காண் - இனி இரப்போருண்டாதலையும் காண்பாயாக; இனி இரவலர்க்கு ஈவோ ருண்மையும் காண் - இனி இரப்போர்க்கு இடுவோ ருண்டாதலையும் காண்பாயாக; நின் ஊர்க் கடிமரம் வருந்தத் தந்து - நின்னுடைய ஊரின்கண் காவலையுடைய மரம் வருந்தக் கொடுவந்து; யாம் பிணித்த நெடு நல்யானை எம் பரிசில் - யாம் கட்டிய உயர்ந்த நல்ல இலக்கணமுடைய யானை எமது பரிசில்; கடு மான் தோன்றல் - விரைந்த செலவினையுடைய குதிரையையுடைய தலைவனே; யான் செல்வல் - இனி யான் போவல் என்று.

யான் போவல் என்ற கருத்து, முன் சிறிது கொடுப்பக் கொள்ளாத மிகுதி தோன்ற நின்றது. இரவல ருண்மையுங் காணினி யென்ற கருத்து, இரப்போர்க்குப் பெருந்தன்மை யுளதாதல் என்னளவிலே காண் என்பதாம். "யாம் பிணித்த"என்னும் பன்மை பெருமிதந்தோன்ற நின்றது. "நடைவயிற் தோன்றும் இருவகை விடையும்"(தொல். புறத்.36) என்பதனால் இது பெறாது பெயர்ந்த பரிசில் விடை.

விளக்கம்: இளவெளிமான் சிறிது கொடுத்தது, இரப்பவர் என்பெறினும் கொள்வ"ரென்றும், சிறிது கொடுப்பினும் கொடாது மறுப்பினும் தன்னையே மீளப்

போந்தடைவர் என்றும் கருதிய கருத்தைப் புலப்படுத்தினமையின், "இரவலர் புரவலை நீயு மல்லை"யென்றும், "புரவலர் இரவலர்க் கில்லையு மல்லர்" என்றும் கூறினார். குமணன் தந்த யானைப் பரிசிலை வெளிமானூர்க்கடிமரத்திற் பிணித்திருத்தலின், "நின்னூர்க் கடிமரம் வருந்தத் தந்து யாம் பிணித்த நெடுநல் யானை"யென்றும், இதுபோலும் பெருஞ் செல்வத்தை நல்கும் புரவலரும், பெறும் என்போலும் இரவலரும் உளரெனக் காட்டுவதே கருத்தாகலின், "யான் செல்வல்" என்றும் பெருமிதம் படக் கூறினார்.

-----

163. குமணன்

குமணன்பால் பெருஞ்செல்வம் பரசிலாகப் பெற்றுப் போந்த பெருஞ்சித்திரனார் அதனைத் தம் மனைவிபால் தந்து எல்லோர்க்கும் கொடுத்து இன்புறுமாறு பணிக்கின்றவர், இனிய இப் பாட்டினைப் பாடினார். இதன்கண் எல்லோர்க்கும் என்பதை வகுத்து, "நின்னை விரும்புவோர் நின்னால் விரும்பப்படுவோர், நின் கிளைஞராகிய மூத்த மகளிர், கடன் நல்கியோர் முதலிய பலர்க்கும் வழங்குக. அவ்வாறு வழங்குமிடத்து இன்னார்க்கு வழங்குகின்றோ மென்றும் என்னைக் கேட்டல் வேண்டும் என்றும் கருதற்க; இச் செல்வ முற்றும் முதிர்மலைக்குத் தலைவனான குமணன் தந்தது" என்று இனிமை கனியக் கூறியுள்ளார். பண்டை நாளில் பரிசில் பெற்ற பரிசிலர், தாம் பெற்ற பரிசிற் பொருளின்பாற் கொண்டிருந்த மனப்பான்மையினை இப்பாட்டு ஒரு வகையில் நமக்கு எடுத்துக்காட்டுவது காண்மின்.

நின்னயந் துறைநர்க்கு நீநயந் துறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பினின் கிளைமுத லோர்க்கும்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்

இன்னோர்க் கென்னா தென்னொடுஞ் சூழாது 5
வல்லாங்கு வாழ்து மென்னாது நீயும்
எல்லோர்க்குங் கொடுமதி மனைகிழ வோயே
பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்

திருந்துவேற் குமண னல்கிய வளனே.

(163)

திணை: அது. துறை: பரிசில். பெருஞ்சித்திரனார் குமணனைப் பாடிப் பரிசில் கொணர்ந்து மனையோட்குச் சொல்லியது.

உரை: நின் நயந் துறைநர்க்கும் - நின்னைக் காதலித்துறையும் நின் சார்வாய மகளிர்க்கும்; நீ நயந் துறைநர்க்கும் - நீ அன்பு செய்தொழுகப்பட்ட மகளிர்க்கும்; பன்

மாண் கற்பின் நின்கிளை முதலோர்க்கும் - பல குணங்களும் மாட்சிமைப்பட்ட
 கற்பினையுடைய நினது சுற்றத்து மூத்த மகளிர்க்கும்; கடும்பின் கடும் பசி தீர நின்
 நெடுங் குறிஎதிர்ப்பை நல்கியோர்க்கும் - நமது சுற்றத்தினது மிக்க பசி நீங்க நினக்கு
 நெடுநாட்படக் குறித்த எதிர்ப்பைத் தந்தோர்க்கும்; இன்னோர்க் கென்னாது - மற்றும்
 இன்ன தன்மையா ரென்று கருதாது; என்னொடும் சூழாது - என்னொடு கூடி
 உசாவுவதும் செய்யாது; வல்லாங்கு வாழ்வதும் என்னாது - சதுரப்படக் குடி வாழ்க்கை
 வாழக் கடவே மென்று கருதாது; நீயும் எல்லோர்க்கும் கொடுமதி - நீயும் யாவர்க்கும்
 வழங்குவாயாக; மனை கிழவோயே - எனது மனைக்குரியோயே; பழந் தூங்கும்
 முதிரத்துக் கிழவன் - பலாப்பழ முதலாயின தூங்கும் முதிரமென்னும் மலைக்குத்
 தலைவனாகிய; திருந்து வேல் குமணன் நல்கிய வளன் - திருந்திய வேலையுடைய
 குமணன் நல்கிய செல்வத்தை எ-று.

மனை கிழவோய், குமணன் நல்கிய செல்வத்தை நீயும் எல்லோர்க்கும் கொடுமதி
 யெனக் கூட்டுக. நின் பன் மாண் கற்பின் கிளை முதலோர்க்குமென விளையும்;
 நின்றாங் குரைப்பினு மமையும். நீயு மென்ற உம்மையானும் கொடுப்பேன், நீயுங்
 கொடு வென எச்ச உம்மையாய் நின்றது.

விளக்கம்: கிளை முதலோர் என்றது, சுற்றத்தோரில் மூத்த மகளிர், குறி யெதிர்ப்பை -
 யாம் இப்போது நல்கின் அப்போது நமக்கு நல்குவர் என்று கருதி வழங்கும் கடன்.
 பொருளைப் பெற்றுப் போந்த முதன்மை தன்பாலிருத்தலின், "என்னொடும்
 சூழாது" என்றும், பொருளுளதாய காலத்துச் சிறிது பற்றுள்ளங்கொண்டு வாழின்
 வறுமைத்துயர்க் கிடமிராது என்று கருதற்க வென்பார், "வல்லாங்கு வாழ்து
 மென்னாது" என்றும், இச் செல்வம் குமணன் தந்தது; தன் செல்வத்தில் அவனே
 பற்றுள்ளம் கொள்ளாதபோது, நாம் பற்றுவைத்தற்குரிமையில்லையாகலின், இச்
 செல்வத்தைக் காணுந்தோறும் அவனை நினைந்து வாழ்த்துவதல்லது
 செய்வதுபிறிதில்லை யென்பார், "திருந்து வேல் குமணன் நல்கிய வளன்" என்றும்
 கூறினார்.

-----

164. குமணன்

தம்பியாகிய இளங்குமணன் தம் நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு தன்னையும்
 கோறற்குச் சூழ்ந்ததறிந்து குமணன், நாட்டின் நீங்கிக் காட்டையடைந்து வாழ்ந்து
 வந்தான். அக்காலத்தே பெருந்தலைச் சாத்தனார் வறுமையுற்று, அவன்பாற் பரிசில்
 பெற முதிரத்துக்கு வந்தார்; வந்தவர், நாட்டில் நிகழ்ந்திருக்கும் செய்தி யறிந்து ஏமாற்ற

மடைந்தாராயினும், இளங்குமணன் மனவன்மை யில்லாதவன் என்பதைச் சூழ்ந்தறிந்து உடன்பிறந்தார் இருவர்க்கிடையே நிலவிய பகைமையைப் போக்கி ஒற்றுமையுளதாக்குதற்கு முயல்வாராயினர். வேறு நெறி யொன்றும் புலப்படாமையால் காட்டில் குமணன் இருக்குமிடத்தை யறிந்து அவன்பாற் சென்று சேர்ந்தார். ஆங்கே அவர்க்குத் தம் கருத்தைப் புலப்படாமையால் காட்டில் குமணன் இருக்கு மிடத்தை யறிந்து அவன்பாற் சென்று சேர்ந்தார். ஆங்கே அவர்க்குத் தம் கருத்தைப் புலப்படுத்தாது தம்பால்நின்று வருத்தும் வறுமைத் துன்பத்தை யெடுத்துக் குமணற்கு விளங்க வோதி, "வேந்தே, நீ வயிரியர் வறுமை தீர்க்கும் குடிப்பிறந்தவன்; வறுமையுற்று வாடும் என் மனையாள் துன்பத்தைக் காணமாட்டேனாய் நினைந்நினைந்து போந்தேன்; என் நிலை இதுவாகும்; இந்நிலையில் யான் நினைந்நினைத்துக் கொண்டு ஏதேனும் பரிசில்பெற் றல்லது மீளேன்" என இப்பாட்டின் கட்டுறித்துரைக்கின்றார்.

ஆடுநனி மறந்த கோடுய ரடுப்பின்
ஆம்பி பூப்பத் தேம்புபசி யுழவாப்
பாஅ லின்மையிற் தோலொடு திரங்கி
இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை

சுவைத்தொ றழுஉந்தன் மகத்துமுக நோக்கி 5
நீரொடு நிறைந்த வீரிதழ் மழைக்கணென்
மனையோ ளெவ்வ நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண
என்னிலை யறிந்தனை யாயி னிந்நிலைத்

தொடுத்துங் கொள்ளா தமையலெ னடுக்கிய 10
பண்ணமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ்
மண்ணமை முழவின் வயிரியர்

இன்மை தீர்க்குங் குடிப்பிறந் தோயே. (164)

திணை: அது. துறை: பரிசில் கடாநிலை. தம்பியால் நாடு கொள்ளப்பட்டுக் காடுபற்றியிருந்த குமணனைப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் பாடியது.

உரை: ஆடு நனி மறந்த கோடு உயர் அடுப்பின் - அடு தலை மிகவும் மறந்த புடையோங்கிய அடுப்பின்கண்; ஆம்பி பூப்ப - களாம்பி பூப்ப; தேம்பு பசி உழவா - உடம்பு மெலியும் பசியான் வருந்தி; பாஅல் இன்மையின் தோலொடு திரங்கி - பாலின்மையால் தோலாந்தன்மையுடனே திரங்கி; இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறு முலை - துளை தூர்ந்த பொல்லாத வறிய முலையை; சுவைத்தொறு அழுஉம் தன் மகத்துமுக நோக்கி - வறிதே சுவைக்குந்தோறும் அழுகின்ற தனது பிள்ளையது முகத்தைப் பார்த்து; நீரொடு நிறைந்த ஈர் இதழ் மழைக்கண் - நீரால் நிரம்பிய ஈரிய இமையையுடைய குளிர்ந்த கண்ணையுடைய; என் மனையோள் எவ்வம் நோக்கி - என் மனைவியது வருத்தத்தைப்

பார்த்து; நினைஇ நிற்படர்ந்திசின் - இந்த வருத்தம் தீர்த்தற்குரியாய் நீ யென நினைந்து நிற்பால் வந்தேன்; நற்போர்க் குமண - நல்ல போரையுடைய குமண; என் நிலை அறிந்தனை யாயின் - எனது வறுமை நிலையை நீ யறிந்தாயாயின்; இந் நிலை - இவ்வாறு வறுமையுற்று நின்ற நிலைமைக்கண்; தொடுத்துங் கொள்ளா தமையலென் - வளைத்தாயினும்பரிசில் கொள்ளாது விடேன்; அடுக்கிய பண்ணமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ் - பலவாக அடுக்கப்பட்ட பண்ணுதலமைந்த நரம்பினையுடைய தோலாற் போர்க்கப்பட்ட நல்ல யாழையும்; மண்ணமை முழுவின் - மார்ச்சனை நினைந்த மத்தளத்தினையுமுடைய; வயிரியர் இன்மை தீர்க்கும் குடிப் பிறந்தோய் - கூத்தரது மிடியைக் கெடுக்கும் குடியின்கட் பிறந்தோயாதலால் எ-று.

அடுதலை மிகவும் மறத்தலால் தேய்வின்றி உயர்ந்த அடுப்பென்றாராம். குமண, நீ இன்மை தீர்க்கும் குடிப்பிறந்தோ யாதலால், இந்நிலை தொடுத்தும் கொள்ளாது அமையலென் எனக் கூட்டுக.

விளக்கம்: தேம்பு பசி - உடல் மெலிந்து கெடுதற்கு ஏதுவாகிய பசி. இப் பசியால் சாத்தனாருடைய மனைவியிடத்துப் பால் இலதாயிற்று. பொல்லா வறுமுலை யென்றார், பெற்ற சேய்க்குப் பயன்படாது பாலின்மையால் மிக்க மனநோயைத் தருதல்பற்றி. சேய் துயரும், தாய் துயரும் கண்ட யான் வேறொருவரையும் நினையாது நின்னையே நினைந்தேன். என்பார், "நினைஇ நிற்படர்ந்திசினே" என்றார். நற்போர்க் குமண வென்றது, தன் பசி நோயைப் போக்குதற்கு இன்றியமையான் என்பது சுட்டி நின்றது. "வயிரியர் இன்மை தீர்க்கும் குடிப்பிறந்தோய்" என்றது, என போலும் புலவர் வறுமை தீர்ப்பதும் நினக்குக் கடனா மென்பதாம். எனவே, யான் நின்னை வளைத்துக்கொண்டு போதற் குரிமையு முண்டென்று கூறுவார், "தொடுத்துங் கொள்ளாதமையலென்" என்றார்.

-----

165. குமணன்

காடு பற்றியிருக்கும் தன்பால் வந்து தம் வறுமைத் துன்பத்தை யெடுத்தோதிப் பாடிய பெருந்தலைச் சாத்தனாரது பாட்டின் கருத்தையும் அவர் உள்ளத் தமைதியையும் ஓர்ந்துணர்ந்தான் குமணன். தன்பாற் பொருளில்லையாயினும், தன்னுடல் சிறந்த பொருளாதலையும் அதன்கண் தலை சிறந்த வுறுப்பாதலையும், அதனைக்கொண்டு காட்டினால் தன் தம்பியாகிய இளங் குமணன், மிக்க பொருள் தருவதாய் நாட்டு மக்கட்குத் தெரிவித்திருத்தலையும் நினைந்து, தன் தலையைக் கொய்து கொண்டு சென்று வேண்டும் பொருள் பெற்று வறுமைத் துயரைப் போக்கிக்கொள்க வென்று தன்

வாளை யெடுத்துக் குமணன் பெருந்தலைச் சாத்தனார் கையில் தந்தான். கைந்நடுங்க, உளம் பதைக்க, அதை வாங்கிய சாத்தனார், காற்றினும் கடிதாய் இளங் குமணன்பால் சென்று, "யான் நின் முன்னோனைக் கண்டு பாடி நின்றேன்; அவன், யான் பொருளின்றி வறிதே வாடிச் செல்வது, நாடிழந்த தன் துயரினும் பெரிதாம் என நினைந்து, வேறு தன்பால் சிறந்த பொருள் இல்லாமையால் தன் தலையை யரிந்து கொள்ளுமாறு தன் வாளைத் தந்துளான்; யானும் அது பெற்றுப் பேருவகையுடன் வருகிறேன்" என்றுரைத்து, வாளையும் நன்கு காணச் செய்து, "இவ்வுலகத்தில் நிலைபேறு கருதினோர் தம் புகழ் நட்டு உயிர் மாய்ந்தனர்; பிற செல்வர்கள், வறுமையால் தம்மை இரந்தோர்க்கு ஒன்றும் கொடாது இறந்து, தாம் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த இவ்வுலகத்தோடு தொடர்பின்றி மறைந்து போயினர்காண்" எனத் தெருட்டினார். இதனை இப்பாட்டின்கட் காண்க. இதைக்கண்டு நல்லுணர்வு பெற்ற இளங்குமணன் தன் முன்னோனை நாடி யடைந்து தன் தவற்றுக்கு வருந்தி அவனை நாட்டில் இருத்தி அவன்வழி நின்று ஒழுகும் நற்செயலால் இன்புற்றான்; நாடு முற்றும் நலம் பெருகிற்று.

மன்னா வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிற்றீஇத் தாமாய்ந் தனரே
துன்னருஞ் சிறப்பி னுயர்ந்த செல்வர்
இன்மையி னிரப்போர்க் கீஇ யாமையிற்

றொன்மை மாக்களிற் றொடர்பறி யலரே
தாடாழ் படுமணி யிரட்டும் பூநுதல்
ஆடியல் யானை பாடுநர்க் கருகாக்
கேடி னல்லிசை வயமான் றோன்றலைப்
பாடி நின்றனெ னாகக் கொன்னே

5

பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தலென்
நாடிழந் ததனினு நனியின் னாதென
வாடந் தனனே தலையெனக் கீயத்
தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன் றின்மையின்
ஆடுமலி யுவகையொடு வருவல்

10

ஓடாப் பூட்கைநின் கிழமையோற் கண்டே.

(165)

திணை: அது. துறை: பரிசில் விடை. தம்பியால் நாடு கொள்ளப்பட்டுக் காடு பற்றியிருந்த குமணனைக் கண்டு, அவன் தன் வாள் கொடுப்பக் கொண்டு வந்து இளங்குமணற்குக் காட்டிப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் பாடியது.

உரை: மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர் - எப்பொருளும் நிலையாத இவ்வுலகத்தின்கண் நிலைபெறுதலைக் கருதினோர்; தம் புகழ் நிற்றீஇத் தாம் மாய்ந்தனர்

- தம்முடைய புகழைப் பூமியிடத்தே நிறுத்தித் தாங்கள் இறந்தார்கள்; துன்னரும் சிறப்பின் உயர்ந்த செல்வர் - நணுகுதற்கரிய தலைமையையுடைய மிக்க செல்வர்; இன்மையின் இரப்போர்க்கு ஈயாமையின் வறுமையால் இரப்போர்க்குக்கொடாமையின்; தொன்மை மாக்களின் தொடர்பு அறியலர் - பழைய வண்மையையுடைய மாக்கள் போல் பின்னும் தம் பெயரை நிறுத்தி உலகோடு தொடர்ந்து போதுதலை யறியார்; தாள் தாழ் படு மணி இரட்டும் பூ நுதல் ஆடியல் யானை - தாளின்கண் தாழ்ந்த ஓசையையுடைய மணி ஒன்றற்கொன்று மாறியொலிக்கும் புகர் நுதலையுடைய வென்றியியன்ற யானையை; பாடுநர்க்கு அருகா - பாவலர்க்கு மிகக்கொடுக்கும்; கேடில் நல்லிசை வயமான் தோன்றலைப் பாடி நின்றனனாக - அழிவில்லாத நல்ல புகழையுடைய வலிய குதிரையையுடைய தலைவனைப் பாடி நின்றேனாக; கொன்னே - பயனின்றியே; பாடு பெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தல் - பெருமை பெற்ற பரிசிலன் வாடினனாகப் பெயர்தல்; என் நாடு இழந்ததனினும் மிக இன்னாது என நினைந்து; வாள் தந்தனன் - தலை எனக்கீய வாளைத் தந்தான் தனது தலையை எனக்குத் தருவானாக; தன்னில் சிறந்தது பிறிது ஒன்று இன்மையின் - ஆங்குத் தருதற்குத் தன்னிற் சிறந்த பொருள் வேறொன்றில் லாமையின்; ஆடு மலி உவகையொடு வருவல் - வென்றி மிக்க உவகையான் வந்தேன்; ஓடாப் பூட்கை நின் கிழமையோன் கண்டு - புறக்கொடாத மேற்கோளையுடைய நின் தமையனைக் கண்டு எ-று.

வருவ லென்பது கால மயக்கம். மன்னுதல் குறித்தோர் புகழ் நிறுத்துதலும், புகழ் நிறுத்தாதோர் மன்னராதலும் இவ்வாறன்றோ வென்பது கருத்தாகக் கொள்க. நின் கிழமையோற் கண்டு வருவலெனவும், வயமான் தோன்றலைப் பாடிநின்றேனாகப் பரிசிலன் கொன்னே பெயர்தல் இழந்ததனினும் இன்னாதெனத் தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன்றின்மையின், தலை எமக் கீய வாள் தந்தனன்; ஆதலால், ஆடு மலி உவகையின் வருதல் எனவும் கூட்டுக.

"கிளைமை யோற்கண்"டென்று பாட மோதுவாரு முளர்.

விளக்கம்: மன்னா வுலகத் தென்றவிடத்து, மன்னாமைக்குரிய வினை முதலாகிய எப்பொருளும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது. உலகமும் மன்னாதாயின், புகழ் நிறுவுதல் கூடாதாகும். உலகத்தில் மன்னுவது புகழொன்று தவிரப் பிற எப்பொருளும் இல்லை யென்பதைத் திருவள்ளுவரும், "ஒன்றா வுலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற், பொன்றாது நிற்பதொன்றில்"(குறள்.233) என்றும், பிறரும். "நல்லிசை நிலைஇய நனந்தலை யுலகத்து"(பதிற்.14) என்றும் கூறுதல் காண்க. இரப்போர் இரத்தற் கேதுவாகலின், "இன்மையின் இரப்போர்"என்றார். புகழே உலகத்தோடு தொடர்புற்று அது

பொன்றுங்காறும் உடன் தொடர்ந்து நிற்பதாகலின், புகழ் செய்யாதாரை,
 "தொடர்பறியலர்" என்றார். புகழ் பயப்பது ஈத்தலாதலின், "ஈயாமையின் தொடர்
 பறியலர்" என்றும், ஈத்துப் புகழ் நிறுவாதார் மனவுணர்விலராகலின், "மாக்க" ளென்றும்
 குறித்தார். பாடு- பெருமை. "நயனுடையானல்கூர்ந்தானாதல் செயு நீர, செய்யா
 தமைகலா வாறு"(குறள்.319) என்பதனால், "நாடிழந் ததனினும் நனியின்னா" தெனக்
 கருதினான். தன் தலையைக் கொணர்வார்க்குப் பெரும் பொருள் தருவதாகக்குமண
 னறிய, அவன் தம்பி நாட்டிற் பறையறைவித்திருந்ததை யுட்கொண்டு, "தன்னிற்
 சிறந்தது பிறிதொன்றின்மையின்" என்றும், ஈத்தலாகாமைக்குரிய நிலையுண்டாய
 போழ்தும், தன் பூட்கையிற் பின்னிடாது தலை கொடுத்த செயலை வற்புறுத்தற்கு,
 "ஓடாப் பூட்கைக் கிழமையோன்" என்றும் கூறினார்.

-----

166. கௌணியன் விண்ணந்தாயன்

இவன் சோணாட்டுப் பூஞ்சாற்றுார்ப் பார்ப்பான் கௌணியன் விண்ணந்தாயன்
 என்று கூறப்படுகின்றான். பூஞ்சாற்றுார் தஞ்சைச் சில்லாவில் உள்ளது.
 கௌண்டின்னிய கோத்திரத்துப் பார்ப்பனர் கௌணியர் எனப்படுகின்றனர். சீகாழித்
 திருஞான சம்பந்தரும் கௌணியராவர். மேலும் கௌணியப் பார்ப்பார் அனைவரும்
 தமிழ்ப் பற்று மிகவுடையரா யிருப்பது குறிக்கத்தக்கது. விண்ணன் என்பது இவன்
 தந்தை பெயர்; இவன் இயற்பெயர் தாயன் என்பது. அரிவாள் தாய நாயனாரும், தாயன்
 என்ற பெயருடையர்; இக்காலத்தும் மக்கட்குத் தாயன், தாயப்பன் என்று பெயர்
 வழங்குவதுண்டு. இவனது முன்னோர் வடமொழி வல்லுநராய்ச் சொல்வன்மையிற்
 பெயர் பெற்றிருந்தனர். வேள்வி பல செய்தனர். இவன் ஒருகால் சிறந்ததொரு வேள்வி
 வாயிலாகப் பெருவிருந்து செய்தான். அதற்கு ஆசிரியர் ஆவூர் மூலங்கிழாரும்
 சென்றிருந்தார். அவ் வேள்வியில் இவனுடைய மனைவியர் தமக்குரிய ஏவல் கேட்டு
 நிற்ப, நெய்யை நீரைப்போல் வழங்கி வேள்வி செய்ததும் விருந்து செய்ததும் கண்டு
 வியந்த ஆவூர் மூலங்கிழார், இப்பாட்டின்கண், இவற்றையெல்லாம் பொருளாக
 நிறுத்திப் பாடி முடிவில், "நீ இப்போது தந்த பரிசிலைக்கொண்டு காவிரிக் கரையில்
 உள்ள எம்முடைய ஆவூர் மூலத்தில் நின் புகழ் பாடி உண்டும் தின்றும் ஊர்ந்தும்
 மகிழ்ந்தாடுவோம்; நீ இமயம்போல இந் நிலமிசை நிலைபெறுவாயாக" என
 வாழ்த்துகின்றார்.

நன்றாய்ந்த நீணிமிர்சடை
 முதுமுதல்வன் வாய்போகா
 தொன்றுபுரிந்த வீரிரண்டின்
 ஆறுணர்ந்த வொருமுதுநூல்
 இகல்கண்டோர் மிகல்சாய்மார்

மெய்யன்ன பொய்யுணர்ந்து பொய்யோராது மெய்கொளீஇ மூவேழ் துறையு முட்டின்று போகிய உரைசால் சிறப்பி னூரவோர் மருக	
வினைக்குவேண்டி நீபூண்ட புலப்புல்வாய்க் கலைப்பச்சை சுவற்பூண்ஞாண் மிசைப்பொலிய மறங்கடிந்த வருங்கற்பின் அறம்புகழ்ந்த வலைசூடிச்	10
சிறு நுதற்பே ரகல்குற் சிலசொல்லிற் * பலகூந்தலின் நிலைக்கொத்தநின் றுணைத்துணைவியர் தமக்கமைந்த தொழில்கேட்பக் காடென்றா நாடென்றாங்	15
கீரேழி னிடமுட்டாது நீர்நாண நெய்வழங்கியும் எண்ணாணப் பலவேட்டும் மண்ணாணப் புகழ்பரப்பியும் அருங்கடிப் பெருங்காலை	20
விருந்துற்றநின் றிருந்தேந்துநிலை என்றுங், காண்கதில் லம்ம யாமே குடாஅது பொன்படு நெடுவரைப் புயலேறு சிலைப்பிற் பூவிரி புதுநீர்க் காவிரி புரக்கும் தண்புனற் படப்பை யெம்மு ராங்கண்	25
உண்டுந் தின்று மூர்ந்து மாடுகம் செல்வ லத்தை யானே செல்லாது மழையண் ணாப்ப நீடிய நெடுவரைக் கழைவள ரிமயம் போல	30
நிலீஇய ரத்தைநீ நிலமிசை யானே.	(166)

-----

* மகளிர் சில சொற்களையுடையராதல் நல்லிலக்கண மென்பது பண்டைத் தமிழ் மரபு. இவர்களோடு அந்நாளில் தொடர்பு கொண்டிருந்தயவனரும் இக் கொள்கையினையுடையர். தெமோகிரிடெஸ் (Democritus) என்பவர், "Fewness of words is an ornament to a Woman" (274) என்று கூறுவது காண்க.

திணை: வாகை. துறை: பார்ப்பன வாகை. சோணாட்டுப் பூஞ்சாற்றுார்ப் பார்ப்பான் கௌணியன் விண்ணந்தாயனை ஆவூர் மூலங்கிழார் பாடியது.

உரை: நன்றாய்ந்த நீள் நிமிர் சடை முது முதல்வன் - பெரிதும் ஆராயப்பட்ட மிக்க நீண்ட சடையினையுடைய முதிய இறைவனது; வாய் போகாது - வாக்கை விட்டு நீங்காது; ஒன்று புரிந்த ஈரிரண்டின் ஆறுணர்ந்த ஒரு முது நூல் - அறமொன்றையே மேவிய நான்கு கூற்றையுடைத்தாய் ஆறங்கத்தாலும் உணரப்பட்ட ஒரு பழைய நூலாகிய வேதத்துக்கு; இகல் கண்டோர் மிகல் சாய்மார் - மாறுபட்ட நூல்களைக் கண்டோராகிய புத்தர் முதலாயின புறச்சமயத்தோரது மிகுதியைச் சாய்க்க வேண்டி; மெய் அன்ன பொய் உணர்ந்து - அவரது மெய்போன்ற பொய்யை உளப்பட்டு டறிந்து; பொய் ஓராது மெய் கொளீஇ - அப்பொய்யம்மையை மெய்யென்று கருதாமல் உண்மைப்பொருளை அவர்களுக்கு ஏற்பச் சொல்லி; மூவேழ் துறையும் முட்டின்று போகிய - இருபத்தொரு வேள்வித் துறையையும் குறையின்றாகச் செய்து முடித்த; உரை சால் சிறப்பின் உரவோர் மருக - புகழ் அமைந்த தலைமையையுடைய அறிவுடையோர் மரபிலுள்ளானே; வினைக்கு வேண்டி நீ பூண்ட புலப் புல்வாய்க்கலைப் பச்சை - வேள்வித் தொழிற்கு வேண்டி நீ போர்க்கப்பட்ட காட்டுநிலத்து வாழும் புல்வாய்க் கலையினது உறுப்புத் தோல்; சுவல் பூண் ஞாண் மிசைப் பொலிய - நினது தோளின்கண் இடப்பட்ட பூணு நூன்மீதே சிறந்து தோன்ற; மறம் கடிந்த அருங் கற்பின் - கொடுமையை நீக்கிய பெறுதற்கரிய கற்பினையும்; அறம் புகழ்ந்த வலை சூடி - அற நூல் புகழப்பட்ட சாலகத்தைச் சூடி; சிறு நுதல் பேர் அகல் அல்குல் - சிறிய நுதலினையும் பெரிய அகன்ற அல்குலையும்; சில சொல்லின்பல கூந்தல் - மெத்தென்ற சொல்லையும் பலவாகிய கூந்தலையுமுடைய; நின் நிலைக் கொத்த நின் துணைத் துணைவியர் - நின்னுடைய நிலைமைக்கு மனமொத்த நின்னுடைய துணைவியராகிய காதலிமார்; தமக்கு அமைந்த தொழில் கேட்ப - தத்தமக்குப் பொருந்திய ஏவற்றொழிலைக் கேட்டுச் செய்ய; காடு என்ற நாடு என்ற ஆங்கு - காடென்றும் நாடென்றும் சொல்லப்பட்ட அவ்விடத்தின்கண்; ஈரேழின் இடம் முட்டாது - காட்டுள் எழுவகைப்பட்ட பசுவானும் நாட்டுள் எழுவகைப்பட்ட பசு வானும் முட்டாது; நீர் நாண நெய் வழங்கியும் - நீர் நாணும் பரிசு நெய்யை வழங்கியும்; எண் நாணப் பல வேட்டும் - எண்ணிறப்பப் பல வேள்விகளை வேட்டும்; மண் நாணப் புகழ் பரப்பியும் - மண் பொறாமல் புகழைப் பரப்பியும்; அருங் கடிப் பெருங்காலை - அவ்வாறு பெறுதற்கரிய விளக்கமுற்ற வேள்வி முடிபாகிய பெரிய காலத்து; விருந்து உற்ற நின் திருந்து ஏந்து நிலை - விருந்தினரைப் பொருந்திய நினது திருந்திய மேம்பட்ட நிலைமையை; என்றும் காண்க. தில்யாம் - எந்நாளும் காண்பேமாக யாங்கள்; குடா அது பொன்படு நெடுவரை புயல் ஏறு சிலைப்பின் - மேற்றிசைக்கண் பொன் படுகின்ற நெடிய குடக மலைக்கண்ணே முகிலின்கண் இடியேறு முழங்கின்; பூவிரி புதுநீர்க் காவிரி புரக்கும் - பூப்பரந்த புதுநீரையுடைய காவிரி உலகத்தைப் புரக்கும்; தண்புனல் படப்பை எம்மூர் ஆங்கண் - குளிர்ந்த புனற்பக்கத்தையுடைய எம்மூரிடத்தின்கண்; உண்டும் தின்றும் ஊர்ந்தும் ஆடுகம் செல்வல் யான் -

உண்ணப்படுவனவற்றை யேறியும் கொண்டாடுவேமாகப் போவேன் யான்; செல்லாது மழை அண்ணாப்ப நீடிய நெடு வரை - போகாது மழை தலையெடுப்ப உயர்ந்த நெடிய பக்கவரைகளை யுடைத்தாய்; கழை வளர் இமயம் போல - மூங்கில் வளரும் இமயமலை போல; நிலீஇயர் நீ நில மிசையானே - நிலைபெறுவாயாக நீ நிலத்தின்மேலே எ-று.

முது முதல்வன் வாய் போகாதென்ற கருத்து, அப் பெரியோனாலும் எக்காலமும் அத்தியயனம் பண்ணப்படு மென்றதாகக் கொள்க. "வாய் போகா தொன்று புரிந்த"வென்பதற்கு மெய்மை நீங்காமல் வீடொன்றையுமே புரிந்தவென்றும், "பொய் யோராது"என்பதற்குத் தாம் பொய்மையை விசாரியாதென்றும், "மூவேழ் துறை"யென்பதற்கு இருபத்தொரு கூறுபட்ட தருக்க நூலென்றும், "ஈரேழின்"என்பதற்குக் காட்டுள் ஏழு நாளும் நாட்டுள் ஏழுநாளு மென்றும், "கற்பின் வலை சூடி" யென்பதற்குக் கற்பினால் வலைசூடி யென்றும் உரப்பினு மமையும்.

உரவோர் மருக, பொலியக், கேட்ப, வழங்கியும் வேட்டும், பரப்பியும் இவ்வாறு விருந்துற்ற நின் திருந்தேந்து நிலை, என்றும் இன்றுபோலக் காண்பேமாக யாமும்; எம்மூரிடத்து உண்டும் தின்றும் ஊர்ந்தும் இவ்வாறு செய்து நீ தந்த பரிசில் கொண்டு கொண்டாடுவேமாகச் செல்வேன்; நீதானும் இமயம்போல நிலைபெறுவாயாக வென முடிக்க.

நன்றாய்ந்த ஒரு முதுநூ லெனவும், கற்பையும் நுதலையும் அல்குலையும் சொல்லையும் கூந்தலையுமுடைய துணைவியர் வலைசூடித் தொழில் கேட்ப வெனவும், செல்லாது நிலீஇய ரெனவும் இயையும். மூவேழ் துறையு மென்பதற்கு இருபத்தொரு கூறுபட்ட அருத்த நூலென்பாருமுளர். விருந் தென்றது அதிதிகளை; அன்றி, உறுப்புத் தோல் முதலியவற்றால் புதுமையுற்ற வெனினு மமையும். தில்: விழைவின்கண் வந்தது. காவிரி பரக்கும் என்பதூஉம் பாடம்.

விளக்கம்: பூஞ்சாற்றார்ப் பார்ப்பான் கெளணியன் விண்ணந் தாயன் செய்த வேள்வி விருந்தில் வேளாளராகிய ஆலூர் மூலங்கிழாரும் பேணப்படுவது இதனால் விளங்குதலின், வேள்விக் காலங்களிலும் பண்டை நாளில் சாதி வேறுபாடு பார்ப்பனரால் மேற்கொள்ளப்படவில்லை யென்று தெளியத் தெரிகிறது. வைதிக நெறியை வற்புறுத்தும் சைமினியின் கொள்கை சங்க காலத்தே தமிழகத்தில் பரவியிருந்தமை இப்பாட்டாலும் அறியப்படுகிறது. வேதநூல் உலகிய லொழுக்கத்திற்குரிய அறத்தையே வற்புறுத்துவ தென்பவாகலின், ஒன்ற புரிந்த என்றதற்கு "அறமொன்றையே மேவிய"என உரை கூறினார்; "உலகியல் வேதநூ லொழுக்க மென்பது" (திருஞான.820) என்று சேக்கிழார் கூறுவது காண்க. இகல் கண்டோர் - வேத நூலை மேற்கொள்ளாது மாறுபட்டவர். அவர்களைப் புத்தர்

முதலாயினாரென உரைகாரர் கூறுகின்றார். சங்கத்தொகை நூல்களில் புத்தர் சமணர் முதலிய சமயத்தவரைப்பற்றிய குறப்புக்கள் இன்மையின், இது பொருந்தாமை யுணரப்படும். வேள்விகள் வகையால் மூன்றும், ஒவ்வொன்றும், எவ் வேழாய் விரிதலின் விரியால் இருபத்தொன்று மாதலின், "மூவேழ் துறை"யென்றார்; வகை மூன்றும், சோம யக்கும், அவிர் யக்கும், பாக யக்கும், என்பனவாம். வேள்வி செய்யுமிடத்து, வேள்வித் தலைவன் மனைவியர் அணியும் ஒருவகையுடைக்குச் சாலகம் என்று பெயர் என்பர். வைதிகர் பல மகளிரை மனைவியராக மணக்கலாம் என்பது விதி. சில யாங்கங்கட்குப் பத்தினிகள் மூவருக்குக் குறையாதிருக்க வேண்டுமென்னும் விதயுண்டென திரு. உ. வே. சாமிநாதையர் குறிக்கின்றார். நூற்றுறையில் இகல் கண்டோர் மிகல் சாய்த்தான் என விண்ணந்தாயனைக் கூறலின், மூவேழ் துறை யென்றதற்கு, "இருபத்தொரு கூறுபட்ட தருக்க நூல்" என்று கொள்ளல் அமையுமென உரைகாரர் குறிப்பதும் அமைவதாம். வேள்வி முதலிய செயல்கள் வட வாரிய முறையில் நடைபெறுதலின், அதற் கேற்பவே அவனை, "இமயம்போல நீலீஇய"ரென வாழ்த்தினார்.

-----

167. ஏனாதி திருக்கிள்ளி

திருக்கிள்ளி யென்பான், சோழநாட்டுக் குறுநில மன்னருள் ஒருவன்; சோழ வேந்தர்க்குப் படைத்துணையாய்ப் பல போர்களைச் செய்து மேம்பட்டவன்; பகைவர் படைக்கலங்களாற் புண்பட்ட மேனியும், பகைவர் புறங் காண்டலாலும் இரவலர்க்கு வரையாது வழங்கலாலும் இசைபெற்ற நல்வாழ்வும் உடையன். ஏனாதி யென்பது முடிவேந்தர்களால் கொடுக்கப்படும் சிறப்புப் பெயர். இவன் காலத்தே, சோழவேந்தன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நலங்கிள்ளி சேட்சென்னியும் சேரமான் குட்டுவன் கோதையும் சிறப்புற்றிருந்தனர். குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமா வளவனும் வாழ்ந்தானாயினும், ஏனை யிருவரையும் போல அத்துணைச் சிறப்பில னாயினன். சோழ வேந்தற்குப் படைத்துணைவனாக இத் திருக்கிள்ளியோடு சோழிய வேனாதி திருக்குட்டுவனும் விளங்கினான்.

அக்காலத்தே கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனாரென்னும் சான்றோர் இத் திருக்கிள்ளியின் வண்மையும் நல்லிசையும் கேள்வியுற்று இவன்பால் வந்து சேர்ந்தார். திருக்கிள்ளியும் அவரை யன்புடன் வரவேற்றுச் சிறப்பித்தான். மதுரைக் குமரனார் திருக்கிள்ளியின் மேனி முற்றும் வாள் வடுவுற்று அவனது போர்த்திறத்தை வெளிப்படுத்தும் நலத்தை வியந்து பழிப்பது போலப் புகழ்ந்து ஒரு பாட்டினைப் பாடினார். அதன்கண், திருக்கிள்ளியையும் அவன் பகைவரையும் ஒப்ப நிறுத்தி, "நீ வடுப் பொருந்திய யாக்கையை யுடையனாதலின் கண்ணுக்கு இனிய னல்லை; புகழுடைமையால் கேட்டற் கினியை; நிற்பகைவரோ போர்க்கஞ்சி ஒடுங்கி

வாழ்வதனால் மெய் சிறிதும் வடுவுறாது கேட்டற்கு இனியரல்லராயினும் காண்டற்கு இனியராயுள்ளனர். இருவீரிடத்தும் இனிமையும் இன்னாமையும் இருப்பவும் அறிவுடைய உலகம் உன்னையே வியந்து கூறுகிறதே! காரணம் என்னையோ?" என்று வினவுவார் போலக் குறித்துப் பாடியுள்ளார்.

நீயே, அமர்காணி னமர்கடந்தவர்
படைவிலக்கி யெதிர்நின்றலின்
வாஅள் வாய்த்த வடுவாழ் யாக்கையொடு
கேள்விக் கினியை கட்கின் னாயே

5 அவரே, நிற்காணிற் புறங்கொடுத்தலின் 5
ஊறறியா மெய்யாக்கையொடு
கண்ணுக் கினியர் செவிக்கின் னாரே

அதனா, நீயுமொன் றினியை யவருமொன் றினியர்
ஒவ்வா யாவுள மற்றே வெல்போர்க்

10 கழல்புனை திருந்தடிக் கடுமான் கிள்ளி 10
நின்னை வியக்குமீவ் வுலகமஃ

தென்னோ பெரும வுரைத்திசி னெமக்கே. (167)

திணை: அது. துறை: அரசவாகை. ஏனாதி திருக்கிள்ளியைக் கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார் பாடியது.

உரை: நீயே - நீதான்; அமர் காணின் அமர் கடந்து - போரைக் காணின் அப் போரை வென்று; அவர் படை விலக்கி எதிர் நின்றலின் - அப்பகைவரது படையை விலக்கி எதிர் நின்றலான்; வாஅள் வாய்த்த வடு வாழ் யாக்கையொடு - வாள் வாய்க்கத் தைத்த வடு வழந்தின உடம்புடனே; கேள்விக்கு இனியை - கேட்டசெவிக்கு இனியை; கட்கு இன்னாய் - கண்ணுக்கு இன்னாய்; அவர் - பகைவராகிய அவர்தாம்; நிற்காணின் புறங்கொடுத்தலின் - நின்னைக் காணிற் புறந்தருதலால்; ஊறறியா மெய் யாக்கையொடு - புண்ணறியாத உடம்பாகிய வடிவுடனே; கண்ணுக்கு இனியர் செவிக்கு இன்னார் - கண்ணுக்கு இனியர் செவிக்கு இனியரல்லர்; அதனால்-; நீயும் ஒன்று இனியை அவரும் ஒன்று இனியர் - இங்ஙனம் நீயு மொன்றினியை அவரு மொன்றினியர்; ஒவ்வா யாவுள - இனி அவரொவ்வாதன வேறு யாவை யுள; வெல் போர்க் கழல் புனை திருந்தடிக் கடுமான் கிள்ளி - வெல்லும் போரினைச் செய்யும் வீரக் கழலணிந்த திருந்திய அடியினையும் கடிய செலவினையுடைய குதிரையையுமுடைய கிள்ளி; நின்னை வியக்கும் இவ்வுலகம் - நின்னை மதித்திருக்கும் இவ்வுலகம்; அஃது என்னோ - அதற்குக் காரணம் யாதோ; பெரும எமக்கு உரைத்திசின் - பெருமானே எமக்குச் சொல்லுவாய் என்று.

நீ கட்கின்னாய் எனப் பழித்தது போலப் புகழ்தலும் அவர்கட்கினியரெனப் புகழ்ந்தது போலப் பழித்தலும் சில அணி தோன்ற நின்றன.

விளக்கம்: வாளை யெறியுமிடத்து, அதன் வாய் சென்று நன்கு பொருந்துவதால் உண்டான புண்ணாலாகிய வடுவை, "வாள் வாய்த்த வடு" என்றார். இன்னாய் என்றது, ஈண்டு அழகின்மை தோன்ற நின்ற தாயினும் குறிப்பாய் இன்பந் தருவதாயிற் றென்பதுபட நின்றது. புறந்தந்தார்மேல் வாள் முதலிய படைகளைத் தூய வீரராயினார் எறியாராகலின், "புறங் கொடுத்தலின் ஊறறியா மெய் யாக்கை"யென்றார். மெய்யும் யாக்கையும் உடம்பையே சுட்டி நின்றனவாயினும், வேறுபடுத்தற்கு உரைகாரர் யாக்கையை வடிவாக்கி "மெய்யாகிய வடிவு"என்றுரைத்தார். விழுப்புண் படாத மெய், மறச் சிறப்பின்றி என்பும் நரம்பும் தோலும் ஆகிய இவற்றால் யாக்கப்பட்டு யாக்கை யெனப்படற் கமைந்து வடிவு தோற்றுதலைப் பயனாகக் கொண்டிருத்தலை வற்புறுத்தியவாறு. "நீயுமொன்றினியை அவரு மொன் றினிய"ரென்றது, தம் கூற்றைச் சிறப்பித்துக் காட்டுதற்குக் கொண்ட பொதுமொழி. கண்ணும் செவியுமாகிய இரண்டற்கும் ஒப்ப இனியராதல், புகழ் கருதி அறநெறியில் ஒழுகுவார்க்கு இயலாதாயினும், செவிக்கினிய புகழுடையராதல்பற்றி ஒருவரை அறிவுடை யுலகம் வியக்கு மென்பதை அறிந்துவைத்தும், "என்னோ பெரும உரைத்திசி னெமக்கே"யென்றது, மதுரைக் குமரனாரின் சொன்னலம் தோற்றுவித்து நின்றது. இது வஞ்சப்புகழ்ச்சி யென்னும் அணி.

-----

168. பிட்டங்கொற்றன்

பிட்டங்கொற்றன் எனப்பான் சேரமான் கோதைக்குப் படைத் துணைவன்; பேராண்மையும் கைவண்மையும் ஒருங்குடையவன்; சான்றோர் பலரும் பாராட்டும் தகுதி பெற்றவன். இவன் குதிரை மலையைச் சார்ந்த நாட்டை யுடையவன். வேங்கைப் பூவால் தொடுத்த கண்ணி இவற்குரியதாகும். காவிரிப்பும்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் இவன்பால் மிக்க ஈடுபாடுடையராவர். போருடற்றிப் பெற்ற செல்வ முழுதும் இவன் இரவலர்க் கீத்துப் புகழ் வளர்த்தலிலேயே பயன்படுத்தினான். இவ்வாறிருக்கையில், கருவூர்க் கதப்பிள்ளை சாத்தனா ரென்பார், தமிழக முழுதும் உள்ள பரிசிலர் பலரும் இப் பிட்டங்கொற்றன் புகழைப் பெரிதெடுத்துப் பேசுவது கேட்டுப் பிறரை வினவினார்; அவர்களும் "சான்றோர் பலரும் பிட்டங்கொற்றனைப் பாடுவதில் பெருவிருப்புடையர்"என்றனர். அவர்க்கு இக் கொற்றனைக் காண்டலில் விருப்பமுண்டாக, விரைந்து சென்று கண்டு இப்பாட்டைப் பாடினார். இதன்கண் அவர், குதிரைமலைக் குறவர் விருந்தோம்புந் திறத்தை விரித்தோதி, "வில்லோர் பெரும, கொற்ற, இத் தமிழகத்தில் ஈயா மன்னர் கேட்டு நாணுமாறு, பரிசிலர் பலரும் நின் புகழையே பாடுவர் என்று சான்றோர் கூறுகின்றனர்"என்று குறித்துள்ளார்.

கருவூர்க் கதப்பிள்ளை சாத்தனார் பெயர், கருவூர்க் கந்தப்பிள்ளை சாத்தனாரென்றும் காணப்படுகிறது. இவர் சேர வேந்தர்பால் மிக்க அன்புடையவர்; அவரது ஈகைச் சிறப்பை அகப்பாட்டொன்றில் "காடு மிக நெடிய வென்னார் கோடியர், பெரும்படைக் குதிரை நற்போர் வானவன், திருந்துகழற் சேவடி நசைஇப் படர்ந்தாங்கு"(அகம். 309) என்று சிறப்பித்துள்ளார். இவ்வியைபால் சேரர் படைத்துணைவனாகிய பிட்டங்கொற்றனை இவ்வாறு இப்பாட்டில் பாராட்டியுள்ளார்.

அருவி யார்க்குங் கழைபயி னனந்தலைக்
கறிவள ரடுக்கத்து மலர்ந்த காந்தட்
கொழுங்கிழங்கு மிளிரக் கிண்டிக் கிளையொடு
கடுங்கட் கேழ லுழுத பூழி

நன்னாள் வருபத நோக்கிக் குறவர் 5
உழாஅது வித்திய பருஉக்குரற் சிறுதிணை
முந்துவிளை யாணர் நாட்புதி துண்மார்
மரையான் கறந்த நுரைகொ டம்பால்
மான்றடி புழுக்கிய புலவுநாறு குழிசி

வான்கே ழிரும்புடை கழாஅ தேற்றிச் 10
சாந்த விறகி னுவித்த புன்கம்
கூதளங் கவினிய குளவி முன்றிற்
செழுங்கோள் வாழை யகலிலைப் பகுக்கும்
ஊரலக் குதிரைக் கிழவ கூர்வேல்

நறைதார்த் தொடுத்த வேங்கையங் கண்ணி 15
வடிநவி லம்பின் வில்லோர் பெரும
கைவள் ளீகைக் கடுமான் கொற்ற
வையக வரைப்பிற் றமிழகங் கேட்பப்
பொய்யாச் செந்நா நெளிய வேத்திப்

பாடுப வென்ப பரிசிலர் நாளும் 20
ஈயா மன்னர் நாண

வீயாது பரந்தநின் வசையில்வான் புகழே. (168)

திணை: பாடாண்டிணை. துறை: பரிசிறுநிறை: இயன்மொழியும், அரசவாகையுமாம். பிட்டங்கொற்றனைக் கருவூர்க் கதப்பிள்ளை சாத்தனார் பாடியது.

உரை: அருவி ஆர்க்கும் கழை பயில் நனந்தலை - அருவி ஒலித்திழியும் வேய் பயின்ற அகன்றவிடத்து; கறி வளர் அடுக்கத்து - மிளகு கொடி வளரும் மலைச்சாரலினிடத்து; மலர்ந்த காந்தள் கொழுங் கிழங்கு மிளிரக் கிண்டி - மலர்ந்த காந்தளினது கொழுவிய கிழங்கு பிறழக்கிளறி; கிளையொடு - தன் இனத்தோடே கூட; கடுங்கண் கேழல் உழுத

பூழி - தறுகண்மையையுடைய கேழல் உழுத புழுதிக்கண்ணை; நன்னாள் வரு பதம்
 நோக்கி - நல்ல நாள் வந்த செவ்வியைப் பார்த்து; குறவர் உழாஅது வித்திய பருஉக்
 குரல் சிறு தினை - குறவர் அந்நிலம் உழாதே அதுவே யுழவாக வித்திய பரிய
 தோகையையுடைய சிறிய தினை; முந்து விளை யாணர் நாள் புதிது உண்மார் - முற்பட
 விளைந்த புதுவருவாயாகிய கதிரை நல்ல நாளின்கண்ணே புதிதுண்ண வேண்டி;
 மரையான் கறந்த நுரை கொள் தீம் பால் - மரையாவைக் கறந்த நுரை கொண்ட இனிய
 பாலை; மான்தடி புழுக்கிய புலவு நாறு குழிசி - மான் தடி புழுக்கப்பட்ட புலால் நாளும்
 பாணையினது; வான் கேழ் இரும்புடை கழாஅது ஏற்றி - நிணந்தோய்ந்த வெளிய
 நிறத்தினையுடைய பெரிய புறத்தைக் கழுவாதே உலை நீராக வார்த்து ஏற்றி; சாந்த
 விறகின் உவித்த புன்கம் - சந்தன விறகான் உவிக்கப்பட்ட சோற்றை; கூதளம்
 கவினியகுளவி முன்றில் - கூதாளி கவின் பெற்ற மலைமல்லிகை நாளும் முற்றத்து;
 செழுங் கோள் வாழை அகல் இலை பகுக்கும் - வளவிய குலையையுடைய
 வாழையினது அகன்ற இலைக்கண்ணே பலருடனே பகுத்துண்ணும்; ஊராக் குதிரைக்
 கிழவ - ஊரப்படாத குதிரை யென்னும் மலைக்குத் தலைவ; கூர் வேல் - கூரிய
 வேலையும்; நறை நார்த் தொடுத்த வேங்கையங் கண்ணி - நறைக்கொடியின் நாரால்
 தொடுக்கப்பட்ட வேங்கைப் பூமாலையினையும்; வடி நவில்அம்பின் -வடித்தல் பயின்ற
 அம்பினையுமுடைய; வில்லோரபெரும - வில்லாட்களுக்குத் தலைவ; கைவள் ஈகைக்
 கடுமான் கொற்ற - கையான் வழங்கும் வள்ளிய கொடையினையும்
 கடியகுதிரையையுமுடைய கொற்ற; வையக வரைப்பில் தமிழகம் கேட்ப - உலகத்
 தெல்லையுள் தமிழ்நாடு கேட்க; பொய்யாச் செந்நா நெளிய ஏத்தி - பொய்யாத
 செவ்விய நா வருந்தும்படி வாழ்த்தி; நாளும் பாடுப என்ப பரிசிலர் - நாடொறும்
 பாடுவரென்று சொல்லுவர் பரிசிலர்; ஈயா மன்னர் நாண - கொடாத வேந்தர் நாண;
 வீயாது பரந்த நின் வசையில் வான் புகழ் - கெடாது பரந்த நினது வசையில்லாத
 வாலிய புகழை எ-று.

கிழவ, பெரும, கொற்ற, பரிசிலர், நின் புகழை யேத்திப் பாடுபவென்ப; அதனால்
 யானும் நிற்பாற் பரிசில் பெற்றுப் பாடு வேனாக வேண்டுமெனப் பரிசிறுறைக்
 கேற்கக் கூறியதாக்குக. ஊராக் குதிரை, மலைக்கு வெளிப்படை நறை, பச்சிலைக்
 கொடி,

விளக்கம்: பன்றி நிலத்தைக் கிளறுமிடத்துக் காந்தளிந்து வெண்மையான கிழங்கு
 வெளிப்பட்டுத் திகழ்தல்பற்றி, "கிழங்கு மிளிரக் கிண்டி"யென்றார். விதைத்தற்கும்
 விதைத்தவை முளைத்து விளைந்தபின் அவ்விளைவை யுண்டற்கும் நன்னாள் பார்ப்பது
 வழக்கமாதலின், "நன்னாள் வருபதம் நோக்கி" யென்றும், "யாணர்நாள் புதி துண்மார்"
 என்றும் கூறினார். விருந்தாட்டி யுண்ணும் சிறப்புத் தோன்ற "அகலிலையுண்ணு"

மென்னாது "பகுக்கும்" என்றார். உவித்தல், சமைத்தல். நறைக் கொடியிலிருந்து நாரெடுத்துக் கண்ணி தொடுத்தலை, "நறைநார் வேங்கைக் கண்ணியன்"(அகம்.282) எனச் சான்றோர் கூறுதலாலறிக. "அதனால் யானும் நின்பாற் பரிசில் பெற்றுப் பாடுவேனாகவேண்டு"மென்பது குறிப்பெச்சம்.

-----

169. பிட்டங்கொற்றன்

ஆசிரியர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் பிட்டங்கொற்றனைக் காண விழைந்து அவன் செவ்வி காண முயன்றார். முயலுந்தோறும் அவன் போரில் ஈடுபட்டுப் படையகத்திருந்ததனால் அவனது செவ்வி யரிதாயிற்று. ஒருகால் அவன் செவ்வி கிடைத்தது. அவன் உடனே போருக்குச் செல்லவேண்டிய கடமையு மிருந்தது. கிடைத்த செவ்விக்கண்ணே தாம் பரிசில் பெற்றுச் செல்லவேண்டி இப்பாட்டின்கண் "பெரும, நும்முடைய படை பகைமேற் செல்லும் போது நீ அதன் முன்னே நிற்கின்றனை; பகைவர் நும்மேல் செல்லும் போது நீ அதன் முன்னே நிற்கின்றனை; பகைவர் நும்மேல் வருங்கால், நுமது கூழைப் படையைத் தாங்கி ஆற்றிடைக் குறுக்கே நிற்கும் கற்சிறைபோல் நிற்கின்றனை; இந்நிலையால் யான் வருந்தோறும் நின் செவ்வி கிடைப்பதரிதாயிற்று. என் சுற்றத்தார் எய்தி வருந்தும் இடும்பையோ பெரிதாயிற்று. ஆதலால், இன்னே எனக்குப் பரிசில் தந்து விடைதர வேண்டுகின்றேன்; பொருநரால் தொலைக்க முடியாத நின் வென்றி விளங்குவதாக"என்று விளம்புகின்றார்.

நும்படை செல்லுங் காலை யவர்படை
எடுத்தெறி தானை முன்னரை யெனாஅ
அவர்படை வருஉங் காலை நும்படைக்
கூழை தாங்கிய வகல்யாற்றுக்

குன்றுவிலங்கு சிறையி னின்றனை யெனாஅ 5
அரிதாற் பெருமநின் செவ்வி யென்றும்
பெரிதா லத்தையென் கடும்பின் திடும்பை
இன்னே விடுமதி பரிசில் வென்வேல்
இளம்பல் கோசர் விளங்குபடை கன்மார்

இகலின் ரெறிந்த வகலிலை முருக்கின் 10
பெருமரக் கம்பம் போலப்

பொருநர்க் குலையாநின் வலன்வா ழியவே. (169)

திணை: அது. துறை: பரிசில் கடாநிலை. அவனைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் பாடியது.

உரை: நும் படை செல்லுங் காலை - நும்முடைய படை பகைவர்மேற் போங்காலத்து; அவர் படை எடுத்தெறி தானை முன்னரை எனாஅ - அவரது படையாகிய வேல் முதலாயவற்றை ஓங்கி யெறிவும் படைக்கு முன்னே நிற்பையாகலானும்; அவர் படை வருஉங் காலை - அவர் படை அடர்த்து வருங் காலத்து; நும் படைக் கூழை தாங்கிய - நும் படையினது அணியைத் தாங்க வேண்டிய; அகல் யாற்றுக் குன்று விலங்கு சிறையின் நின்றனை எனாஅ - அகன்ற ஆற்றின்கண் குறுக்கே தடுத்துக் கிடக்கின்ற மலையையொப்ப அதனைத் தடுத்து நின்றாயாதலானும்; பெரும் - பெருமானே; நின் செவ்வி அரிது என்றும் - நின்னைக் காணலாங் காலம் பெறுதலரிது எந்நாளும்; என் கடும்பினது இடும்பை பெரிது - எனது சுற்றத்தினது இடும்பை பெரிதாதலால்; இன்னே பரிசில் விடுமதி - நீ இப்பொழுதே எனக்குப் பரிசில் தந்து விடுவாயாக; வென் வேல் இளம் பல் கோசர் - வென்றி வேலையுடைய இளைய பல கோசர்; விளங்கு படை கன்மார் - விளங்கிய படைக்கலங் கற்பார்; இகலினர் எறிந்த மாறுபட்டனராய் எறிந்த; அகல் இலை முருக்கின் பெரு மரக் கம்பம் போல - அகன்ற இலையையுடைய முருக்காகிய பெரிய மரத்தாற் செய்யப்பட்ட தூணமாகிய இலக்கைப் போல; பொருநர்க்குலையா நின் வலன் வாழிய - பொருவார்க்குத் தொலையாத நினது வென்றி வாழ்வதாக எ-று.

எனா என்பன எண்ணிடைச்சொல். எளிதாலத்தை யென்று பாடமோதுவாரு முளர்.

விளக்கம்: முன்னர் என்பது முன்னிலைக்குறிப்பு வினையாய் முன்னரையென வந்தது; முன்னே நிற்பா யென்பது பொருள். பின்னே அணிவகுத்து வரும் படை கூழைப்படை. அகல் யாற்றுக் குன்று விலங்கு சிறை, அகல் யாற்றுக் குன்று சிறை, விலங்கு சிறை யென இயையும்; குன்று சிறை, குன்றாகிய சிறை, குறுக்கே தடுத்துக் கிடக்கும் சிறை யென வரும். "வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறை போல, ஒருவன் தாங்கிய பெருமை" (தொல். புறத்.8) என்பது காண்க. சிறை, அணை. ஒன்று மேற்சேறல், ஒன்று வருபடை தாங்கல் என்ற இரண்டினும் நீ இருபடைக்கும் இடையே நின்றலின், "என்றும் நின் செவ்வி எமக்கு அரிதாயிற்"றென்றார். நின் செவ்வி பெறுவதோ அரிது; என் கடும்பின் இடும்பையோ பெரிது என்றது, விரையப் பரிசில் தரவேண்டுமென்பதை வற்புறுத்துகிறது. கோசர், ஒருவகை வீரர்; இவரைப் பற்றிப் பல குறிப்புக்கள் சங்கத்தொகை நூல்களில் காணப்படுக்கின்றன; இவர் சொன்னலமுடையர். அத்தை, ஆல் என்பன அசைநிலை.

-----

170. பிட்டங்கொற்றன்

சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந் திருமாவளவனைப் பாடி அவன் தந்த சிறப்புக்களைப் பெற்று இனிதிருந்த உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார், சேரமான் கோதையின் படைத்துணைவனான பிட்டங் கொற்றனுடைய வண்மையும் போர் வண்மையும் கேள்வியுற்று அவன்பால் பெருமதிப்புடையரானார். குதிரைமலையைச் சார்ந்த அவனது நாட்டிற்குச் சென்று அவனைக் கண்டு இன்புற்றார். அவனும் அவரை வரவேற்றுத் தன்பால் சின்னாள் இருக்கச் செய்தான். அக்காலை, கொற்றனொடு பொரக் கருதிய பகைவர் போர் தொடுத்தற்குச் சமைந்திருந்தனர். அதனை ஒற்றரால் அறிந்தபோது, அவையிடத்திருந்த தாமோதரனார் அப் பகைவரது ஒற்றர் அறியுமாறு இப்பாட்டால் கொற்றனது வல்லாண்மையை விதந்தோதினார். இதன்கண், "பகைவர்களே, மலை நாடனாகிய கொற்றனைக் குறுகற்கு நினையாதீர்கள். அவன் விறலியர்க்கு முத்தை ஈந்து, தேறலால் பாண் கடும் பருத்தித் தன்னை நயத்தவர்க்கு மென்மைத் தன்மையும் நயவார்க்கு வன்மைத்தன்மையு முடையனாய் விளங்குகின்றான். பகைவர்க்குக் கொல்லன் கூடத்தா லெறியும் உலைக்கல் போலும் வல்லாண்மை யுடையன்; அதனால் நீவிர் குறுகின் கெட்டழிவது திண்ணம்" என்று கூறியுள்ளார்.

மரைபிரித் துண்ட நெல்லி வேலிப்
பரலுடை முன்றி லங்குடிச் சீறார்
எல்லடிப் படுத்த கல்லாக் காட்சி
வில்லுழு துண்மார் நாப்ப ணொல்லென

5 இழிபிறப் பாளர் கருங்கை சிவப்ப 5
வலிதுரந்து சிலைக்கும் வன்கட் கடுந்துடி
புலிதுஞ்ச நெடுவரைக் குடினையோ டிரட்டும்
மலைகெழு நாடன் கூர்வேற் பிட்டற்
குறுக லோம்புமின் றெவ்வி ரவனே

10 சிறுகண் யானை வெண்கோடு பயந்த 10
ஒளிதிகழ் முத்தம் விறலியர்க் கீத்து
நார்பிழிக் கொண்ட வெங்கட் டேறல்
பண்மை நல்யாழ்ப் பாண்கடும் பருத்தி
நசைவர்க்கு மென்மை யல்லது பகைவர்க்

15 கிரும்புபயன் படுக்குங் கருங்கைக் கொல்லன் 15
விசைத்தெறி கூடமொடு பொருஉம்

உலைக்கல் லன்ன வல்லா ளன்னே.

(170)

திணை: வாகை. துறை: வல்லாண்முல்லை; தானைமறமுமாம். அவனை உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார் பாடியது.

உரை: மரை பிரித் துண்ட நெல்லி வேலி - மரையாவாற் பிரித்துண்ணப்பட்ட நெல்லியாகிய வேலியை யுடைத்தாய்; பரலுடை முன்றில் - அதனது விதையாகிய பரலுடைத்தாகிய முற்றத்தினையுடைய; அங் குடிச் சீறார் - அழகிய குடியையுடைய சிறிய லூரின்கண்; எல் அடிப் படுத்த - பகற்பொழுதெல்லாம் வேட்டையாடித் திரிந்த; கல்லாக் காட்சி வில்லுழு துண்மார் நாப்பண் - கல்வியில்லாத காட்சியையுடைய வில்லாகிய ஏரா லுழு துண்பாருடைய நடுவே; ஒல்லென் - ஒல்லென்னு மோசையை யுடைத்தாக; இழி பிறப்பாளன் - இழிந்த பிறப்பினையுடைய புலையன்; கருங் கை சிவப்ப - தனது வலிய கை சிவப்ப; வலி துரந்து சிலைக்கும் வன் கண் கடுந் துடி - வலியான் முடுக்கிக் கொட்டும் வலிய கண்ணையுடைய அச்சத்தைச் செய்யும் துடி; புலி துஞ்சு நெடு வரைக் குடினையோடு இரட்டும் - புலி கிடக்கும் நெடிய மலையின்கண் பேராந்தையோடு கூடி யொலிக்கும்; மலை கெழு நாடன் கூர் வேல் பிட்டன் - மலைபொருந்திய நாட்டை யுடையனாகிய கூரிய வேலையுடைய பிட்டனை; குறுகல் ஓம்புமின் தெவ்வீர் - அணுகுதலைப் பாதுகாமின் பகைவீர்; அவனே - அவன்தான்; சிறுகண் யானை வெண்கோடு பயந்து ஒளி திகழ் முத்தம்- சிறு கண்ணையுடைய யானையினது வெளிய கோடு தரப்பட்ட ஒளி விளங்கு முத்தத்தை; விறலியர்க்கு ஈத்து - விறலியருக்குக் கொடுத்து; நார் பிழிக் கொண்ட வெங்கள் தேறல் - நாரைப் பிழிந்துகொள்ளப்பட்ட விரும்பத்தக்க கள்ளாகிய தெளிவை; பண்ணமை நல் யாழ்ப் பாண் கடும்பு அருத்தி - பண் பொருந்தின நல்ல யாழினையுடைய பாணர் சுற்றத்தை நுகர்வித்து; நசைவர்க்கு மென்மை யல்லது - இவ்வாறு தன்பால் பரிசில் நச்சி வந்தோர்க்கு மெல்லியனா யிருத்தல்லது; பகைவர்க்கு-; இரும்பு பயன் படுக்கும் கருங்கைக் கொல்லன் - இரும்பைப் பயன்படுத்துகின்ற வலிய கையையுடைய கொல்லன்; விசைத் தெறி கூடமொடு பொருஉம் - விசைத் தடிக்கப்பட்ட கூடத்தோடே யேற்று மாறுபடும்; உலைக் கல் அன்ன - உலையிடத்து அடைகல் போலும்; வல்லாளன் - வலிய ஆண்மையை யுடையன் என்று.

பிட்டன் நசைவர்க்கு மென்மையல்லது பகைவர்க்குக் கல்லன்ன வல்லாளனாதலால், தெவ்வீர், அவனைக் குறுக லோம்புமின் எனக் கூட்டுக. வலிதுரந் தென்பதற்கு மாற்றார் வலியைக் கெடுத் தெனினுமமையும். நார் பிழிக் கொண்ட வென்பதற்கு, கோதைப் பிழிந்து கொண்ட வெனினுமமையும்.

விளக்கம்: மரையா, காட்டுப்பசு; ஒருவகை விலங்கென்பர் உ.வே. சாமிநாதையர். இது நெல்லிக்காயைத் தின்னுமிடத்து அதன் கொட்டையை வெளியே துப்பி விடுதலால், "மரையா பிரித்துண்ட நெல்லிப் பரல்" என்றார். மனைகளில் நெல்லி மரங்கள் வேலியாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. "நெல்லி, மரையின மாரு முன்றில்"(குறுந்.

235) என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. வேட்டுவரை வில்லுமு துண்மார் என்றார்; வில்லுடைய மறவரைத் திருவள்ளுவரும் "வில்லே ருழவ"ரென்பார். எல் அடிப்படுத்தல் - இரவுப்போது முற்றும் வேட்டையாடித் திரிதல். துடி மிக்க வன்மையும் கடிய வோசையு முடையதாகலின் இழி பிறப்பாளன் தன் வலி முழுதும் செலுத்தி முழக்குகின்றா னென்றற்குக் "கருங்கை சிவப்ப, வலிதூர்த்து சிலைக்கும்.....துடி"யென்றார். துடி யொலியும் குடிஞையாகிய பேராந்தையின் ஒலியும் ஒப்ப எதிரொலிக்கும் என்பார், "குடிஞையோ டிரட்டும்"என்றார். யானையின் கோடு மிகவும் முதிர்ந்தவழி அதன் நுனியில் முத்துண்டாமென்ப; "முத்துடை மருப்பின் மழகளிறு பிளிற"(பதிற்.32) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. நார் பிழிக் கொண்ட வெங்கள் - நாரால் வடிகட்டிக் கொள்ளப்பட்ட வெவ்விய கள். வெம்மை, வேண்டற்பொருட்டு. விறலியர்க்கு முத்தும் பாணர்க்கு வெங்கட்டேறலும் கொடுக்கப்படுகின்றது. நசைவர், பரிசில் நச்சிவரும் இரவலர். கருங்கை யென்ற விடத்துக் கருமை, வன்மை உலை கல், பட்டடைக் கல். "உலைக்கல் லன்ன வல்லாளன்"எனப் பிட்டங்கொற்றனைக் கூறியது, பகைவரால் தாக்கிக் கெடுக்க முடியாத அவனது மெய்வண்மை குறித்துநின்றது. நாரென்பதற்குக் கோது எனப் பொருள்கொண்டு, நார் பிழிக் கொண்ட வென்பதற்குக் கோதைப் பிழிந்து கொண்டென வுரை கூறினும் பொருந்து மென்றார்.

-----

171. பிட்டங் கொற்றன்

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், பன்முறையும் பிட்டங் கொற்றனைக் காண்டற்குச் செவ்வி பெறாதிருந்து முடிவில் ஒருகால் அச்செவ்வி பெற்று, தமது செவ்வி பெறாநிலையும் பெறுதலின் அருமையும் தமது சுற்றத்தின் வறுமையும் விளங்க இனியதொரு பாட்டைப் பாடிய செய்தியை முன்பு "நும்படை செல்லுங்காலை"(புறம். 169) யென்றுதொடங்கும் பாட்டிற் கண்டோமன்றோ! அப் பாட்டின் நலத்தில் ஈடுபட்ட பிட்டங்கொற்றன், ஒருமுறைக்குப் பன்முறை அவர்க்குப் பெரும் பரிசில் நல்கினான். கண்ணனார்க்கு அவனது வண்மையின்பாலும் அன்புடைமையின்பாலும் பெருமதிப்புண்டாயிற்று. அவற்றை யெடுத்தோதிப் பாராட்டுதலின் அவர்க்கு விருப்பம் மிக வுண்டாயிற்று. அவரைச் சூழ்ந்திருந் சான்றோர், "நீவிர் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் தூஞ்சிய நன்மாறன், குராப்பள்ளித் தூஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன், பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் தூஞ்சிய பெருவழுதியாகிய முடிவேந்தராற் சிறப்பிக்கப்பெறும் பெரும் புலமையுடையீராதலின், நும்பால் இக்கொற்றனது அன்பு பெரிதாக இருக்கலாம்; அவன்பால் நுமக்கு அன்பு பெரிதாக லென்னையோ?" வெனக் கூறும் கருத்தினராயினர்; அதனை யுணர்ந்துகொண்ட காரிக்கண்ணனார், இப்பாட்டின்கண், இக்கொற்றன் "யாம் வேண்டியாங்கு எம் வறுங்கலம் நிறைப்போ"னாயினும்,

"பிறர்க்கும் அன்ன அறத்தகையன்; அவன் உள்ளடி முள்ளும் நோவ உறாற்க; ஈவோர் அரியராகிய இவ்வுலகின்கண், வாழ்வோர் வாழும் பொருட்டு அவன் தாள் வாழ்க" என்று குறித்துரைக்கின்றார்.

இன்று செலினுந் தருமே சிறுவரை
நின்று செலினுந் தருமே பின்னும்
முன்னே தந்தென னென்னாது துன்னி
வைகலுஞ் செலினும் பொய்யல னாகி

யாம் வேண்டி யாங்கெம் வறுங்கல நிறைப்போன்
தான்வேண்டி யாங்குத் தன்னிறை யுவப்ப
அருந்தொழின் முடியரோ திருந்துவேற் கொற்றன்
இனமலி கதச்சேக் களனொடு வேண்டினும்
களமலி நெல்லின் குப்பை வேண்டினும்

5

அருங்கலங் களிற்றொடு வேண்டினும் பெருந்தகை
பிறர்க்கு மன்ன வறத்தகை யன்னே
அன்ன னாகலி னெந்தை யுள்ளடி
முள்ளு நோவ வறாற்க தில்ல
ஈவோ ரரியவிவ் வுலகத்து

10

வாழ்வோர் வாழுவவன் றாள்வாழியவே.

(171)

திணை: பாடாண்டிணை. துறை: இயன்மொழி அவனைக் காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் பாடியது.

உரை: இன்று செலினும் தரும் - இன்று போகினும் தருவன்; சிறு வரை நின்று செலினும் தரும் - சிறிதுநாட் கழித்துப் போகினும் தருவன்; பின்னும் முன்னே தந்தனென் என்னாது - பின்னையும் முன்னே தந்தே னென்னாது; துன்னி வைகலும் செலினும் - பயின்று நாடோறும் செல்லினும்; பொய்யலனாகி - பொய்யானாகி; யாம் வேண்டினபடியே எம்முடைய வறிய கலத்தை நிரப்புவோன்; தான் வேண்டியாங்கு - தான் விரும்பினபடியே தன் இறை உவப்ப - தன்னுடைய அரசன் உவப்ப; அருந்தொழில் முடியரோ - செய்தற்கரிய போர்த் தொழில்களை முடிப்பானாக; திருந்து வேல் கொற்றன் - திருந்திய வேலையுடைய கொற்றன்; இனமலி கதச்சேக் களனொடு வேண்டினும் - இனமாகிய மிக்க வெவ்விய சேக்களைத் தொழுவோடே வேண்டினும்; களமலி நெல்லின் குப்பை வேண்டினும் - களத்தின்கண் மலிந்த நெல்லின் குவையை வேண்டினும்; அருங் கலம் களிற்றொடு வேண்டினும் - பெறுதற்கரிய அணிகலங்களைக் களிற்றுடனே வேண்டினும்; பெருந் தகை - பெரிய தகைமையை யுடையான்; பிறர்க்கும் அன்ன அறத் தகையன் - பிறர்க்கும் அத்தன்மைய அறஞ்செய்யும் கூற்றையுடையான்; அன்னன் ஆதலின் - அத்தன்மையனாதலால்; எந்தை உள்ளடி முள்ளும் நோவ

உறாற்கதில் - எம்முடைய இறைவனது உள்ளடிக்கண் முள்ளும் உளப்பட நோவச் சென்று உறா தொழியவேண்டும்; ஈவோர் அரிய இவ்வுலகத்து - ஈவோர் அரிதாகிய இவ்வுலகத்தின்கண்; வாழ்வோர் வாழ - உயிர் வாழ்வோர் வாழும் பரிசு; அவன் தாள் வாழிய - அவனது தாள் வாழ்வதாக எ-று.

பிறர்க்கும் என்பது எச்சம். தில்: விழைவின்கண் வந்தது, திருந்துவேற்கொற்றன், பெருந்தகை, சேக்களனொடு வேண்டினும் நெல்லின் குப்பை வேண்டினும், அருங் கலம் களிற்றொடு வேண்டினும், நமக்கே யன்றிப் பிறர்க்கும் அத்தன்மைய அறஞ்செய்யும் தகுதியை யுடையன்; யாம் வேண்டியாங்கு எம் வறுங் கலம் நிறைப்போன்; தான் வேண்டியாங்குத் தன் இறை யுவப்ப, அருந்தொழில் முடிப்பானாக வேண்டுவது; எந்தை உள்ளடி முள்ளும் நோவ வுறாற்க; வாழ்வோர் வாழ அவன் தாள் வாழியவெனக் கூட்டுக. வாழ்வோர் வாழ்வு என்றோதி, வாழ்வோர் வாழும் வாழ்வெல்லாம் அவன் தாள் வாழ்க வென் றுரைப்பினு மமையும். தாளை முயற்சி யெனினுமமையும்.

விளக்கம்: துன்னியிருந்து வைகலும் சென்றாலும் பொய்த்தல் இலன் என்றவிடத்து துன்னுதல் பயிலுதல் குறித்து நின்றது. பலகாலும் பயின்றார்க் கன்றித் துன்னியிருத்தல் அமையா தென்க. யாம் வேண்டுமாறே எமக்கு அளிப்பன், தான் வேண்டியவாறே தான் மேற்கொள்ளும் அரிய தொழில்களைச் செய்தல் வேண்டும் என்றும், அவ்வருந்தொழில் அவன் வேந்தர்க்கும் உவப்பினை யளித்தல் வேண்டுமென்றும் கூறினார்.

அருந்தொழில் முடித்தலின் பயன் அவன் வேந்தனது உவப்பைப் பெறுதலாதலின், "தன் இறை யுவப்ப" என்றார். இன்று இவன்பால் இருந்து பலகாலும் பெறும் நமக்கே யன்றி, ஓரொருகாற் போந்து வேண்டும் பிற பரிசிலர்க்கும் இவ்வண்ணமே நல்குவனென்றற்குப் "பிறர்க்கு மன்ன அறத் தகையன்" என்றார். பிறர்க்கு மென்ற உம்மை நம்மையு மெனத் தழுவி நின்றலின், எச்சவும்மையாயிற்று. ஏர்க் களம் பாடுவோர்க்கு "இனமலி கதச்சேக் களனொடு" தருதலும், நெல்லின் குப்பை தருதலும், போர்க்களம் பாடுவோர்க்கு அருங் கலம் களிற்றொடு நல்குதலும் பற்றி, இவற்றைப் பகுத்துக் கூறினார். அவனுக்குச் சிறு தீங்கும் வரலாகாதென மிக்க ஆர்வத்தோடு வாழ்த்துகின்றாராகலின், "எந்தை யுள்ளடி முள்ளும் நோவ வுறாற்கதில்ல" என்றார். செல்வர் பலராகிய வழியும் ஈதன் மனப்பான்மையுடையார் மிகச் சிலரே யாதலால், "ஈவோ ரரிய இவ்வுலகத்" தென்றும், வாழ்வோர் இனிது உயிர் வாழ்வதற்கு இவனது தோளாண்மையும் தாளாண்மையும் கரணும் ஆக்கமுமா மென்பார், "வாழ்வோர் வாழ அவன் தாள் வாழியவே" என்றும் கூறினார். இனி, வாழ்வோர் வாழ்வெல்லாம் இவன் வாழ்க என உரைப்பினும் அமையு மென்றார்.

-----

172. பிட்டங்கொற்றன்

வடமவண்ணக்கன் தாமோதரனா ரென்னும் சான்றோர் ஒருகால்
பிட்டங்கொற்றனைக் கண்டு பாடி, அவன் தந்த பெருவளத்தால் இன்புற்றார்.
அக்காலை, தான் பெற்ற இன்பத்தைப் பாண னொருவன் தன் சுற்றத்தார்க் குரைக்கும்
துறையில் வைத்து இப்பாட்டால் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பிட்டங்கொற்றன்பால்
பரிசில் பெற்ற பாணனொருவன், "உலையேற்றி நிரம்பச் சோற்றை யாக்குக;
மதுவையும் நிறைய வுண்டாக்குக; விறலியர் சிறந்த அணிகளை யணிந்து கொள்க;
இனி நாளைக்கு என்செய்வே மென வெண்ணியிரங்குதல் வேண்டா; இல்லையாயின்
பிட்டங்கொற்றன் நமக்கு வேண்டுவனவற்றை நிரம்ப நல்குவன்; நாம் செய்ய
வேண்டுவதெல்லாம் பிட்டங்கொற்றன் வாழ்க; அவன் தலைவனான சேரமான் கோதை
வாழ்க; இவரைப் பகைத்த மன்னர்களும் வாழ்கவென வேண்டுவதேயாம்" என்று
கூறுகின்றான்.

இத் தாமோதரனார் வடநாட்டினின்றும் தமிழ்நாட்டிற் குடியேறிய வடமர் குடியிற்
றோன்றி வண்ணக்கர் தொழில் மேற்கொண்டிருந்தவர். செந்தமிழ்ப் புலமை நலமும்
சிறந்து சீரிய செய்யுள் செய்த சிறப்பால் சான்றோர் தொகையுள் ஒருவராயினார்.
தலைவர் புறத்தொழுக்கம் மேற்கொண்டானாக, அவன்பொருட்டுச் சென்ற பாணன்,
தலைவியின் தோழியை நோக்கி, "தலைவன் யாரினும் இனியன், பேரன்பினன்" என்று
சொல்லி வாயில் வேண்டி நிற்க. அவனை மறுக்கும் தோழி, "உள்ளூர்க் குரீஇத்
துள்ளுநடைச் சேவல், சூல்முதிர் பேடைக் கீனில் இழைஇயர், தேம்பொதிக் கொண்ட
தீங்கழைக் கரும்பின், நாறா வெண்பூக் கொழுதும், யாண ரூரன்"(குறுந் 85)
என்னுமாற்றால், தலைவன் பரத்தைமையின் சிறப்பின்மையை வற்புறுத்துவது இவரது
புலமை நலத்தை விளக்கிக் காட்டுகின்றது. இதன் நலங் கண்டு வியந்த மணிவாசகனார்,
"சூன்முதிர் துள்ளு நடைப்பெடைக் கிற்றுணைச் சேவல் செய்வான், தேன்முதிர்
வேழத்தின் வெண்பூக்குதர் செம்மலூரன்"(திருக். 319) என்றும், சேரமான் பெருமாள்,
"மனையுறை குருவி வளைவாய்ச் சேவல், சினைமுதிர் பேடைச் செவ்வி நோக்கி,
ஈனிலிழைக்க வேண்டி யானா, அன்புபொறை கூர மேன் மேன் முயங்கிக் கண்ணுடைக்
கரும்பி னுண்டோடு கவரும்" (திருவாரூர் மும்மணிக்.19) என்றும் தத்தம் நூல்களில்
மேற்கொண் டுரைத்திருப்பதே இத்தாமோதரனாரின் புலமை நலத்துக்குச் சான்று
பகருகின்றது.

ஏற்றுக் குலையே யாக்குக சோறே
கள்ளுங் குறைபட லோம்புக வொள்ளிழைப்
பாடுவல் விறலியர் கோதையும் புனைக
அன்னவை பிறவும் செய்க வென்னதூஉம்

பரியல் வேண்டா வருபத நாடி ஐவனங் காவலர் பெய்தீ நந்தின் ஒளிதிகழ் திருந்துமணி நளியிரு ளகற்றும் வன்புல நாடன் வயமான் பிட்டன் ஆரமர் கடக்கும் வேலு மவனிறை	5
மாவள் ளீகைக் கோதையும் மாறுகொண் மன்னரும் வாழியர் நெடிதே.	10
	(172)

திணையும் துறையு மவை. அவனை வடமவண்ணக்கன் தாமோதரனார் பாடியது.

உரை: உலை ஏற்றுக் - உலையை யேற்றுக்; சோறு ஆக்குக் - சோற்றை ஆக்குக்; கள்ளும் குறை படல் ஓம்புக - மதுவையும் நிறைய வுண்டாக்குக்; ஒள்ளிழை பாடுவர் விறலியர் கோதையும் புனைக - விளங்கிய அணிகலத்தையுடைய பாடுதல் வல்ல விறலியர் மாலையும் சூடுக; அன்னவை பிறவும் செய்க - அத்தன்மையன மற்றும் செய்க; என்னதூஉம் பரியல்வேண்டா - சிறிதும் இரங்குதல் வேண்டா; வருபதம் நாடி - மேல் வரக்கடவ வுணவை ஆராய்ந்து; ஐவனம் காவலர் பெய்தீ நந்தின் - ஐவன நெல்லைக் காப்பார் காவற்கிடப்பட்ட தீ அவ்விடத்துக் கெட்டகாலத்து; ஒளி திகழ் திருந்து மணி நளி இருள் அகற்றும் - ஒளி விளங்கும் திருந்தின மாணிக்கம் செறிந்த இருளைத் தூரக்கும்; வன் புல நாடன் - வலிய நிலமாகிய மலைநாட்டை யுடையவன்; வய மான் பிட்டன் - வலிய குதிரையை யுடைய பிட்டன்; ஆரமர் கடக்கும் வேலும் - பொருதற்கரிய போரை வெல்லும் வேலும்; மாவள் ளீகைக் கோதையும் - அவன் தலைவனாகியபெரிய வள்ளிய கொடையையுடைய கோதையும்; மாறுகொள் மன்னரும்நெடிது வாழியர் அவனோடு பகைத்த வேந்தரும் நெடிது வாழ்க ளுறு.

பிட்டன் வேலும், கோதையும், மாறு கொள் மன்னரும் நெடிது வாழியர்; அதுவே வேண்டுவது; மேல்வரும் உணவைத் தேடி என்னதூஉம் பரியல் வேண்டா; ஆதலால் ஏற்றுக்; ஆக்குக்; ஓம்புக; கோதையுயிம் புனைக; பிறவும் செய்க என மாறிக் கூட்டுக. மாறு கொள் மன்னரும் வாழிய ரென்ற கருத்து, இவன் வென்று திறை கொள்வது அவருளராயி னென்பதாம். விறலிய ரென்றது, ஈண்டு முன்னிலைக் கண் வந்தது. வேண்டா வென்பது வினைமேனின்றதொரு முற்றுச் சொல். அன்னவை பிறவும் என்றது, பூசவன, உடுப்பன, பூண்பன முதலாயினவற்றை வருவது நாடி யென்றோதி, ஐவனத்துக்கு வரும் இடையூறு நாடி யென்று அதனைக் காவ லென்பதனான் முடிப்பினும் அமையும்.

விளக்கம்: "பிட்டங்கொற்றனும் அவன் இறையாகிய சேரமான் கோதையும் அவரொடு மாறுபட்டுப் பொரும் மன்னரும் வாழ்வதே நாம் வேண்டுவது; உணவு கருதி

வருந்தன்மின்; அது தானே கிடைக்கும்" என்றது, பிட்டங்கொற்றனது வள்ளன்மையால் விளைந்த பெருமிதம் பிட்டங்கொற்றன் தரும் உணவு குறையின், அவனிடத்தே அவன் இறைவனாகிய கோதை தரும் உணவு வந்து நம் பசி நீக்கும்; இவ்வாறு ஒருவர் தருவது குறையின், மற்றவர் தருவது நிறைக்கு மென்பது, "காவலர் பெய்தீ நந்தின், திருந்துமணி நளியிரு ளகற்றும்" என்பதனால் உள்ளூறுத் துரைத்தலின், "வருபதம் நாடி என்னதூஉம் பரியல் வேண்டா" என்றும், "மாவள்ளீகைக் கோதை" என்றும் கூறினார். பகை மன்னர் என்னாது "மாறுகொண் மன்ன" ரென்றது, பொருளால் மிக்குச் செருக்கி மாறுபடும் மன்னர் என்றவாறு. பொருள் மிகினல்லது மாறுகொள் உணர்வு பிறவாதென வறிக. அதனாற்றான் உரைகாரர், "மாறுகொள்.....அவருளராயினென்பதாம்" என்றார். விறலியர் என்றது, அண்மை விளியாதலின் முன்னிலைக்கண் வந்த தென்றார். ஐவனத்துக்கு வருபதம் நாடிக் காவலைச் செய்பவரென முடிப்பினும் அமையும் என்பது.

-----

173. சிறுகுடிகிழான் பண்ணன்

சிறுகுடி யென்பது, சோழநாட்டில் காவிரிக்கரையில் இருந்ததோர் ஊர். இச் சிறுகுடியில் வாழ்ந்த வேளாளர் தலைவன் இப் பண்ணன். இவன் போராண்மையும் கைவண்மையும் மிக வுடையவன். புலவர் பாடும் புகழ் பெற்ற இவனை மாற்றூர் கிழார் மகனார் கொற்றங்கொற்றனார், கோவூர்கிழார், செயலூர் இளம்பொன் சாத்தன் கொற்றனார், மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார் என்ற சான்றோர்கள் பெரிதும் பாராட்டிப் பாடியிருக்கின்றனர். "தனக்கென வாழாப் பிறர்க் குரியாளன் பண்ணன்"(அகம்.54) எனக் கொற்றங்கொற்றனாரும், இவனது பேராண்மையை வியந்து, "வென்வேல் இலைநிறம் பெயர வோச்சி மாற்றோர்" மலைமருள் யானை மண்டம ரொழித்த, கழற்கால் பண்ணன்" (அகம்.177) என்று செயலூர் இளம்பொன் சாத்தன் கொற்றனாரும் கூறுவர். மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார், ஒருகால் இவனைக் காணச் சென்றபோது இவன் ன அவரது "இடுக்கண் இரியல் போக"(புறம். 388) தான் உடையவற்றை நிரம்பக் கொடுத்துக் கொடை மேம்பட்டான். இப்பண்ணனுக்கும் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனுக்கும் நெருங்கிய நட்புண்டு. இக்கிள்ளிவளவனைக் காணச் சென்ற கோவூர்கிழார், அவன் இரவலர்க்கு வழங்கும் கொடை நலத்தைப் பாராட்டலுற்றுச் சிறுகுடி கிழான் பண்ணன் பால் அவன் கொண்டிருந்த நட்பு நலத்தையும் உடன் கூட்டி, "கைவள்ளீகைப் பண்ணன் சிறுகுடி" (புறம்.70) என்று பாராட்டியுள்ளார். பண்ணன் சிறு குடிக்கு வடக்கே கான்யாறும் தண்ணீர்க் கயமும் இருந்தன. அவையும் சான்றோர்களால் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

சோழ வேந்தனான குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனை நோக்க, சிறுகுடி கிழான் பண்ணன் எளியனாயினும், அவ்வளவன் இப்பண்ணனிடம் கொண்டிருந்த அன்புறு நட்புப் பண்ணனை ஓர் இனிய தமிழ்ப் பாட்டால் பெரிதும் பாடிப் பரவச் செய்துள்ளது. "இனையர் இவர் எமக்கு இன்னம்யா மென்று, புனையினும் புல்லென்னும் நட்பு" (குறள்.790) என்பதை நன்குணர்ந்தவனாகலின், இச் சிறுகுடி கிழானான பண்ணன் தன்பொருட்டு மாற்றோருடைய மலைபோலும் யானைகளைப் போரிற் கொன்று சிறந்த மறப் பண்பினையோ, தன்பாற் கொண்ட அன்பினையோ எடுத்த தோதாது, அவனது கொடை நலத்தையே விதந்தோதுமாற்றால் தன் உள்ளன்பினை வெளிப்படுத்தக் கருதி இப்பாட்டினைப் பாடினான். பாடியவன் அதனையும் தன் கூற்றாகக் கூறாது பாணனொருவன் கூற்றில் வைத்துப் பாடியுள்ளான்.

இதன்கண், பண்ணன்பால் பரிசில் பெறப் போகின்ற பாணனொருவன், சிறுகுடியை யணுகிய அளவில், பண்ணன்பால் பரிசில் பெற்று வரும் பாணர் சிலரைக் காண்கின்றான். அவர்கள் பண்ணனை வாழ்த்திக் கொண்டு வருகின்றனர். அவர்களை ஒன்று வினாவக் கருதி, "யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழ்வானாக" என்று வாழ்த்திப், பரிசில் பெற்ற பாணர்களே, இப் பாணனது சுற்றம் எய்தி வருந்தும் வருத்தத்தைக் காண்மின்; பண்ணன் மனையிலுண்டாகும் ஊனொலி யரவமும் கேட்கிறது; ஏறும் பொழுக்குப் போல இளஞ்சிறார்கள் சோறுடைக் கையராய் வேறு வேறாகப் போவதையும் காண்கின்றோம்; இவற்றைக் கேட்டும் கண்டும் அமையாது கடும்பினது வருத்தம் மிகுதலால், பசிப்பிணி மருத்துவனாகிய பண்ணனது இல்லம் அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின் எனப் பலகாலும் கேட்கின்றோம்; எங்கட்குச் சொல்லுங்கள்" என்று கேட்கின்றான்.

யான்வாழ நாளும் பண்ணன் வாழிய
பாணர் காண்கிவன் கடும்பின திடும்பை
யாணர்ப் பழுமரம் புள்ளிமிழ்ந் தன்ன
ஊனொலி யரவந் தானுங் கேட்கும்

5 பொய்யா வெழிலி பெய்விட நோக்கி
முட்டை கொண்டு வற்புலஞ் சேரும்
சிறுநுண் னெறும்பின் சில்லொழுக் கேய்ப்பச்
சோறுடைக் கையர் வீறுவீ றியங்கும்
இருங்கிளைச் சிறாஅர்க் காண்டுங் கண்டும்

10 மற்று மற்றும் வினவுதுந் தெற்றெனப்
பசிப்பிணி மருத்துவ னில்லம்

அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமி னெமக்கே.

(173)

திணையும் துறையு மவை. சிறுகுடி கிழான் பண்ணனைச் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் பாடியது.

உரை: யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய - யான் உயிர் வாழும் நாளையும் பெற்றுப் பண்ணன் வாழ்வானாக; பாணர் பாணரே; காண்க இவன் கடும்பினது இடும்பை - காண்பீராக இந்தப் பரிசிலனது சுற்றத்தினது வறுமையை; யாணர்ப் பழு மரம் - புது வருவாயை யுடைத்தாகிய பழுத்த மரத்தின் கண்ணே; புள் இமிழ்ந் தன்ன - புள்ளினம் ஒலித்தாற் போன்ற; ஊன் ஒலி அரவந்தானும் கேட்கும் - ஊணாலுண்டாகிய ஆரவாரந்தானும் கேட்கும்; பொய்யா எழிலி பெய்விடம் நோக்கி - காலந்தப்பாத மழை பெய்யுங் காலத்தைப் பார்த்து; முட்டை கொண்டு வற்புலம் சேரும் - தம் முட்டைகளைக் கொண்டு மேட்டு நிலத்தினை யடையும்; சிறு நுண் எறும்பின் சில்லொழுக்கு ஏய்ப்ப - மிகச் சிறிய எறும்பினது சிலவாகிய ஒழுக்கத்தை யொப்ப; சோறுடைக்கையர் - சோறுடைக்கையினராய்; வீறு வீறு இயங்கும் - வேறு வேறு போகின்ற; இருங்கிளைச் சிறாஅர்க் காண்டும் - பெரிய சுற்றத்தாரோடும் கூடிய பிள்ளைகளைக்காண்பேம்; கண்டும் மற்றும் மற்றும் வினவுதும் - கண்டு வைத்தும் எம் பசி வருத்தத்தானும் வழி வரல் வருத்தத்தானும் பின்னரும் பின்னரும் விதுப்புற்றுக் கேளாநின்றேம்; தெற்றென - தெளிய; பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம் - பசி நோய் தீர்க்கும் மருத்துவனது மனை; அணித்தோ சேய்த்தோ - அணித்தோ தூரிதோ; எமக்குக் கூறுமின் - எங்களுக்கு நீர் சொல்லுமின் என்று.

காண்க இவனென்பது, காண்கிவ னெனக் கடைக்குறைந்து நின்றது. தானென்பது அசைநிலை. இது பரிசில் பெறப்போகின்றான் வருகின்றவரைக் கண்டு வினவுவான் பண்ணனது இயல்புகூறி வாழ்த்தியவாறு. இனி, பரிசிலன் தான், அரவமும் கேட்கும்; சிறாரைக் காண்டும்; கண்டும் மற்றும் மற்றும் வினவுதும்; நீர் எமக்குப் பசிப்பிணி மருத்தவன் இல்லம் அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின் என்னாநின்றான்; இவன் கடும்பினது இடும்பையைப் பாணர் காண்க; இங்ஙனம் எம்போலும் இரவலர் வறுமையைத் தீர்க்கின்ற பண்ணன் வாழிய வென்று பெறப் போகின்றானைக் கண்டு பெற்று வருகின்றான் பக்கப் பாணரை நோக்கிக் கூறியதாக வுரைப்பினு மமையும். இதற்கு என்னா நின்றானென ஒரு சொல் வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

அன்றியும், பரிசிற்சுச் செல்கின்றான், பசிப்பிணி மருத்துவ னில்லம் அணித்தோ சேய்த்தோ வென்று பலகாலும் வினவ, அதனை யுட்கொண்டு ஊணொலி யரவமும் கேட்கும்; இருங்கிளைச் சிறார்க் காண்டும்; கண்டும் மற்றும் மற்றும் வினவுது மெனச் சாதியொருமையா லுளப்படுத்திக் கூறிப் பின்பு, இங்ஙனம் காணவும் கேட்கவும் படுவது நுமக்கு ஏற அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின் எமக்கென்று அவரை நோக்கி

கூறிப், பின்பு இங்ஙனம் என் வறுமையும் தீர்த்து, இவன் வறுமையும் தீர்க்க விருக்கின்ற பண்ணன் யான் வாழும் நாளும்பெற்று வாழ்வானாக வெனப் பரிசில் பெற்று வருகின்றான் தன் பக்கப் பாணரை நோக்கிக் கூறியவாறாக வுரைப்பாரு முளர். இனி, செல்கின்ற பக்கப் பாணருள் ஒருவன் ஆண்டு நிற்கின்ற பாணன் பக்கப்பாணரை நோக்கிக் கூறியதாக வுரைப்பாரு முளர். ஈண்டும் இவனென்றது பரிசிலனை. மற்றும் மற்றும் வினவுந் தெற்றென என்றுபாடமோதுவாரு முளர்.

விளக்கம்: மரம் பழுத்த விடத்துப் புள்ளினம் தத்துங் கிளையோடு போந்து கனியுண்டு கனித்து ஆரவாரித்தல் இயல்பாதலின், "யாணர்ப் பழுமரம் புள்ளிமிழ்ந்தன்ன லுணொலி யரவம்" என்றார்; "கனிபொழி கானங் கிளையொ டுணீஇய, துணைபறை நிவக்கும் புள்ளினம்" (மலைபடு.54-5) என்பது காண்க. எறும்பினம் தரையிலுள்ள அளைகளில் வாழ்வன வாதலாலும், மழைபெய்து விடின், அளைக்கண் நீர் புக்கு அவற்றின் முட்டைகளைச் சிதைக்குமாகலானும், மழை வரவு காட்டும் காற்றினைக் கொண்டு அறிந்து மேட்டிடத்து அளைகளில் தம் முட்டைகளைக் கொண்டு சேர்க்கும் இயல்பினவாம். யானைகள் தம் முடற்பெருமை குறித்துத் தம்முள் அணிவகுத்துச் சேறல் போல, எறும்புகளும் தம் மினப் பன்மை குறித்துச் சாரை சாரையாய் ஒழுங்குகொண்டு செல்லும் இயல்பினவாம். பெய்யா வெழிலியென்று பாடமாயின், அதற்கு எறும்பு முட்டை கொண்டேகுங் காலத்துப் பெய்யாததுபோல் தோன்றும் எழிலி யெனக் கூறினும் அமையும். பெய்விடம் என்ற விடத்து இடம் காலம் குறித்து நின்றது. வன்புலத்தில் நீர் அளைகளில் சுவறாதாகலின், "வற்புலம் சேரும்" என்றார். பசியை நோயென்றும், உணவை மருந்தென்றும் வழங்குமாறுபற்றி, உணவு வழங்கும் பண்ணனை, "பசிப்பிணி மருத்துவன்" என்றார். விதுப்பு, விருப்பத்தாலுண்டாகும் உள்ளத் துடிப்பு. "இவன் கடும்பினது இடும்பை காண்க" என்றானாகலின், அதற்கேற்பக் "கண்டும் மற்றும் வினவுது"மாகலின், "தெற்றென எமக்குக் கூறுமின்" என்றான். பசியை நோயென்றும், உணவை மருந்தென்றும் வழங்குமாறுபற்றி, உணவு வழங்கும் பண்ணனை, "பசிப்பிணி மருத்துவன்" என்றார். விதுப்பு, விருப்பத்தாலுண்டாகும் உள்ளத் துடிப்பு. "இவன் கடும்பினது இடும்பை காண்க" என்றானாகலின், அதற்கேற்பக் "கண்டும் மற்றும் மற்றும் வினவுது" மாகலின், "தெற்றென எமக்குக் கூறுமின்" என்றான். அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின் என்னாநின்றான் என்பதில் என்னாநின்றா னென ஒருசொல் வருவித்துப் பாணன் கூற்றினை முடித்தல் வேண்டிற்று. அதனால், "இதற்கு.....உரைக்கப்பட்ட"தென்றார். பக்கப்பாணரை நோக்கிக் கூறுமிடத்து, "காண்க இவன்" என்றவித்து, இவன் என்றது பரிசிலனையாதலின், "ஈண்டும்.....பரிசிலனை" என்றார். ஈண்டுக் காட்டப்படும் உரை வேறுபாடுகள் அனைத்தும் பொருள் வகையில் பொருத்தமுடையவே.

-----

174. மலையமான் சோழிய வேனாதி திருக்கண்ணன்

இத் திருக்கண்ணன் மலையமான் திருமுடிக்காரியின் வழிவந்தோனாவன். இவனைக் காரியின் மக்களுள் ஒருவனாகவும் கருதுகின்றனர். சோழவேந்தர்கட்குத் துணைபுரிந்து அதனால் ஏனாதி யென்னும் மாராயம் பெற்றதுபற்றி, இவனைச் சான்றோர் "சோழிய வேனாதி திருக்கண்ணன்" என்று குறிக்கின்றனர். மலையமான் திருமுடிக்காரி இறந்தபின் இவனே அவனது நாட்டுக்கரசனாகிச் சிறந்தான். இவனுடைய முன்னோர்கள், ஒருகால் சோழநாட்டு வேந்தன் ஒருவன் தன் பகைவரொடு பொருது வெல்லும் வலியழிந்து அஞ்சி யோடி மலையமான்களுக்குரிய முள்ளூரின் கண் ஒளித்திருந்தானாக, சோழநாடு ஞாயிற்றை யிழந்த உலகம்போல அரசனை யிழந்து வருந்துவதாயிற்று.

அதனை யறிந்த மலையமான் முள்ளூர்க்குச் சென்று சோழனைக் கொணர்ந்து சோழ நாட்டு வேந்தனாக்கி அவனது வெண் குடையும் அரசும் நிலைபெறச் செய்தனன். இத்தகைய சீரியோர் வழிவந்தவனாகலின், திருமுடிக்காரியிறந்ததனால் பொலிவிழந்து வருந்திய குடிகட்கு இவன் வேந்தனாகி நலம் புரிந்தான். இவ்வாறு வேந்தாகியபோது இவனை மாறோக்கத்து நப்பசலையார் கண்டு இப் பாட்டைப் பாடி இதன்கண், "காவிரி நாடு அரசின்றி அல்லலுற்ற காலத்து முள்ளூரில் இருந்த சோழ வேந்தனைக் கொணர்ந்து சோழ நாட்டவர்க்கு வேந்தனாகிய உரவோர் வழி வந்தோனே, நின் முன்னோனாகிய திருமுடிக்காரி உயர்ந்தோருலகம் பெயர்ந்தானாக, நாடு மழையின்மையால் கோடையில் உயிர்கள் எய்தும் வருத்தம் போல மிக்க வருத்தத்தை எய்திற்று. கோடை வெப்பத்தைப் பெருமழை பெய்து போக்கிக் குளிர்ச்சியைச் செய்வதுபோல, நீ தோன்றி நாட்டவர்க்கு இன்பத்தைச் செய்தாய்; ஆதலால், நின்னாட்டவர்க்குக் குறையொன்றும் இல்லையாம்" என்று கூறியுள்ளார்.

அணங்குடை யவுணர் கணங்கொண்
டொளித்தெனச்
சேண்விளங்கு சிறப்பின் ஞாயிறு காணா
திருள்கண் கெடுத்த பருதி ஞாலத்
திடும்பைகொள் பருவர நீரக் கடுந்திறல்

5 அஞ்சன வருவன் றந்து நிறுத்தாங்
கரசிழந் திருந்த வல்லந் காலை
முரசெழுந் திரங்கு முற்றமொடு கரைபொரு
திரங்குபுன் னெரிதரு மிகுபெருங் காவிரி
மல்ல னன்னாட் டல்ல நீரப்

10 பொய்யா நாவிற் கபிலன் பாடிய
மையணி நெடுவரை யாங்க ணொய்யெனச்
செருப்புடன் மறவர் செல்புறங் கண்ட
எள்ளறு சிறப்பின் முள்ளூர் மீமிசை

அருவழி யிருந்த பெருவிறல் வளவன்

15 மதிமருள் வெண்குடை காட்டி யக்குடை 15

புதமையி னிறுத்த புகழ்மேம் படுந

விடர்ப்புலி பொறித்த கோட்டைச் சுடர்ப்பூட்

சுரும்பார் கண்ணிப் பெரும்பெயர் நும்முன்

ஈண்டுச்செய் நல்வினை யாண்டுச்சென் றுணீஇயர்

20 உயர்ந்தோ ருலகத்துப் பெயர்ந்தன னாகலின் 20

ஆறுகொன் மருங்கின் மாதிரந் துழவும்

கவலை நெஞ்சத் தவலந் தீர

நீதோன் றினையே நிரைத்தா ரண்ணல்

கல்கண் பொடியக் கானம் வெம்ப

25 மல்குநீர் வரைப்பிற் கயம்பல வுணங்கக் 25

கோடை நீடிய பைதறு காலை

இருநில நெளிய வீண்டி

உருமுரறு கருவிய மழைபொழிந் தாங்கே.

(174)

திணை: வாகை. துறை: அரசவாகை. மலையமான் சோழிய வேனாதி *
திருக்கண்ணனை மாறோக்கத்து நப்பசலையார்பாடியது.

உரை: அணங்குடை அவுணர் கணம் கொண்டு ஒளித் தென - பிறரை வருத்தும்
அச்சத்தினையுடைய அசுரர் திரள் கொண்டுபோய் மறைத்தார்களாக; சேண் விளங்கு
சிறப்பின் ஞாயிறு காணாது - சேய்மைக்கண்ணே விளங்காநின்ற
தலைமையினையுடைய ஞாயிற்றைக் காணாமையால்; இருள் கண் கெடுத்த பருதி
ஞாலத்து - இருளானது உலகத்தாரது கண்ணை மறைத்த வட்டமாகிய உலகத்தினது;
இடும்பை கொள் பருவரல் தீர - நோய் கொண்ட துன்பம் நீங்கும் பரிசு; கடுந் திறல்
அஞ்சன உருவன் - மிக்க வலியை யுடைய அஞ்சனம்போலும் நிறத்தையுடைய
திருமேனியையுடைய கண்ணன்; தந்து நிறுத் தாங்கு - அந்த ஞாயிற்றைக்
கொண்டுவந்து இவ் வுலகத்தின்கண் அந்த காரம் நீங்கும் பரிசு ஆகாயத்தின்கண்ணே
நிறுத்தினாற்போல; அரசிழந் திருந்த அல்லற்காலை - பகை வேந்தரோடு பொருது
உடைந்து போதலால் தம் வேந்தனையிழந்துமூலும் இன்னாமையையுடைய
பொழுதின்கண்; முரசு எழுந் திரங்கும் முற்றமொடு - முரசு கிளர்ந்து முழங்கும் செண்டு
வெளியையுடைய கோயிலுடனே; கரையைப் பொருது இரங்கு புனல் நெரி தரு மிகு
பெருங் காவிரி - கரையைப் பொருது முழங்கும் நீராரே யுடைந்து ஆழ்ந்தோடுகின்ற
மிக்க பெரிய காவிரியையுடைய; மல்லல் நன்னாட்டு அல்லல் தீர - வளவிய நல்ல
நாட்டினது துயரம் கெட; பொய்யா நாவின்கபிலன் பாடிய - பொய்யாத
நாவினையுடைய கபிலனாற் பாடப்பட்ட; மை யணி நெடுவரை ஆங்கண் - முகி
லணிந்த பெரிய மலையிடத்து; ஓய்யென - விரைய; செருப்புக் கல் மறவர் - செல்புறங்

கண்ட - போரை விரும்பும் மறவர் ஓடு புறங் கண்ட; எள்ளறு சிறப்பின் முள்ளூர் மீமிசை - இகழ்ச்சியற்ற தலைமையினை யுடைய முள்ளூரின் மலையுச்சியின்கண்; அரு வழி இருந்த பெருவிறல் வளவன் - பிறரால் காண்டற்கரிய இடத்தின் கண் இருந்த பெரிய வென்றியையுடைய சோழனது; மதி மருள் வெண்குடை காட்டி - திங்கள் போலும் வெண்குடையைத் தோற்றுவித்து; அக் குடை புதுமையின் நிறுத்த புகழ் மேம்படுந் - அக்குடையைப் புதுமையுண்டாக நிலைபெறுவித்த புகழ் மேம்படுந்; விடர்ப் புலி பொறித்த கோட்டை - வரை முழைஞ்சில் வாழும் புலியை யெழுதப்பட்ட இலாஞ்சனையுடைய கோட்டையையும்; சுடர்ப் பூண் - விளங்குதலையுடைய அணிகலத்தினையும்; சுரும் பார் கண்ணி பெரும் பெயர் நும் முன் - வண்டார்க்கப்பட்ட கண்ணியையும் பெரிய புகழினையுமுடைய நும்முன்னாகிய தந்தை; ஈண்டுச் செய் நல்வினை ஆண்டு உயர்ந்தோர் உலகத்துச் சென்று உணீஇயர் - இவ்வுலகத்துச் செய்யப்பட்ட நல்ல அறத்தின் பயனை ஆண்டாகிய தெய்வ லோகத்துப்போய் நுகரவேண்டி; பெயர்ந்தனன் ஆகலின் - போனானாதலின்; ஆறு கொல் மருங்கின் மாதிரம் துழவும் - நல்ல நெறியைக் கொன்ற பக்கத்தினையுடைய திசை யெங்கும் சூழ் வரும்; கவலை நெஞ்சத்து அவலம் தீர - கவலையுற்ற மனத்தின்கண் வருத்தம் கெட; நீ தோன்றினை - நீ வந்து தோன்றினாய்; நிரைத்தார் அண்ணல் - இணைந்த மாலையையுடைய தலைவ; கல் கண் பொடிய - மலையிடம் பொடிய; கானம் வெம்ப - காடு தீ மிக; மல்கு நீர் வரைப்பில் கயம் பலஉணங்க - மிக்க நீரெல்லையையுடைய நீர்நிலைகள்; பலவும் முளிய; கோடை நீடிய பைதறு காலை - இவ்வாறு கோடை நீடப்பட்ட பசுமையற்ற காலத்து; இரு நிலம் நெளிய- பெரிய நிலங் குழியும் பரிசு; ஈண்டி - திரண்டு; உரும் உரறு கருவிய மழை பொழிந் தாங்கு - உருமேறு முழங்கும் மின் முதலாயின தொகுதியையுடைய மழைசொரிந்தாற் போல எ-று.

-----

* திருக்கண்ணனுக்கு மாறாகத் திருக்கிள்ளி யென்று பாடங்கூறுவதும் உண்டு. அப் பாடல் பொருந்துவதன்று.

முற்ற மென்றது, அதனையுடைய கோயிலை. வெளி முற்றமொடு வெண்குடை காட்டி யென இயைப்பினு மமையும். கோட்டை வெளியாகிய சுடர்ப்பூ ணென்றுமாம். ஞாயிற்றை அஞ்சன வருவன் தந்து நிறுத்தாங்கு முற்றமொடு நாட்டு அல்லல் தீர, வளவன் வெண்குடை காட்டி அக்குடை நிறுத்த புகழ் மேம்படுந், நிரைத்தார் அண்ணல், நும்முன் பெயர்ந்தன னாகலின், நெஞ்சத்து அவலம் தீர, பைதறு காலை மழை பொழிந் தாங்கு நீ தோன்றினை; ஆதலால், இவ் வுலகத்திற்குக் குறையென்னை எனக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க.

அவுணர் கணங்கொண் டொளித்தென ஞாயிறு காணாத பருவரல் தீர அஞ்சன
வுருவன் தந்து நிறுத்தாங் கென்பது, தேவர்களும் அசுரர்களும் பொருவழிப் பகலும்
இராப்போல இயங்கித் தாம் போர் செய்தற்பொருட்டு அசுரர் ஞாயிற்றைக் கரந்தார்கள்;
ஞாலம் அதனால் உள்ள பருவரால் தீரத் திருமால் அதைக் கொண்டு வந்து விட்டதொரு
கதை.

விடர்ப்புலி பொறித்த கோட்டை யென்றதனால், சோழனொடு தொடர்புபட்டு
அவனுக்குத் துப்பாதல் தோன்றி நின்றது. ஆறு கொள் மருங்கின் என்று
பாடமோதுவாரு முளர்.

விளக்கம்: சோழனுக்கு ஞாயிறும், சோழனில்லாத காவிரி நாட்டிற்கு இருள் சூழ்ந்த
வுலகும், சோழனைக் கொணர்ந்த மலையமானுக்குத் திருமாலும் உவமை. சோழன்
இல்லாதபோது அவனது தலைநகரும் வளஞ்சிறந்த நாடும் அல்லலுற்ற செய்தியை,
"முரசெழுந் திரங்கு முற்றமொடு" என்றும், "புனல் நெரிதரு மிகுபெருங் காவிரி மல்லல்
நன்னா"டென்றும் குறித்தார். மலையமானுடைய மள்ளூர் மலையைக் கபிலர்
"பயன்கெழு முள்ளூர் மீமிசை"(புறம்.123) என்று பாடியுள்ளார். முள்ளூர்மலையை
அவர் சிறப்புற வெடுத்துப் பாடிய பாட்டுக் கிடைத்திலது. இம் முள்ளூர் மிக்க காவலும்
பகைவர்க்குக் கொள்ளற் கருமையும் உடைய தென்றற்கு, "செருப்புக் கல் மறவர்
செல்புறங் கண்ட, எள்ளறு சிறப்பின் முள்ளூர் மீமிசை"யென்றார். சோழன் ஒளித்திருந்த
இடத்தை "அருவழி"யென்று குறித்துள்ளார். வளஞ்சிறந்த நாடு முற்றும் தான்
அடைதற்குரிய வகையில் வந்திருப்பவும், அதனை நினையாது சோழற்கே யுரித்தாக்கி
அவனையே அரசனாக்கிச் சிறப்பித்தமையின், "புகழ் மேம்படுந்" என்றார்.
சோழர்க்குரிய துணைவனாதலின், திருமுடிக்காரி தன் கோட்டையில் புலிப்பொறி
வைத்திருந்தானாகலின், "விடர்ப் புலி பொறித்த கோட்டை"யென்றார். இவ்வுலகத்தே
செய்யப்படும் நல்வினைக்குரிய இன்பம் மறுமையில் மேலுலகத்துத் தோன்றி நுகரப்
படும் என்பதுபற்றி, "ஈண்டுச்செய் நல்வினை ஆண்டுச்சென்று றுணீஇயர், உயர்ந்தோ
ருலகத்துப் பெயர்ந்தனன்" என்றார். காரி இறந்தபின் நாட்டுக்குண்டாகிய நிலை
"கோடை நீடிய பைதறு காலை" யாகவும், திருக்கண்ணன் தோன்றியது
மழைபோல்வதாகவும், அவன் தலையளி மழை நீராகவும் குறிக்கின்றார்.
முற்றமென்றது, ஆகுபெயரால் அரசன் கோயிற்காகித் தலைநகரைக் குறித்துநின்றது.
பண்டேபோல் தலை நகரையும் வெண்குடையையும் காட்டிப் புதுமையின் நிறுத்த
வெனவுரைப்பினும் அமையும் என்றற்கு, "வெளிமுற்றமொடு வெண்குடை காட்டி
யென இயைப்பினு மமையு"மென்றார். பெரும்பெய ரென்ற விடத்துப் பெயர் புகழ்
குறிப்பது.

-----

175. ஆதனுங்கள்

ஆதன் அழிசி, ஆதன் அவினி யென்பாரைப்போல ஆதன் நுங்கனும் ஒரு குறுநில மன்னன். வேங்கடத்தைச் சார்ந்த நாடு இவனதாகும். வேங்கடமலையும் இவற்கே யுரியதாகும். இவனுக்குப் பின் வந்தவனே வேட்டுவர் தலைவனான புல்லி யென்பான். புல்லி ஆதனுங்கனுக்கு முற்பட்டவனென்று கருதுபவரும் உண்டு. வேங்கடத்தில் இப்போது திருமால் கோயிலிருக்கும் பகுதியே ஆதனுங்கள், புல்லி முதலாயினோர் இருந்து நகரமைத்து வாழ்ந்த விடமாகும். சங்கச் சான்றோர் காலத்துக்குப் பின்னும் இளங்கோவடிகள் காலத்துக்கு முன்னுமாகிய இடைக்காலத்தில் இவ்விடத்தே திருமாலுக்குக் கோயிலுண்டாயிற்று. வேங்கடம் இன்றும் அழகிய சிறு சிறு அருவிகளாற் பொலிவதுபோலப் பண்டும் பொலிவுற்றிருந்த தென்பதை, "கல்லிழி யருவி வேங்கடம்" (புறம்.389) என்று சங்கச் சான்றோரும், "வீங்குநீரருவி வேங்கட" (சிலப். 11:41) மென்று இளங்கோவடிகளும் கூறுதல் காண்க. இவ்வாதனுங்கள் இரவலர் இன்மை தீர்க்கும் இனிய வுள்ளமும், சான்றோர் சால்பறிந்து பேணும் பெருந்தகைமையும் உடையன். இவன்பால் கள்ளில் ஆத்திரையனார் என்னும் சான்றோர் மிக்க அன்பு பூண்டவர். கள்ளில் என்பது தொண்டைநாட்டிலுள்ளதோர் ஊர். ஆத்திரையன் என்பது இவரது இயற்பெயர். இஃது ஆத்திரேயன் என்பதன் மருஉ வென்றும், எனவே, இவர் பார்ப்பனராவாரென்றும் கருதுவர். இதனை ஆதிரையானென்பதன் மருஉவாகக் கோடற்கும் இடனுண்டு.

ஒருகால் ஆத்திரையனார் தமதுஊராகிய கள்ளிலைவிட்டு வேங்கடத்துக்குச் சென்ற ஆதனுங்கனைக் கண்டு அளவளாவிருந்தார். இருவரும் சொல்லாடுகையில் ஆத்திரையனார் தமக்கு ஆதனுங்கன்பால் உள்ள அன்பினை யெடுத்தோதவேண்டிய நிலையுண்டாயிற்று. அவர், "இறைவ, நீ எப்போதும் என் நெஞ்சில் இடம் பெற்றுள்ளாய்; என் நெஞ்சைத் திறப்போர் நின்னை அங்கே காண்பர்; பலரையும் புரத்தலை மேற்கொண்டிருக்கும் அறத்துறையாகிய நின்னை ஒருகாலும் மறவேன்; மறத்தற்குரிய காலமொன்றுண்டாயின் அஃது என்னுயிர் என் யாக்கையை விட்டுப் பிரிந்தேகும் காலமாமே யன்றிப் பிறிதில்லை"யென்ற கருத்துடைய இப் பாட்டைப் பாடினார். பின்பு ஒருகால், இவர் வேங்கடஞ் சென்றபோது, ஆதனுங்கள் இறந்தானாக அவன் வழித்தோன்றலாகிய நல்லோர் முதியன் என்பானைக் கண்டார். அவனும் இவரை வரவேற்று இன்புறுத்தச் சமைந்திருந்தான். அவனை இவர், "ஆதனுங்கள் போல நீயும் பசித்த வொக்கல் பழங்கண் வீட, வீறுசால் நன்கலம் நல்குமதி பெரும்"(புறம்.389) என்று கூறுமாற்றால் ஆதனுங்கனைத் தாம் மறவாமையை விளக்கினார். ஆதியருமன் என்றொரு வள்ளலும் இவ்வாத்திரையனாரால் (குறுந்.893) பாராட்டப் படுகின்றான்.

எந்தை வாழி யாத னுங்கவென்

நெஞ்சந் திறப்போர் நிற்காண் குவரே
நின்னியான் மறப்பின் மறக்குங் காலை
என்னுயிர் யாக்கையிற் பிரியும் பொழுதும்

என்னியான் மறப்பின் மறக்குவென் வென்வேல் 5

விண்பொரு நெடுங்குடைக் கொடித்தேர் மோரியர்

திண்கதிர்த் திகிரி திரிதரக் குறைத்த

உலக விடைகழி யறைவாய் நிலைஇய

மலர்வாய் மண்டிலத் தன்ன நாளும்

பயிப்புர வெதிர்ந்த வறத்துறை நின்னே.

(175)

திணை: பாடாண்டிணை. துறை: இயன்மொழி. ஆதனுங்கனைக் கள்ளில்
ஆத்திரையனார் பாடியது.

உரை: எந்தை வாழி - என்னுடைய இறைவ வாழ்வாயாக; ஆதன் நுங்க-; என்
நெஞ்சம் திறப்போர் நிற்காண்குவர் - யான் ஒன்றைச் சொல்ல நினைப்பின் நினைவு
புகழல்லது சொல்லாமையான் என் நெஞ்சை வெளிப்படுத்திக் காணலுறுவோர் ஆங்கு
நின்னைக் காணாநிற்பர்; நின் யான் மறப்பின் - நின்னையுடைய யான் நின்னை
மறப்பின்; மறக்குங்காலை - மறக்குங் காலமாவது சொல்லக் கேட்பாயாக; என் உயிர்
யாக்கையிற் பிரியும்பொழுதும் - என்னுடைய உயிரானது என் உடம்பை விட்டு நீங்கும்
காலத்தும்; என் யான்மறப்பின் - என்னை யான் மறக்குங்கால முண்டாயின்;
மறக்குவென் - அப்பொழுது மறப்போனல்லது மறவேன்; வென்வேல் விண்பொரு
நெடுங்குடை - வென்றி வேலையுடைய விசும்பைத் தோயும் நெடிய குடையினையும்;
கொடித் தேர் - கொடியணிந்ததேரினையுமுடைய; மோரியர் - நிலமுழுது மாண்ட
மோரியது; திண்கதிர் திகிரி திரிதர - திண்ணிய ஆர் சூழ்ந்த சக்கரம் இயங்குதற்கு;
குறைத்த - குறைக்கப்பட்ட; உலக இடை கழி அறைவாய் - வெள்ளி மலைக்கு
அப்பாலாகிய உலகத்திற்குக் கழியும் இடைகழியாகிய அற்றவாயின்கண்; நிலைஇய
தேவர்களால் நிறுத்தப்பட்டு இருபொழுதும் ஒருபெற்றியே நிலைபெற்று விளங்கும்;
மலர்வாய் மண்டிலத்தன்ன - பரந்த இடத்தையுடைய ஆதித்தமண்டலத்தை யொப்ப;
நாளும் பலர் புரவு எதிர்ந்த அறத்துறை நின்னே - நாடோறும் இரவு பக லென்னாமல்
பலரையும் காத்தலை ஏற்றுக்கொண்டு ஒரு பெற்றியே விளங்கிய அறத்துறையாகிய
நின்னை எ-று.

எந்தை வழி, ஆதனுங்கனே, மண்டிலத் தன்ன அறத்துறை நின்னை,
நின்னுடையேனாகிய யான் மறப்பின் மறக்குங் காலமாவது என் யான் மறப்பின்
மறக்குவென்; ஆதலால், என் நெஞ்சைத் திறப்போர் நிற்காண்குவரெனக் கூட்டி
வினைமுடிக்க.

மோரியராவார், சக்கரவாள சக்கரவர்த்திகள்; விச்சாதரரும் நரகருமென்ப. 'திகிரி திரிதரக் குறைந்த' என்றோதி, சக்கரவாளத்திற் கப்பாற்பட்ட உலகத்து மோரியர் திகிரி ஊடறுத்துச்சேறலின் குறைந்த பிளவுபட்ட வாயிற்கு அப்பாலாகிய உதயகிரிக்கண் நிலைபெற்ற ஆதித்த மண்டலமென்றுரைப்பாரு முளர்.

விளக்கம்: நெஞ்சில் உள்ளதுதான் சொல்வழி வெளிப்படும் என்பது குறித்து, "நின்புகழல்லது சொல்லாமையால்" எனக் காரணம் காட்டினார். அன்பு செய்யப்பட்டார் அன்புடையார் நெஞ்சில் உறைவரென்பது, "நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல், அஞ்சதும், வேபாக் கறிந்து" (குறள். 1128) என்பதனாலும் தெளியப்படும். உயிர் உடம்பின் நீங்குங் காலத்துக் கருவி கரணங்கள் ஓய்ந்து போதலின், "மறக்குங்காலை என்னுயிர் யாக்கையிற் பிரியும்பொழுது" என்றார். "என்னை யான் மறக்குங்கால முண்டாயின்" என்றவிடத்து, "உண்டாயின்" என்பது, "உண்டாதல் என் செயலன்று; காலத்தின் செயல். அக்காலத்தே யான் மறப்பேனேயன்றி, உடம்பொடு கூடியிருக்குங்கால் ஒருகாலும் மறவேன்" என்பது. உயிர் உடம்பின் நீங்கியவழிப் பிறப்பு வேறுபடுதலாலும் மறதியுண்டா மென்பதை, "சாதல் அஞ்சேன் அஞ்சவல் வானின், பிறப்புப்பிறி தாகுவ தாயின், மறக்குவேன் கொல்லென் காதல னெனவே" (நற்.397) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. மோரியராவார் வடநாட்டில் வாழ்ந்த அரச பரம்பரையினர். அவர்கள் போர் குறித்துத் தம் நாட்டின் தென்பகுதி நோக்கிப் படையெடுத்து வருங்கால், ஆங்கே ஒரு மலைத்தொடர் குறுக்கிடவே, அதனை ஒருபுறத்தே வெட்டி வழிசெய்து படைக் கருவிகளும் பிறவும் கொணரும் சகடங்கள் இனிது வருவித்தனர். இச்செய்தியை மாமூலனாரும் பரங்கொற்றனாரும் குறித்துள்ளனர். இம் மோரியரைப்பற்றி உரைகாரர் கூறுவன எந்நூல்களை யடிப்படையாகக் கொண்டனவோ தெரிந்தில. ஞாயிற்று மண்டிலம் ஏனை எல்லா மண்டிலங்களினும் பெரிதென்பதற்கேற்ப, இச் சான்றோர், இதனை "மலர்வாய் மண்டிலம்" என்றது போற்றத்தக்கது.

-----

176. ஓய்மான் நல்லியக்கோடன்

ஓய்மான் என்பது ஓய்மா நாட்டை யுடையவன் என்று பொருள் படும். திண்டிவனத்தைச் சார்ந்த நாடு முற்காலத்தில் ஓய்மானாடென வழங்கிற்று. இதன்கண் மாவிலங்கை, வேலூர், எயிற்பட்டினம், கிடங்கில், ஆமூர் என்ற லூர்கள் சிறப்பாகக் கூறப்படுகின்றன. நல்லியக் கோடன் மாவிலங்கையில் இருந்து கொண்டு இந்நாட்டை யாட்சிபுரிந்து வந்தான். இவனை இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனாரும் புறத்திணை நன்னாகனாரும் பாடியுள்ளனர். இடைக்கழி நாடு ஓய்மானாட்டுக்குக் கிழக்கே கடற்கரைப் பகுதியாகும். இதனை இக்காலத்தும் இடைக்கழி நாடென்றே கூறுவர். கிடங்கிலில் இடிந்து சிதைந்த அகழியும் கோட்டையும் உண்டு. ஓய்மான்

நல்லியக்கோடற்குப் பின் வந்தவன் ஓய்மாய் வில்லியாத னென்பானாவன். அவனை நல்லியாதனென்றும் கூறுவர்.

நல்லியக்கோடனுடைய குணம் செயல் கொடைநலம் முதலிய பலவும் இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனாரால் சிறுபாணாற்றுப் படையில் அழகுறக் கூறப்பட்டுள்ளன. "செய்நன்றி யறிதலும் சிற்றினமின்மையும், இன்முக முடைமையும் இனியனாதலும், அஞ்சினர்க் களித்தலும் வெஞ்சின மின்மையும். ஆணணி புகுதலும் அழிபடை தாங்கலும், கருதியது முடித்தலும் காமுறப் படுதலும், ஒருவழிப் படாமையும் ஓடிய துணர்தலும், அரிவைய ரேத்த அறிவுமடம் படுதலும், அறிவு நன்குடைமையும், வரிசை யறிதலும் வரையாது கொடுத்தலும்"(சிறுபாண்.207-17) பிறவும் இவனுடைய சிறப்புப் பண்புகளாக நத்தத்தனாரால் குறிப்பிடப்படுகின்றன. தன்னை யடைந்த இரவலரைத் தானே நேர் நின்று உண்பித்தலும், பகை மன்னரை வென்று அவர் தரும் திறைப் பொருளைக் கொண்டு நயவர் பாணர் முதலியோர்க்களித்து, அவர் வறுமை தீர்த்தலில் இவன் பெருவிருப்ப முடையவன். "நனமா விலங்கை மன்ன ருள்ளும், மறுவின்றி விளங்கிய வடுவில் வாய்வாள், உறுபுலித் துப்பின் ஓவியர் பெருமகன்" என்றும், "பல்லியக் கோடியர் புரவலன் பேரிசை நல்லியக் கோடன்" என்றும், "குறிஞ்சிக் கோமான் கொய்தளிர்க் கண்ணிச், செல்லிசை நிலைஇய பண்பின் நல்லியக்கோடன்" என்றும் பாராட்டுவர். இதனால் இவன் ஓவியர் குடியிற் பிறந்தவன் என்றும் அறியலாம். ஓவியர் மா நாடென்பது, ஓய்மா நாடென மருவியது போலும்.

நல்லியக்கோடன் மாவிலங்கையில் இருந்து ஆட்சிபுரிந்து வருகையில் புறத்திணை நன்னாகனார் என்னும் சான்றோர் இவனைக் காணப்போந்தார். அக்காலத்தே வேங்கடத்தைச் சூழ்ந்த நாட்டிலுள்ளதாய கரும்பனூர் சென்று, அங்கேயிருந்த கரும்பனூர் கிழாணைப் பாடிப் பரிசில பெற்றுப் பன்னாள் தம் மனைக்கண்ணேயிருந்து இரத்தலை நினையாதிருந்த இவர், தன்பால் வரக் கண்ட நல்லியக்கோடன் இவர்க்கு மிக்க பரசில் நல்கிச் சிறப்பித்தான். அதனால் வியப்பு மிக்ககொண்ட நன்னாகனார், தன் ஊழை வியந்து "வாழியெற் புணர்ந்த பாலே" எனப் பாராட்டி, "பெருமா விலங்கைத் தலைவனான நல்லியக்கோடன் வறியவர் தொடுக்கும் புகழ்மாலை சூடுபவன்; அவனை நீ புரவலனாகப் பெற்றனை; இனி உனக்குக் குறைவில்லை" என்றுரைத்து, "பாரியது பறம்பிலுள்ள சுனைத் தெண்ணீர் தேடிச் சென்று கொள்ளவேண்டாமல் ஓரூரின்கண்ணே கிடைக்குமாயின் வேண்டும்போது எடுத்துக் கொள்ளலாமென நெகிழ்ந் தொழிபவரைப் போல, நல்லியக்கோடன் நம் நாட்டவனாதலின், வேண்டும்போது சென்றுகண்டுகொள்ளலாமெனப் பன்னாட்களைக் கொன்னே கழித்துக், கழிந்தவற்றைநினைந்து எனது நெஞ்சம் இரங்குகின்றது; அது வேண்டா, இனி இன்றேபோல் என்றும் அவன் தொடர்பு பெற்று இனிதிருக்கலாம்" என்று கூறும் கருத்தால் இப்பாட்டைப் பாடியுள்ளார்.

புறத்திணை நன்னாகனார் தெண்டைநாட்டவர். புறத்திணைப் பாட்டுக்கள் பாடுவதில் சிறந்திருந்தமைபற்றிச் சான்றோர் இவரைப் புறத்திணை நன்னாகனார் எனச் சிறப்பித்திருக்கின்றனர். இவர் இவன் காலத்தும் இவற்குப் பிற்போந்த வில்லியாதன் காலத்தும் இருந்தவர். இவரது ஆழ்ந்த புலமைநலம் இப்பாட்டின் கண்ணும் பிறவற்றினும் இனிது விளங்கக் காணலாம்.

ஓரை யாயத் தொண்டொடி மகளிர்
கேழ லுழுத விருஞ்சேறு கிளைப்பின்
யாமை யீன்ற புலவுநாறு முட்டையைத்
தேனா றாம்பற் கிழங்கொடு பெறாஉம்

இழுமென வொலிக்கும் புனலம் புதவிற்
பெருமா விலங்கைத் தலைவன் சீறியாழ்
இல்லோர் சொன்மலை நல்லியக் கோடனை
உடையை வாழியெற் புணர்ந்த பாலே
பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்

5

ஒரு ருண்மையி னிகந்தோர் போலக்
காணாது கழிந்த வைகல் காணா
வழிநாட் கிரங்குமென் னெஞ்சமவன்
கழிமென் சாயல் காண்டொறு நினைந்தே.

10

(176)

திணையுந் துறையு மவை. ஓய்மான் நல்லியக்கோடனைப் புறத்திணை நன்னாகனார் பாடியது.

உரை: ஓரை ஆயத்து ஒண்டொடி மகளிர் - விளையாட்டுத் திரட்சிக் கண் ஒள்ளிய வளையையுடைய மகளிர்; கேழல் உழுத இருஞ் சேறு கிளைப்பின் - கேழற்பன்றி யுழுத கரிய சேற்றைக் கிளறின்; யாமை ஈன் புலால் நாறு முட்டையை - அதன்கண்ணே யாமை ஈனப்பட்ட புலால் நாறு முட்டையை; தேன் நாறு ஆம் பல் கிழங்கொடு பெறாஉம் - தேனாறும் ஆம்பலினது கிழங்குடனே பெறும்; இழும் என ஒலிக்கும் புனலம் புதவின் பெருமா விலங்கைத் தலைவன் - இழுமென்னும் அனுகரணமுண்டாக முழங்கும் நீர் வழங்கும் வாய்த்தலைகளையுடைய பெரிய மாவிலங்கை யென்னும் ஊர்க்குத் தலைவன்; சீறியாழ் இல்லோர் சொன்மலை நல்லியக் கோடனை உடையை - சிறிய யாழையுடைய வறியோர் தொடுக்கும் புகழ் மாலை சூடும் நல்லியக்கோடனைத் துணையாக நீயுடையை யாதலான்; எற்புணர்ந்த பாலே வாழி - என்னைப் பொருந்திய விதியே நீ ஒரு குறையுடைய யல்லை வாழ்வாயாக; பாரி பறம்பின் பனிச் சுனைத் தெண்ணீர் - பாரியது பறம்பின்கண் குளிர்ச்சியையுடைய சுனையிடத்துத் தெளிந்த நீர்; ஒருர் உண்மையின் - போய்த் தேடிக்கொள்ள வேண்டாமல் ஒருரின் கண்ணே யுண்டாதலின்; இகந்தோர் போல - அதனை யாம் வேண்டியபொழுது

உண்கின்றோமென்று நெகிழ்ந்திருந்தாரை யொப்ப; காணாது கழிந்த வைகல் - அவனைக் காணாதொழிந்த நாட்கள்; காணா வழி நாட்கு இரங்கும் - எனக்கு நாட்களாய்க் கழிந்தனவல்லவென்று உட்கொண்டு அவனொடு தொடர்ந்த நட்பு இன்றேபோல இடையறாது செல்ல வேண்டுமென்று பின்வருநாளைக்கு இரங்கா நின்றது; என் நெஞ்சம் - என்னுடைய நெஞ்சம்; அவன் கழி மென் சாயல் - அவனது மிக்க மெல்லியசாயலைக் காணுந்தோறும் நினைந்து எ-று.

என் நெஞ்சம் அவன் சாயலைக் காணுந்தோறும் நினைந்து வழிநாட்கிரங்கும்; என்னைப் புணர்ந்த விதியே, நீ நல்லியக்கோடனை யுடையை யாதலால், நீ என்ன குறையையுடைய; நீ வாழ்வாயாக வெனக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க.

"இல்லோர் சொன்மலை"யென்பதற்கு இல்லோர் சொல்லைச் சூடுமென்றும், "எற்புணர்ந்த பாலே" என்றோதி, என்னை அவனொடு கூட்டிய விதியே யென்றும், "வழிநாட் கிரங்கும்" என்பதற்கு, இன்னும் இவனொடு தொடர்ந்த நட்பு இடையற்றுக் கழியுங் கொல் என்று இரங்குமென்றும் உரைப்பாரு முளர்.

விளக்கம்: ஓரை, விளையாட்டு. விளையாட்டு மகளிர் சேற்றைக் கிளறியவழி, யாமை முட்டையும் ஆம்பற்கிழங்கும் தாமே வெளிப்படப் பெறுவர் என்றது, ஓய்மானாட்டவர் பெருமுயற்சியின்றியே அரிய பொருள்களைப் பெறும் நல்வளமுடைய ரென்றவாறு. யாமை தன் முட்டையைமறைவிடத்தே யீன்று புதைத்து விடுமென்றும், அம்முட்டை வட்டுப்போ லிருக்குமென்றும் கூறுப. வாய்த்தலைகளில் கதவமைத்து நீரை அளவறிந்து செலவிடுபவாதலின், விட்டவழிப் பெருகிவரும் நீரினது முழக்கத்தை விதந்த, "இழுமென வொலிக்கும் புனலம் புதவு" என்றார். பிறரும், "புனலம் புதலின் மிழலை" (புறம்.24) என்பது காண்க. "நல்லியக் கோடனை யுடையை"யென்று ஊழினைப் பாராட்டிக் கூறியது, அவனால் வேண்டுவன்றைக் குறைவறப் பெறுமாறு விளக்குதலின், நல்லியக் கோடனை யுடையையாகலான், நீ ஒரு குறையை யுடையையல்லை"யென்றார். பாரி பறம்பிலுள்ள சுனைநீர் மிக்க தட்பமும் சுவையும் பெறற்கருமையு முடையதாகலின் சான்றோரால் "கைவண் பாரி தீம்பெரும் பைஞ்சுனை"(அகம்.78) என்றும், "பாரி பறம் பிற்பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்"(குறுந்.196) என்றும் பாராட்டப்படும். உள்ளூரிற் பெறப்படும் அரிய பொருள் ஒருவர்க்கு அரிதாகாது மிக எளிதாய்க் கருதப்படுவதுபற்றி, "ஒரு ருண்மையின் இகந்தோர் போல" என்றார். காணும் நாளில் நல்லியக் கோடனது சாயலின் நலனைக் கண்டு கண்டு இதனைப் பெறாது பல நாட்கள் வீணே கழிந்தனவே என்றும், இனிவரும் நாட்களினும் இந்நலன்இடையறாது உளதாக வேண்டுமே யென்றும் எழும் நினைவால் இரக்க உண்டாகலின், "காணாது கழிந்த வைகல் காணா" என்றும், "என் நெஞ்சம் வழிநாட்

கிரங்கும்" என்றும் கூறினார். இது, "வாராக்காற் றுஞ்சா வரிற் றுஞ்சா ஆயிடை, ஆரஞ்சுற்றன கண்"(குறள்-1179) என்றாற்போல ஆராமை குறித்துநின்றது. சாயல், மென்மை, இஃது ஆண்பாற்கும் உரித்தென்பது, "நீரினும் இனிய சாயற் பாரிவேள்"(புறம்-105) என்பதனா லறியப்படும்.

-----

177. மல்லிகிழான் காரியாதி

காரியாதி யென்பவன் மல்லி யென்னும் ஊர்க்குத் தலைவன். இது சீவில்லிபுத்தூர் நாட்டின்கண் உள்ளத்தோர் ஊர். இவன் வேளாண்குடி முதல்வனாய்ப் பரிசிலர்க்கு வேண்டுவன வழங்கிப் புலவர் பாடும் புகழ் பெற்றவன். சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனையும் பூஞ் சாற்றுார்ப்பார்ப்பன் விண்ணந்தாயனையும் பாடிப் பரிசில் பெற்று மேம்பட்ட ஆவூர் மூலங்கிழார் ஒருகால் இக் காரியாதியின் ஊராகிய மல்லிக்குச் சென்று அவனது கைவண்மையைக் கண்களிப்பக் கண்டார். அங்கே இம்மல்லிகிழான் தந்த கள்ளை அவ்வூரிடத்துக் குறிய பல அரண்களிலிருந்து ஆடவர் பலரும் நிரம்ப வுண்டு தேக்கெறிந்து புளிச்சுவையை விரும்பிக் களாப்பழத்தையும் துடரிப் பழத்தையும் விரவி யுண்பதையும், பின்பு கான்யாற்றின் எக்கர் மணற்குன்றேறியிருந்து குடநாட்டு மறவர் எறிந்து கொணர்ந்த எய்ப்பன்றியின் கொழுவிய நிணங் கலந்து சமைத்த சோற்றை வருவார்க் களித்துத் தாமும் பனையோலையில் வைத்து விடியற் காலையில் உண்பதையும் கண்டனர். உடனே அவர் நெஞ்சில் இவ்வா றுண்ணும் பரிசிலர் வேந்தர் நெடுநர் முன்னே நின்று கண் சிவக்க நாவுலரப் பாடிக் களிறு முதலிய பரிசில் பெறுவது தோன்றிற்று. வேந்தர் செய்யும் களிற்றுக் கொடையையும், இக்காரியாதி விடியலில் தரும் சோற்றையும் சீர் தூக்கினார்; "மன்னர் ஒண்சுடர் நெடுநகர், வெளிறு கண்போகப் பன்னாள் திரங்கிப் பாடிப்பெற்ற பொன்னணி யானை பெரும்புலர் வைகல் சீர்சா லாது"என்ற கருத்தமைத்த இப் பாட்டைப் பாடி, இதன்கண் மேலே தாம் கண்ட காட்சியைச் சொல்லோவியம் செய்துள்ளார்.

ஒளிறுவாண் மன்ன ரொன்சுடர் நெடுநகர்
வெளிறுகண் போகப் பன்னாட் டிரங்கிப்
பாடிப் பெற்ற பொன்னணி யானை
தமரெனின் யாவரும் புகுப வமரெனில்

திங்களு நுழையா வெந்திரப் படுபுழைக்
கண்மாறு நீட்ட நணிநணி யிருந்த
குறும்பல் குறும்பிற் றதும்ப வைகிப்
புளிச்சுவை வேட்ட செங்க ணாடவர்
தீம்புளிக் களாவொடு துடரி முனையின்

மட்டற னல்யாற் றெக்க ரேறிக்

5

10

கருங்கனி நாவ லிருந்துகொய் துண்ணும்
பெரும்பெய ராதி பிணங்கரிற் குடநாட்
டெயினர் தந்த வெய்ம்மா னெறிதசைப்
பைஞ்ஞிணம் பொருத்த பசுவெள் ளமலை

வருநர்க்கு வரையாது தருவனர் சொரிய 15
இரும்பனங் குடையின் மிசையும்

பெரும்புலர் வைகறைச் சீர்சா லாதே. (177)

திணையுந் துறையு மவை. மல்லிகிழான் காரியாதியை ஆவூர் மூலங்கிழார் பாடியது.

உரை: ஒன்று வாள் மன்னர் ஒண் சுடர் நெடு நகர் - விளங்கியவாணையுடைய வேந்தரது ஒள்ளிய விளக்கத்திணையுடைய உயர்ந்த கோயிற் கண்; கண் வெளிறு போக - கண்ணொளி கெட; பன்னாள் திரங்கி - பன்னாள் நின்றலர்ந்து; பாடிப் பெற்ற பொன்னணி யானை - அவ்விடத்துப் பாடிப் பெற்ற பொற்படை யணிந்த யானை; தமரெனின் யாவரும் புகுப - தமக்குச் சிறந்தாராயின் எல்லாரும் எளிதிற் புகப் பெறுவர்; அமரெனின் திங்களும் நுழையா - போராயின் திங்களாலும் நுழையப்படாத; எந்திரப் படு புழை - பொறிகளைப் பொருந்திய இட்டிய வாயிலை யுடைத்தாய்; கள் மாறு நீட்ட - கள்ளை யொருவர்க்கொருவர் மாறு மாறாக நீட்டிட; நணி நணி இருந்த குறும் பல் குறும்பின் - ஒன்றற்கொன்று அணித்தாயிருந்த குரிய பல அரணின் கண்ணேயிருந்து; ததும்ப வைகி - அக்கள்ளை நிரம்பவுண்டு காலங் கழித்து; புளிச் சுவை வேட்ட செங்கண் ஆடவர் - பின்னைச் செருக்கினால் விடாய் மிக்குப் புளிச்சுவையை விரும்பிய மதத்தாற் சிவந்த கண்ணையுடைய ஆண் மக்கள்; தீம் புளிக் களாவொடு துடரி முனையின் - இனிய புப்பையுடைய களாப்பழத்துடனே துடரிப் பழத்தைத் தின்று வெறுப்பின்; மட்டு அறல் நல் யாற்று எக்கர் ஏறி - கரை மரத்துப் பைந்தேன் அரித் தொழுகுகின்ற நல்ல கான் யாற்றினது மணற்குன்றின் கண்ணே யேறி; கருங் கனி நாவல் இரந்து -கொய்துண்ணும் கரிய நாவற்பழத்தைப் பறித்து இருந் துண்ணும்; பெரும் பெயர் ஆதி - பெரிய பெயரையுடைய னாகிய ஆதியினது; பிணங் கரில் குட நாட்டு - பிணங்கிய அரில் பட்ட காட்டையுடைய குடநாட்டின்கண்; எயினர் தந்த எய்ம்மான் எறி தசை - மறவர் எய்து கொடு வரப்பட்ட எய்ப் பன்றியினது கடியப்பட்ட தசையினது; பைஞ்ஞிணம் பெருத்த பசுவெள் அமலை - செவ்வியையுடைய நிணமிக்க புதிய வெண்சோற்றுக் கட்டியை; வருநர்க்கு வரையாது தருவனர் சொரிய - வருவார்க்கெல்லாம் ஒப்பக் கொடுவந்து சொரிய; இரும் பனங்குடையின் மிசையும் பெரிய பனையோலையான் இயன்ற குடையிலே நுகரும்; பெரும்புலர் வைகறைச்சீர் சாலாது - பெரிய புலர்ச்சியையுடைய விடியற்காலத்துச் சீருக்கு நிகரொவ்வாது என்று.

எந்திரப் புழையையுடைய நணிநணியிருந்த குறும்பிற் கள்மாறு நீட்டத் தும்பவுண்டு வைகிப் புளிச்சுவை வேட்ட ஆடவர் முனையின் எக்கரேறி யிருந்து நாவற்கனி கொய்துண்ணு மென இயையும். பாடிப் பெற்ற யானையும் பன்னாள் திரங்கிப் பெற்றமையின், பனங்குடையின் மிசையும் வைகறைச்சீர் சாலாதென்றார். வெளிறுகண் போகப் பாடியெனக் கூட்டி, வெண்மை இடத்தினின்றும் நீங்கப் பாடியெனினு மமையும். வைகறைச்சீர் சாலாதென்றது, அக்காலத்து அவன் செய்யும் சிறப்பினை நோக்கி. “கைம்மாறு நீட்டி நணிநணி யிருந்து குறும்பல் குறும்பின் ததும்ப உண்டு வைகி” என்று பாடமோதுவாரு முளர்.

விளக்கம்: மன்னரை “ஒளிறுவாண் மன்ன” ரென்றும், அவர் மனையை, “ஒண்குடர் நெடுநக” ரென்றும் கூறியது தாம் வேண்டிய சிறப்பின்மை முடித்தற்கு கண் வெளிறு போதல், மரம் வெளிறு போவதுபோலப் பயனாகிய ஒளி இல்லையாதல். ஒளியிழந்த கண் வெளிதாதலை இன்றும் காணலாம். கண் ணென்பதற்கு இடமெனப் பொருள் கொண்டு வெண்மைப்பகுதி கண்ணிடத்தினின்றும் நீங்க என்று உரைத்தலு முண்டென்பர் உரைகாரர். வெண்மை நீங்குதலாவது, நெடுங்காலம் பாடுதலால்நன்கு சிவந்து விடுதல். ஆதிக்குத் தமராயினார் இனிது புகுப வென்பதனால் மாறுபட்டோர் புகுதற்கரிதாதலும் காட்டினார். காரியாதியின் அரண்களில் அமைந்திருந்த எந்திரப் படு புழையின் இயல்பு கூறுவார், போர்க்காலத்தே காவற்சிறப்பு இப்பெற்றித் தென்றற்கு, “அமரெனின் திங்களும் நுழையா” தென்றார். கள்ளை மிக வுண்டவழி, அதன் களிப்பால் கண் சிவத்தலின், கள்ளுண்டு மதர்க்கும் மறவரைச் செங்கணாடவ ரென்றார். துடரி, ஒருவகைப் பழம்; ஈச்சம் பழம் என்றும் கூறுப. இருந்து கொய்துண்ணும் என்பதைக் கொய்து இருந்துண்ணும் என மாறுக. பிணங்கு அரில் குடநா டென்பதில், அரில் என்பது ஆகுபெயராய் அரில் பட்ட காட்டை உணர்த்திற்று. அரில் பிணக்கு; செடி கொடிகள் தம்மிற் செறிந்து பின்னக்கிடப்பது. பெருத்த என்புழிப் பெருத்தல் மிகுதல். இருள் மயங்கு வைகறையின் வேறுபடுத்த, “பெரும்புலர் வைகறை” யென்றார். பனையோலையாற் செய்யப்பட்டு உட்குடைவாக இருத்தலின், “பனங்குடை” எனப்பட்டது.

இம் மல்லிகிழானுக்கு இப்போதுள்ள சீவில்லிபுத்தூர் உரியது. சீவில்லிபுத்தூர் வைத்தியநாதசாமி கோயில் கல்வெட்டுக்களிலும், ஆண்டாள் கோயில் கல்வெட்டுக்களிலும் “மல்லிநாட்டுச் சீவில்லிபுத்தூர்” என்றே குறிக்கப்படுகிறது. இந்த மல்லிநாட்டுப்புத்தூர் பின்னர் மல்லிபுத்தூர் என்றும், பிற்காலத்தில் வில்லிபுத்தூரென்றும் மருவியது. வில்லிபுத்தூராகி வழங்கிய காலத்தில் பெரியாழ்வாரும், திரு ஆண்டளும் தோன்றி இதனைத் தம்முடைய தெய்வப் பாடலால் சீவில்லிபுத்தூராகுமாறு செய்தனர். இவ்வூர்க்கு அவ்வப்போது மலையிலிருந்து வரும்

பழையரே இப்பாட்டின்கட் கூறப்படும் குடவராக இருக்கலாம். இப் பழையர் “பளியர்” என இந்நாட்டவரால் வழங்கப்படுகின்றனர்.

-----

178. பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன்

பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன் என்பான் முடிவேந்த னல்லன். பாண்டி வேந்தர்க் கீழ் இருந்த குறுநிலத் தலைவன். கீரன் என்பானுடைய மகனாதலின் கீரஞ்சாத்தன் எனப்பட்டான். ஆவூர் மூலங்கிழார் அவனைக் காணச் சென்றிருந்தபோது, சான்றோர்பால் அவன் காட்டிய அன்பு அவர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. போரில் அவன் தன் படைக்கரணாக முந்துற்று நிற்கும் திறமும் இவர்க்கு நன்கு தெரியவந்தது. பின்பு அவன் செய்த சிறப்பினைப் பெற்று மகிழ்வெய்திய ஆவூர் மூலங்கிழார் அவன்பாற் கண்ட நலங்களை இப்பாட்டின்கண் குறித்துரைக்கலுற்று, "யானைகளும் போர்க் குதிரைகளும் நின்று செருக்கும் கீரஞ்சாத்தனுடைய நெடுநகர் முன்றிலில் மணல் பரந்து இனிய காட்சி வழங்கும்; அவ்விடத்தே புக்க சான்றோர் பசியின்மையின் உண்ணாராயின், தன்னொடு சூளுற்று, உண்டல் வேண்டுமெனப் பெரிதும் இரந்து வேண்டிக் கொள்வன். இவ்வாறு எம்பால் இனிய சாயலையுடையனாயினும், போரிடத்துத் தன் வீரர் தம் உள்ளூரிடத்தே குடிமயக்கத்தால் வஞ்சினங் கூறி விட்டுப் பகைவர் எறியும் படைக்கஞ்சி யுடைந்து பிறக்கிடுவாராயின், கீரஞ்சாத்தன் சரேலென அவ்விடத்தை யடைந்து அவர்க்கு அரணாகத் தானே முந்துற்றுச் செல்வன்" என்று கூறுகின்றார்.

கந்துமுனிந் துயிர்க்கும் யானையொடு
பணைமுனிந்து
காலியற் புரவி யாலு மாங்கண்
மணன்மலி முற்றம் புக்க சான்றோர்
உண்ணா ராயினுந் தன்னொடு சூளுற்
றுண்மென விரக்கும் பெரும்பெயர்ச் சாத்தன் 5
ஈண்டோ வின்சா யலனே வேண்டார்
எறிபடை மயங்கிய வெருவரு ஞாட்பிற்
கள்ளுடைக் கலத்த ருள்ளூர்க் கூறிய
நெடுமொழி மறந்த சிறுபே ராளர்
அஞ்சி நீங்கும் காலை 10
ஏம மாகத் தாமுந் துறுமே. (178)

திணை: வாகை. துறை: வல்லாண்முல்லை. பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தனை அவர் பாடியது.

உரை: கந்துமுனிந்து உயிர்க்கும் யானையொடு - கம்பத்தை வெறுத்து
 நெட்டுயிர்ப்புக்கொள்ளும் யானையோடு; பணை முனிந்து கால் இயல் புரவி ஆலும்
 ஆங்கண் - பந்தியை வெறுத்துக் காற்றுப் போலும் இயல்புடைய குதிரை ஆலிக்கும்
 அவ்விடத்து; மணல் மலி முற்றம் புக்க சான்றோர் - இடு மணல் மிக்க முற்றத்தின்கட்
 புக்க சான்றோர்; உண்ணா ராயினும் - அப்பொழுது உண்ணா ராயினும்; தன்னொடு
 சூளுற்று உண்மென இரக்கும் - தன்னுடனே சார்த்திச் சூளுற்று உண்மி னென்று
 அவரை வேண்டிக் கொள்ளும்; பெரும் பெயர்ச் சாத்தன் - பெரிய பெயரையுடைய
 சாத்தன்; ஈண்டோ இன சாயலன் - எம் போல்வாரிடத்து இனிய மென்மையை
 யுடையன்; வேண்டார் எறி படைமயங்கிய வெருவரு ஞாட்பில் - இங்ஙனம்
 மெல்லியனாயினும் விரும்பாதா ரெறியும் படைக்கலம் தம்மிற் கலந்த அஞ்சத்தக்க
 போரின்கண்; கள்ளுடைக் கலத்தர் - வீரபானத்தையுடைய கலத்தினராய்; உள்ளூர்க்
 கூறிய நெடுமொழி மறந்த சிறு பேராளர் - அதனையுடைய செருக்கான் ஊர்க்குள்ளே
 யிருந்து சொல்லிய வீரம் மேம்பட்ட வார்த்தையைப் போரின் கண் மறந்த சிறிய
 பேராண்மையையுடையோர்; அஞ்சி நீங்குங்காலை - போர்க்களத்து அஞ்சிப்
 புறங்கொடுத்தோடுங் காலத்து; ஏமமாக - அவர்க்கு அரணாக; தான் முந்துறும் - தான்
 வலியான் முந்துற்று நிற்பன் என்று.

நெடுமொழி மொழிதலாற் பேராண்மையும், பின் அதனை மறத்தலாற் சிறுமையு
 முடைமையின், “சிறு பேராளர்” ரென்றார். “நெடுமொழி மறந்து” என்பதூஉம் பாடம்.

விளக்கம்: முற்றம் புக்க சான்றோர் “உண்ணாராயினும்” என்றதற்கு ஏது இது
 வென்பார், “அப்பொழுது உண்ணாராயினும்” என்றார்; பின்னர் உண்ணாது
 போகாரென்றற்கு, தன்னொடு சூளுறுதலாவது, “உண்ணாராயின் யானு முண்ணேன்”
 என்பது. சிறுபேராளர் அஞ்சி நீங்குமிடம் ஆண்டாதலின், ஈண்டென்றதற்கு
 எம்போல்வாரிடம் என்றார் அஞ்சி நீங்கும் சிறுபேராளர், நெடுமொழி கூறிய காலமும்
 இடமும் குறிப்பார், “கள்ளுடைக் கலத்தர் உள்ளூர்க் கூறிய நெடுமொழி” என்றார்.
 அஞ்சி நீங்கு மிடம் இது வென்றற்கு, “வேண்டார் எறிபடை மயங்கிய வெருவரு ஞாட்”
 பென்றார். ஞாட்பு, போர். ஈண்டு இன்சாயலனாகும் இக் கீரஞ்சாத்தன், தன் மறவர்
 அஞ்சுங்காலை, ஏமமாக முந்துற்றுத் தறுகண்மை மிக வுடையனாம் என்பார்,
 “முந்துறும்” எனக் காரியத்தின் வைத்து உபசரித்தார்.

-----

179. நாலை கிழவன் நாகன்

பாண்டி நாட்டிலுள்ள நாலாரென்னு மூர்ப்பெயர் நாலை யென மரீஇயிற்று.

இந்நாலார் அருப்புக்கோட்டை நாட்டின்கண் உள்ளது; திருமுனைப்பாடி நாட்டிலுள்ள நாலார் (A.R. 513/1921) இந் நாகனுக்குரியதன்று. அவ்வூர்க்குத் தலைவனான நாகன், நாலை கிழான் நாகன் என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்றான். இவன் பாண்டி வேந்தனுக்குத் துணையாய் நின்று, படை வேண்டுமிடத்துப் படைத்துணை புரிந்தும், வினை செயல் வேண்டுமிடத்து அதற்குரிய கருத்துக்களை வழங்கியும் விளங்கினான்.

இச்செயல்களால் இவற்குப் பெருஞ்செல்வ முண்டாக, அதனை இவன் பரிசிலர்க்கு வழங்கி நற்புகழ் நிறுவினான். இவன் காலத்திருந்த பாண்டியன் பெயர் தெரிந்திலது. அவன் மண் பல தந்த பாண்டியன் எனப்படுவதுபற்றி, அவனை நிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய னெனக் கருதுபவரும் உண்டு.

நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் கடல்கோட் காலத்துக் குமரிக்கு வடக்கிலுள்ள தமிழகத்துக் குடியேறிய பரதவர்க்குத் தலைமை தாங்கிப் போந்து அந்நிலத்தை வென்று தந்தவன் அவனுக்குப் பின்பல வேந்தர் தோன்றிப் பாண்டி நாட்டைச் செம்மைப்படுத்தி மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்டனர். இவ்வாறு பாண்டிநாடு செவ்வையுற நிறுவப்பட்டபின், இப்பாட்டிற் கூறப்பட்ட பாண்டியன் உளனாதலின் இவனை நிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய னெனக் கோடல் பொருந்தாது.

நாலை கிழவனான நாகனைக் காணப்போந்த வடநெடுந்தத்தனார் என்னும் சான்றோர், தமக்கு இந்த நாகனைப்பற்றிப் பலரும் கூறிய செய்தியை இப்பாட்டின்கண் வைத்துப் பாடி, இவன் தந்த சிறந்த பரிசினைப் பெற்று இன்புற்றார். இதன்கண், "இவ்வலகில் பாரி முதலிய வள்ளல்கள் இறந்தொழிந்தனர்; இரப்போர் குறிப்பறிந் தீயும் வேந்தரும் இலராயினர்; இந்நிலையில் வறுமையுற் றிரக்கும் என் மண்டையை ஈத்து மலர்ப்பவர் யாவருள்" எனப் பரிசிலரைக் கேட்க, அவர் பலரும் "பாண்டியன் மறவனான நாலை கிழான் நாகன் உளன்; அவன் படை வேண்டும்வழி வாளுதவியும், வினை யாராய்ச்சி வேண்டும்வழி அறிவுதவியும் வேந்தனுக்குத் துணைபுரிவன். தோலாத நல்ல புகழையுடையவன்; அவன்பாற் செல்க' என்றனர்; அதனால் யான் அவன்பாற் சென்ற பரிசில் பெறுவேனாயினேன்" என்ற கருத்தமைத்துள்ளார். வடநாட்டினின்றும் தென்னாட்டிற் குடிபுகுந்த பழங்குடியிற் றோன்றியதுபற்றி, நெடுந்தத்தனார், வடநெடுந்தத்தனார் என்று கூறப்படுகின்றார்.

ஞால மீமிசை வள்ளியோர் மாய்ந்தென
ஏலாது கவிழ்ந்தவென் னிரவன் மண்டை
மலர்ப்போர் யாரென வினவலின் மலைந்தோர்
விசிபிணி முரசமொடு மண்பல தந்த

திருவீழ் நுண்பூட் பாண்டியன் மறவன் படைவேண்டுவழி வாளுதவியும் வினைவேண்டுவழி யறிவுதவியும் வேண்டுப வேண்டுப வேந்தன் றேஎத் தசைநுகம் படாஅ வாண்டகை யுள்ளத்துத்	5
தோலா நல்லிசை நாலை கிழவன் பருந்துபசி தீர்க்கும் நற்போர்த் திருந்துவே னாகற் கூறினார் பலரே.	10 (179)

திணையுந் துறையு மவை. நாலை கிழவன் நாகனை வடநெடுந்தத்தனார் பாடியது.

உரை: ஞால மீமிசை வள்ளியோர் மாய்ந்தென - உலகத்தின் மேல்
வண்மையுடையோர் இறந்தாராக; ஏலாது கவிழ்ந்த என் இரவல் மண்டை - பிறர்பால்
ஏலாது கவிழ்ந்த எனது இரத்தலையுடைய மண்டையை; மலர்ப்போர் யார் என
வினவலின் - ஏற்கும் பரிசு இட்டுமலர்த்த வல்லார் யார் என்று கேட்டலின்;
மலைந்தோர் விசி பிணி முரசமொடு - தன்னொடு மாறுபட்டோரது வலித்துப்
பிணிக்கப்பட்ட முரசத்தோடு; மண் பல தந்த - மண் பலவற்றையும் கொண்ட;
திருவீழ்நுண் பூண் பாண்டியன் - மறவன் திருமகள் விரும்பிய நுண்ணிய தொழில்
பொருந்திய ஆபரணத்தையுடைய பாண்டியன் மறவன்; படை வேண்டுவழிவாள்
உதவியும் - அவனுக்குப் படைவேண்டியவிடத்து வாட்போரை யுதவியும்; வினை
வேண்டுவழி அறிவு உதவியும் - அரசியற்கேற்ற கருமச்சூழ்ச்சி வேண்டியவிடத்து
அமைச்சியலொடு நின்று அறிவு உதவியும்; வேண்டுப வேண்டுப - இவ்வாறு
வேண்டுவன பலவும்; வேந்தன் தேஎத்து - அவ்வரசனிடத்துதவி; நுகம் அசை படாஅ
ஆண்டகை உள்ளத்து - தான் பூண்ட நுகம் ஒரு பாற் கோடித் தளராமற் செலுத்தும்
பகடுபோல ஆண்மையினும் சூழ்ச்சியினும் தளராத ஆண்மைக் கூறுபாடு பொருந்திய
ஊக்கத்தினையும்; தோலா நல்லிசை நாலை கிழவன் - தோலாத நல்ல புகழையுமுடைய
நாலை கிழவன்; பருந்து பசி தீர்க்கும் நற்போர் திருந்து வேல் நாகன் - பருந்தினது பசி
தீர்க்கும் நல்ல போரைச் செய்யும் திருந்திய வேலையுடைய நாகனை; பலர் கூறினர் -
பலரும் சொன்னார் என்று.

பருந்து பசி தீர்க்கும் வேல் என இயையும்.

விளக்கம்: மண்டை, உண்கலம். அடி குவிந்து வாய்விரிந்திருப் பதனாலும்,
ஏற்கும்போது அதன் வாய் தோன்ற ஏந்துவதும், ஏலாப் போது கவிழ்த்து வைப்பதும்
இயல்பாதல்பற்றி, "ஏலாது கவிழ்ந்த மண்டை" யென்றும், இட்டு "மலர்ப்போர்" என்றும்
கூறினார். நாகனைப் பாடப் போந்தவர், அவன் இறைவனான பாண்டியனை, "மண்பல

தந்த பாண்டியன்" என்றது, அங்ஙனம் அவன் மண்பல கோடற்கும் இந்நாகனே படை வேண்டுவழி வாரும், வினைவேண்டுவழி அறிவும் உதவினானென்பது வற்புறுத்தற்கு. "அசைநுகம் படாஅ"வென்றது குறிப்புருவகமாதலின், அதனை விரித்து, "தான் பூண்ட நுகம் ஒருபாற் கோடித் தளராமல் செலுத்தும் பகடுபோல ஆண்மையினுஞ் சூழ்ச்சியினும் தளராத"என்று வரை கூறினார். தீர்க்கு மென்னும் பெயரெச்சம் நற்போரைக் கொள்ளாது வேலைக்கொண்டு முடியும் என்பார், "பருந்து பசி தீர்க்கும் வேல் என இயையும்"என்றார். பருந்துபசி தீர்க்கும் வேல், திருந்து வேல் எனவும், நற்போர் நாகன் எனவும் இயையும்.

-----

180. ஈர்ந்தூர்கிழான் கோயமான்

ஈர்ந்தூர் என்பது இக்காலத்தே கொங்கு நாட்டில் ஈஞ்சூர் என வழங்குகிறது. கோயமான் என்பான், இவ்வூரிலிருந்து சோழ வேந்தர்க்குத் துணைபுரிந்தவன். இவன் பெருஞ்செல்வ னல்லனாயினும், இரப்போர்க்கு இல்லை யென்னாது ஈயும் சிறப்பால் புலவர் பாடும் புகழ் பெற்றான். இவன் முடிவேந்தர்பொருட்டுப் போருடற்றி, அதனால் வரும் பொருளைப் பரிசிலர்க்கு வழங்கும் பான்மையன். சேரமான் குட்டுவன் கோதை, சோழன் இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி, சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன் ஆகிய முடிவேந்தரைப் பாடிப் பெரும் பரிசில் பெற்ற கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார், இவனையும் இப்பாட்டிற் பாடியுள்ளாரெனின், இவன் கொடுக்கும் கொடைப் பொருளினும் கொடுத்தற் கமைந்த குணநலமே, பண்டை நல்லிசைச் சான்றோர் இவன்பால் வருவித்துப் பாடச் செய்ததென்பது தெற்றெனத் தெளியற்பாற்று. இவனைப் பாடி இவன் தந்த பரிசிலைப் பெற்று இன்புற்ற குமரனார், இப்பாட்டின் கண்ணே பரிசில் பெற்ற பாணனொருவன், பெறாமையால் கொடுப்பாரை யறியும் வேட்கையனாய் வரும் வேறொரு பாணனுக்குக் கூறுவானாய், "பாண்பசிபபகைஞன் ஒருவன் ஈர்ந்தையில் உள்ளான்; அவன் நிரம்பக் கொடுக்கும் அத்துணைச் செல்வமுடைய னல்லனாயினும், இல்லையென மறுக்கும் சிறுமையுடையனல்லன்; போரிற் புண்பட்டு வடு நிறைந்த யாக்கை யுடையவன்; நினக்கு வறுமை கெட விருப்பமாயின், எம்மொடு வருக; யாம் சென்று அவனை இரப்போமாயின், அவன் தன்னுர்க் கொல்லனை வருவித்து, அவற்கு நம் உண்ணா வயிற்றினைக் காட்டி, "உடனே வேல் வடித்துக் கொடு; யான் சென்று போருடற்றிப் பொருள் கொணர்ந்து, இவர்தம் பசி தீர்த்தல் வேண்டும்' என்று சொல்லி யிரப்பான்"என்று பாடியுள்ளார்.

நிரப்பாது கொடுக்குஞ் செல்வமு மிலனே

இல்லென மறுக்குஞ் சிறுமையு மிலனே
இறையறு விழுமந் தாங்கி யமரகத்
திரும்புகவைக் கொண்ட விழுப்பு ணோய்தீர்ந்து

மருந்துகொண் மரத்தின் வாள்வடு மயங்கி 5
வடுவின்று வடிந்த யாக்கையன் கொடையெதிர்ந்
தீர்ந்தை யோனே பாண்பசிப் பகைஞன்
இன்மை தீர வேண்டி னெம்மொடு
நீயும் வம்மோ முதுவா யிரவல

யாந்தன் னிரங்குங் காலைத் தானெம் 10
உண்ணா மருங்குல் காட்டித் தன்னூர்க்
கருங்கைக் கொல்லனை யிரக்கும்

திருந்திலை நெடுவேல் வடித்திசி னெனவே. (180)

திணையுந் துறையு மவை. துறை: பாணாற்றுப் படையுமாம். ஈர்ந்தூர் கிழான்
தோயன் மாறனைக் கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார் பாடியது.

உரை: நிரப்பாது கொடுக்கும் செல்வமும் இலன் - நாடோறும் தொடர்ந்து
கொடுக்கும் செல்வமும் உடையானல்லன்; இல்லென மறுக்கும் சிறுமையும் இலன் -
இங்ஙனம் வறிஞனாயினும் இரந்தோர்க்கு இல்லையெனச் சொல்லி மறுக்கும்
புன்மையு முடையனல்லன்; இறையறு விழுமம் தாங்கி - தன் அரசுக்கு வந்துற்ற
போரானமைந்த இடும்பைகளைத் தான் பொறுத்து; அமரகத்து இரும்பு
சுக்கைக்கொண்ட விழுப்புண் நோய் தீர்ந்து - அந்தப் போரின்கண் படைக்கலங்கள்
சுவைக்கொடை சிறந்த புண்ணாகிய நோய் தீர்ந்து; மருந்துகொள் மரத்தின் வாள் வடு
மயங்கி - மருந்து வாங்கிக்கொள்ளப் பட்ட மரம்போல வாளுற்ற வடு ஒன்றோடொன்று
விரவி; வடு வின்று வடிந்த யாக்கையன் - ஆண்மைக் குறைபாடின்மையின்
வசையின்றி அழகுபெற்ற உடம்பை யுடையனாய்; கொடையெதிர்ந்து வண்மையை
யேற்றுக்கொண்டு; ஈர்ந்தையோன் - ஈர்ந்தையென்னு மூரின்கண்ணே யிருந்தான்;
பாண் பசிப் பகைஞன் - பாணரது பசிக்குப் பகைவனாயவன்; இன்மை தீரவேண்டின் -
நினது வறுமை நீங்க வேண்டுவையாயின்; நீயும் வம் மோ - எம்முடனே நீயும் வாராய்;
முதுவாய் இரவல - முதிய வா யையுடைய இரவல; யாந்தன் இரக்குங் காலை - யாம்
தன்னை யிரக்கும்பொழுது; தான் எம் உண்ணா மருங்குல் காட்டி - தான் எம்முடைய
உண்ணாத மருங்கினைக் காட்டி; தன்னூர்க் கருங்கைக் கொல்லனை இரக்கும் -
தன்னுடைய ஊரின் வலிய கையினையுடைய கொல்லனை வேண்டிக்
கொள்ளாநிற்கும் அவன்; திருந்திலை நெடுவேல் வடித்திசின் என - திருந்தின
இலையையுடைய நெடிய வேலை வடிப்பாயாக எனச் சொல்லி எ-று.

பாண் பசிப் பகைஞன், ஈர்ந்தையோன்; அவன் தன்னை யாம் இரக்குங்காலைத் தான் எம் மருங்கைக் காட்டி, வேலை வடித்திசின் எனக் கொல்லனை யிரக்கும்; இரவல, இன்மை தீரவேண்டின், எம்மொடு நீயும் வருவாயாக, வெனக் கூட்டி வினைமுடிவு செய்க. இரக்குமென்று இழித்துக் கூறியது, பலகாலும் வடிக்க வேண்டுதலானும் பசிக்கும் உதவ வேண்டுதலானும்.

விளக்கம்: நிரப்பாது கொடுத்தலாவது, இலனென்னும் எவ்வம் உரையாவாறு கொடுத்தல்; நாடோறும் தொடர்ந்து கொடுத்தாலன்றி, நிரப்பாது கொடுக்கும் கொடையாகாமையின், "நாடோறும் தொடர்ந்து கொடுக்கும்" என்று உரைத்தல். நிரப்பு, இன்மை. "இல்லென இரந்தோர்க்கொன் றீயாமை இளிவு" (கலி.2) என்பவாகலின், இல்லென மறுத்தல் சிறுமையாயிற்று. இரும்பென்றது, இரும்பாற் செய்யப்பட்ட போர்க் கருவிகள், விழுப்புண், முகத்தினும் மார்பினும் பட்ட புண். மருந்துகொள் மரம், ஈண்டு அத்திமரம் என்க. அத்திரத்தின் பால் புண்ணுக்கிடுப. அதனால் அதன் அடிப்பகுதி வெட்டுப்பட்ட வடுக்கள் நிரம்பியிருத்தலின், வடுப்பட்ட யாக்கைக்கு உவகையாயிற்று. வாஅள் வடு நிறைந்திருப்பினும், ஆண்மைக்குறைவா லுண்டாகும் வசையும் மெய்வலிக் குறைவாலுளதாகும் மெலியும் இல்லாதவன் என்றற்கு, "வசையின்று வடிந்த யாக்கையன்" என்றார். தன் தாணிழற்கீழ் வாழும் கொல்லனைத் தான் இரத்தல் அமையாதாகலின், அதற்கு அமைதிகூறல் வேண்டி, "இரங்கு.....உதவ வேண்டுதலானும்" என்று உரைகாரர் கூறினார்.

-----

181. வல்லார் கிழான் பண்ணன்

வல்லார் என்பது ஓரூர். இவ்வூர்க்குத் தலைவன் பண்ணன். சிறுகுடி கிழான் பண்ணன்போல இவனும் கைவண்மையும் போர்வண்மையுமுடையவன். சிறுகுடி சோழநாட்டு மென்புலத்து ஊராக, இவ்வல்லார் காட்டு நாட்டு வன்புலத் தூராகும். இவ்வூரைச் சுற்றி வலிய அரண் உண்டு. அதனைச் சார்ந்து காவற்காடும் உண்டு. இவ்வூர் மன்றில் விளா மரங்கள் நின்று தழைத்துக் காய்த்துக் கனிந்திருக்கும். அம் மன்றினைச் சார்ந்திருக்கும் மனைகளில் முன்றிலில் இவ்விளாவின் கனிகள் உதிரும்; அம் மனைகளின் வாழும் மறத்தியருடைய புதல்வர் விளவின் பழம் உதிருந்தோறும் ஓடிச்சென்றெடுப்பர். அதேகாலத்தில் புறத்தே காவற்காட்டில் வாழும் பிடியாணையீற்ற இளங்கன்று ஓடிவந்து விளவின் உதிர்ந்த கனியை யெடுக்கும் இத்தகைய நலம் சிறந்த ஊராகிய வல்லார் பண்ணனுக் குரியதாகும். இவனைச் சோணாட்டு முகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியா ரென்னும் புலவர் ஒருகால் போந்து இனிய பாட்டுப் பாடிச் சிறப்பிக்க, இவனும் அவர்க்கு வேண்டும் சிறுமையும் விதந்தோதிச் சிறப்புறப்

பாடியதுகொண்டு சான்றோர் இவரைச் சிறப்பாகக் கருந்தும்பியார் என அழைப்பாராயினர். அப்பாட்டுக் கிடைத்திலது.

இப்பாட்டின்கண், சிறுகருந்தும்பியார் பாணர்க்குக் கூறும் முறையில் வல்லார் என்னும் ஊரின் அமைதியை யெடுத்தோதி, "பாணனே, பண்ணன் வல்லாரென்னும் ஊரின்கண் உள்ளான்; வறுமையால் உண்ணாது வருந்தும் நின் சுற்றம் உண்டு வாழ்தல் வேண்டுவையாயின், வல்லார் கிழானான பண்ணன் பகைப்புலம் நோக்கிச் செல்லுதற்குள்ளே உன் பசிக்குப் பகையாகிய பரிசில் பெறுதற்கு இப்போதே செல்வாயாக" என்று கூறுமாற்றால் போரென்றிற் புகலும் பண்ணனது ஆண்மையினை விதந்தோதுகின்றார்.

இனி, இத் தொகை நூற்கண்ணுள்ள "ஊர்நனி யிறந்த பார்முதிர் பறந்தலை" (புறம்.265) என்று தொடங்கும் கையறுநிலைப் பாட்டு இப்பண்ணன் கரந்தைப் போரிற்பட்டு நடுகல்லில் நின்ற நிலையைக் குறிக்கின்றது. அதனைப் பின்னர்க் காணலம்.

மன்ற விளவின் மனைவீழ் வெள்ளில்
கருங்க ணையிற்றி காதன் மகனொடு
கான விரும்பிடிக் கன்றுதலைக் கொள்ளும்
பெருங்குறும் புடுத்த வன்புல விருக்கைப்
புலாஅ வம்பிற் போரருங் கடிமிளை
வலாஅ ரோனே வாய்வாட் பண்ணன்
உண்ணா வறுங்கடும் புய்தல் வேண்டின்
இன்னே சென்மதி நீயே சென்றவன்
பகைப்புலம் படரா வளவைநின்
பசிப்பகைப் பரிசில் காட்டினை கொளற்கே.

5

(181)

திணையும் துறையு மவை. வல்லார்கிழான் பண்ணனைச் சோணாட்டு முகையலூர்ச் சிறுகருந் தும்பியார் பாடியது.

உரை: மன்ற விளவின் மனை வீழ் வெள்ளில் - மன்றத்தின் கண்ணே நிற்கப்பட்ட விளாவினது மனையிடத்து வீழ்ந்த விளாம்பழத்தை; கருங் கண் எயிற்றி காதல் மகனொடு - கரிய கண்ணை யுடைய மறத்தி காதல் மகனுடனே; கான இரும் பிடி கன்று தலைக் கொள்ளும் - காட்டு வாழும் கரிய பிடயினது கன்று வந்தெடுக்கும்; பெருங் குறும்பு உடுத்த வன்புல இருக்கை - பெரிய அரண் சூழ்ந்த வலிய நிலத்தின்கண் ஊராகிய இருப்பையும்; புலாஅல் அம்பின் - புலால் நாறும் அம்பினையும்; போர் அருங்கடிமிளை - பொருதற்கரிய காவற்காட்டினையு முடைய; வலாஅ ரோன் -

வல்லாரென்கிற ஊரிடத்தான்; வாய் வாள் பண்ணன் - வாய்த்த வாளையுடைய பண்ணன் ; உண்ணா வறுங் கடும்பு உய்தல் வேண்டின் - நினது உண்ணப்பெறாத வறிய சுற்றம் உண்டு பிழைத்தல் வேண்டுவையாயின்; நீ இன்னே சென்மதி - நீ இப்பொழுதே செல்வாயாக; சென்று அவன் பகைப்புலம் படரா அளவை - போய் அவன் வேற்றுப்புலத்துச் செல்லாத எல்லையில்; நின் பசிப்பகைப் பரிசில் காட்டினை கொளற்கு - நினது பசிக்குப் பகையாகிய பரிசிலை நினது வறுமையைக் காட்டினையாய்க் கொள்ளுதற்கு எ-று.

அம்பிற் போரருங் கடிமிளை என்பதற்கு, அம்பாற் பொருதற்கரிய கடிமிளை யெனினு மமையும். காட்டிப் பரிசில் கொள்ளுதற்கு இன்னே சென்மதி யெனக் கூட்டுக. மதி: முன்னிலை விளக்கும் அசை.

விளக்கம்: மறவர் மனை மன்றத்தின் அருகே அதனைச் சார இருத்தலின், மன்றத்தில் நிற்கும் விளாமரத்தின் பழம் மனையின் முன்றிலில் விழுகிறதென்றார். பிடியானை கடிமிளையில் வாழ்வதென்றும், மறவர் இருக்கை புறஞ்சேரி யென்றும் கொள்க. அதனை யடுத்திருப்பது அகழும் அரணுமாதலின், இரண்டு மகப்பட "பெருங்குறும்பு" என்றார் கடிமிளையும் ஆழ் கிடங்கும் உயர் மதிலும் அம்புடையெயிலும் என அரண்களை வகுத்துரைக்கும் இயைபுகொண்டு, இவ்வாறு கூறப்பட்டது. "கடிமிளைக் குண்டு கிடங்கி, னெடுமதில் நிரை ஞாயில் அம்புடையா ரெயில்"(பதிற். 20) எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க. புலால் நாறும் அம்பினையும், வாய் வாளையுமுடைய பண்ணென்றும், இருக்கையையும் கடிமிளையை முடைய வல்லாரென்றும் இயைப்பது நேரிது.

-----

182. கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி

இளம்பெருவழுதி யென்பான், பாண்டிவேந்தருள் ஒருவன். கடலிற் கலஞ்செலுத்திப் பிறநாடுகட்குச் சென்று வாணிகஞ் செய்தலும், மீன் பிடித்தலும், முத்துகுளித்தலும் பண்டைப் பாண்டியர் மேற்கொண்டிருந்த தொழில். பாண்டி வேந்தரும் இத் தொழிற்கு வேண்டும் ஆதரவு புரிந்துவந்தனர். தமிழரசர் கடாரம், சாவகம், ஈழம் முதலிய நாட்டின்கட் கலஞ்செலுத்திப் படைகொண்டு சென்று போருடற்றி, அரசு முறை நிறுவிய செய்தி, கடார முதலிய நாட்டு வரலாறுகள் குறித்தோதுகின்றன. அங்ஙனம் சென்ற கலங்களில் அரசு குமரரும், பரத குமரரும் செல்வது வழக்கம். பாண்டிநாட்டு அரசுகுமரருள், இளம்பெருவழுதி, இளமையிலே கற்பவை கசடறக் கற்று, அக்கல்விக்குத் தக ஒழுகும் மேம்பாடுடையவன். அவன் அவ்வப்போது பாடிய

பாட்டுக்கள் சான்றோர்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்டு வந்தன. அத்தகைய நலம் வாய்ந்த அவன் கலமுர்ந்து செல்கையில், கலங் கவிழ்ந்து மாண்டான். அதனால் அவனைச் சான்றோர் கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெருவழுதியென்று குறித்தனர். கடலுள் மாய்வதற்கு முன், அவன் சான்றோர் சான்றாண்மையை வியந்து கூறுவானாய்த், தமக்கென முயலாது பிறர்க்கென முயலும் பெரியோர் உளராதலால் இவ்வுலகம் உளது; இன்றேல், இது மண்புக்கு மாயும் என்ற கருத்தால், "தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர் இந்திரர் அமிழ்தம் கிடைப்பதாயினும் அதனைத் தமிழ்திருந்துண்ணார்; யாரையும் வெறார்; பிறர் அஞ்சுவ தஞ்சுவர்; அஞ்சி அதனைத் தீர்த்தற்கண் சோம்பார்; புகழ்ப் பொருட்டுத் தம் உயிரையும் ஈவர்; பழியால் உலக முழுதாளும் உயர்வு வரினும் வேண்டார்; மனக் கவலையுங் கொள்ளார்; இவ்வியல்பினோடு பிறர் நலம் பேணும் பெரியோர் உளர்; அவரால் இவ் வுலகம் உளதாகின்றது" என்று இப்பாட்டைப் பாடியுள்ளான்.

உண்டா லம்மவிவ் வுலக மிந்திரர்
அமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனத்
தமிய ருண்டலு மிலரே முனிவிலர்
துஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சுவ தஞ்சிப்

புகழெனி னுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின் 5
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளல ரயர்விலர்
அன்ன மாட்சி யனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்

பிறர்க்கென முயலுந ருண்மை யானே.

(182)

திணை: பொதுவியல். துறை: பொருண்மொழிக்காஞ்சி. கடலுண் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி பாட்டு.

உரை: உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம் - உண்டேகாண் இவ்வுலகம்; இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவதாயினும் - இந்திரர்க்குரிய அமிழ்தம் தெய்வத்தானாதல் தவத்தானாதல் தமக்கு வந்து கூடுவதாயினும்; இனிதெனத் தமியர் உண்டலும் இலர் - அதனை இனிதென்று கொண்டு தனித்து உண்டலும் இலர்; முனிவிலர் - யாரோடும் வெறுப்பிலர்; பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சித் துஞ்சலும் இலர் - பிறர் அஞ்சத்தகும் துன்பத்திற்குத் தாமும் அஞ்சி அது தீர்த்தற்பொருட்டு மடிந்திருத்தலு மிலர்; புகழ் எனின் உயிரும் கொடுக்குவர் - புகழ் கிடைக்கின் தம்முடைய உயிரையும் கொடுப்பர்; பழி எனின் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர் - பழியெனின் அதனால் உலகமுழுதும் பெறினும் கொள்ளார்; அயர்வு இலர் - மனக்கவற்சியில்லார்; அன்ன மாட்சி அனையராகிய - அப்பெற்றித்தாகிய மாட்சிமைப்பட்ட அத்தன்மையராகி; தமக்கென முயலா நோன்றாள் - தமக்கென்று

முயலாத வலிய முயற்சியையுடைய; பிறர்க்கென முயலுநர் - பிறர் பொருட்டென முயல்வார்; உண்மை யான் - உண்டாதலான் எ-று.

அஞ்சித் துஞ்சலு மில ரென மாறிக் கூட்டுக. இவ்வுலகம் பிறர்க்கென முயலுந ருண்மையான் உண்டெனக் கூட்டுக. ஆலும் அம்மவும் அசை.

விளக்கம்: இந்திரரென்றது, ஈண்டுத் தேவர்களை. அமிழ்தம் அவரது உணவாகலின், அவர் விரும்பின் வந்தெய்தும் வையத்தினும், தவம் மிகப் பெரிதாகலின், தவத்தால் வந்தெய்தலாம். அதனால், "தெய்வத்தானாதல் தவத்தானாதல் தமக்கு வந்து கூடுவதாயின்" என்றார், "வையமும் தவமும் தூக்கின் தவத்துக், கையவி யனைத்து மாற்றாது" (புறம். 358) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. "தென்கட லமிர்தம் தில்லையா னருளால் வந்தால்" (திருக்கோ. 12) என்பதனாலும், அமுதம் மக்கள் முயற்சியால் பெறலாகாமை யுணரப்படும். யாவர்பாலும் அன்புடைய ரென்றற்கு "முனிவிலர்" என்றும், பிறர் அஞ்சுவதெல்லாம் பழியாகலின், அதற்குத் தாமும் அஞ்சினர். அச்சமுண்டாகிய வழிச் செயலறுதி யுண்டாதலின், அதனைமறுத்து, அஞ்சத்தகும் துன்பத்தைப் போக்கச் சோம்புதலுறார் என்பான், "துஞ்சலு மிலர்" என்றும், குற்றப் படலும் அதனால் மனத்தே கவலையும் எய்துவதில ரென்றற்கு, "அயர்விலர்" என்றும், மேற்குரித்த குணஞ்செயல்களையுடையா ரென்பான், குணத்தை "அன்னமாட்சி"யென்றும், செயல்களை "அனையாராகி"யென்றும் கூறினான்.

-----

183. பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்

பாண்டியருள் நெடுஞ்செழியன் என்னும் பெயருடைய வேந்தர் பலர் இருந்திருந்தலின், அவரின் வேறுபடுத்தற்கு இவனைச் சான்றோர் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என இவனது வென்றிச்செயலை யெடுத்தோதிச் சிறப்பித்துள்ளனர். ஆரியப்படை யென்பது வடவாரிய நாட்டுப்படைவீரர்களையாகும். தென்குமரிக்குத் தெற்கிலிருந்த தமிழகம் கடல் கோட்படவே, பாண்டியரும் சோழரும் சேரரும் "இடஞ் சிறிதென்னும் ஊக்கம்துரப்ப" நிலம் வேண்டி வடபுலத்தே முன்னேறிச் சென்று கொண்டிருக்கையில், வடவாரியரும் தென்பகுதி நோக்கி வந்த வண்ணமிருந்தனர். அங்ஙனம் வருவாரைக் கற்சிறைபோலத் தாங்கி நின்றலும், அடிவீழ்ந்து புகலடைத்தோரைப் பேணி யோம்புதலும் தமிழ் மூவேந்தருடைய செயல்களாயின.

ஆதலாற்றான் பண்டைத் தமிழ் நூல்கள், தமிழ்க் கருத்துக்கள் பலவாகவும் வடவாரியக் கருத்துக்கள் சிலவாகவும் கொண்டுள்ளன. தமிழ்க் கருத்துக்களே

நிறைந்திருந்த இலக்கணங்களும் இலக்கியங்களும் குறிக்கொண்டு தேடியழிக்கப்பட்டன. வடவாரியக் கருத்துக்கள் சிலவாகவாயினும் உடைய பழந்தமிழ் நூல்களே உளவாயின. இப்போதுள்ள சங்க இலக்கியங்கள் நூற்றுக்கு மூன்று விழுக்காடேனும் வடவாரியக் கருத்துக்களை யுடையவா யிருத்தலாற்றான் நிலை பேறு பெற்றன. அடைக்கலம் புக்கு உட்பகையாய்ப் புறத்தே வெளிப்படா தொழுகினோ ரொழிய, வெளிப்படையாய்ப் பொரவந்த ஆரியப்படையினை வஞ்சியாது பொருது வெற்றி கொண்ட மாண்பினால் இந்நெடுஞ்செழியன் "ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனாய்" விளங்க லுற்றான். கோவலனைக் கொலைபுரிந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனையும் இளங்கோவடிகள், "வடவாரியர் படை கடந்து, தென்றமிழ்நா டொருங்கு காண்ப், புரைதீர் கற்பின் தேவி தன்னுடன், அரைசுகட்டிலிற் றுஞ்சிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்" என்பர்.

இவ்வேந்தனது நாடு நானிலத் தைந்திணை வளமும் பெருகவுடைய தாயினும், கல்வி வளம் பெறாதாயின், சீரழியு மென்பதைத் தெளிய வுணர்ந்தான். நாட்டுமக்கள் கல்வியறிவுடையராதல் வேண்டி, "கல்வி வழங்கும் ஆசிரியனுக்கு உற்றவிடத் துதவுதல் வேண்டும்; வேண்டுமளவிற்கு மிகவே அவற்குப் பொருள் வழங்குதல் வேண்டும்; மிக்க பொருள் கொடுத்தவழியும் ஆசிரியனை வழிபடுதற்கு வெறுப்படைதலாகாது; இவ்வாறெல்லாம் செய்து கல்வி கற்பது நன்று எனத் தொடங்கி இப்பாட்டின்கண், கல்வியில்லாற்குத் தான் பிறந்த குடும்பத்திலே தன்னைப் பெற்ற தாயாலும் சிறப்பளிக்கப்படமாட்டாது என்றும், அவன் நாட்டு அரசு முறையும் கல்வியறிவுடையோனையே துணையாகக் கொள்ளுமே தவிரக் கல்லாதானையேலாதென்றும், கற்றோன் கீழ்நிலையில் பிறந்தானாயினும், அவற்குத் தலைமை யுண்டாகும்; மேல்நிலையிற் பிறந்தோனும் அக்கீழ்ப்பிறந்தான் தலைமையிற்றான் அக் கல்விகுறித்து வழிபட்டொழுக வேண்டுமென்றும், இவ்வாற்றால் குடும்பமும் சமுதாயமும் அரசியலும் யாவையும் கல்வி நலத்தால் சிறப்படைதலால் கற்றல் நன்று என்றும் வற்புறுத்தியுள்ளான்.

உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும்
பிறறைநிலை முனியாது கற்ற னன்றே
பிறப்போ ரன்ன வுடன்வயிற் றுள்ளும்
சிறப்பின் பாலாற் றாயுமனந் திரியும்

ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்

5

மூத்தோன் வருக வென்னா தவருள்
அறிவுடை யோனா றரசுஞ் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்

மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே.

(183)

திணையுந் துறையு மவை. பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் பாட்டு.

உரை: உற்றுழி உதவியும் - தன் ஆசிரியருக்கு ஓர் ஊறு பாடு உற்றவிடத்து அது தீர்த்தற்கு உவந்து உதவியும்; உறுபொருள் கொடுத்தும் - மிக்க பொருளைக் கொடுத்தும்; பிறறை நிலை முனியாது கற்றல் நன்று - வழிபாட்டு நிலைமையை வெறாது கற்றல் ஒருவருக்கு அழகிது; பிறப்பு ஓரன்ன உடன்வயிற்றுள்ளும் - அதற்கு என்னோ காரணமெனின், பிறப்பு ஒரு தன்மையாகிய ஒரு வயிற்றுப் பிறந்தோருள்ளும்; சிறப்பின் பாலால் - கல்வி விசேடத்தால்; தாயும் மனம் திரியும் - தாயும் மனம் வேறுபடும்; ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும் - ஒரு குடியின் கட்பிறந்த பலருள்ளே; மூத்தோன் வருக என்னாது-; அவருள் அறிவுடையோன் ஆறு - அவருள் அறிவுடையோன் சென்ற நெறியே; அரசும் செல்லும் - அரசனும் செல்லும்; வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பாலுள்ளும் வேறுபாடு தெரியப்பட்ட நாற்குலத்துள்ளும்; கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின் - கீழ்க்குலத்துள் ஒருவன் கற்பின்; மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட்படும்- மேற்குலத்துளொருவனும் இவன் கீழ்க்குலத்தானென்று பாராது கல்விப் பொருட்டு அவனிடத்தே சென்று வழிபடுவனாதலான் எ-று.

விளக்கம்: உற்றுழி யுதவுக என்றும், உறு பொருள் கொடுக்க என்றும் அறிவுறுத்தவன், "பிறறை நிலைமுனியாது கற்க" என்றது, இவ்விரண்டும் செய்தவழித் தன்பால் உயர்வும் இவற்றைப் பெறும் ஆசிரியன்பால் தாழ்வும் உண்டாதலால் அவ்வுயர்வுவழித் தோன்றும் மானம் ஆசிரியன் ஆணைவழி நின்று தாழ்ந்து கேட்டற்குத் தடை செய்யும்; அதனால் கல்வியறிவு நன்கு பெறப்படாமையோடு மாணாக்கர்க்குக் கடைமைநிலையும் உண்டாதலால், அம் மானம் அறநெறிப்பட்ட மானமாகாதென விலக்கிப் "பிறறைநிலை முனியாது கற்க" என்றான். ஆசிரியற்கு உற்றுழி யுதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும் மாணாக்கன் பொருணிலையில் உயர்ந்தானாயினும், அவ்வுயர்வை மனங்கொள்ளாது பணிவுடையனாதல் அறமாதலாலும், பணிவிலனாதல் அறத்துக்கு மாறாதலாலும், செல்வ மாணாக்கன் ஆசிரியன் பால் பணிவிலனாகும் மானம் "அறநெறிப்பட்ட மானமாகா' தாயிற்று. கல்வி பயிலும் மாணாக்கன் தன் ஆசிரியனுக்கு ஓரளவு பொருள் கொடுத்தற்குக் கடமைப்பட்டவனே. உரிய அளவு பொருள் கொடுத்தலின், ஆசிரியனுக்கு ஊறுபாடுற்றவிடத்து உதவுதல் வேண்டா எனக் கருதற்க என்றற்கு "உற்றுழி யுதவியும்" என்றும், உரிய அளவினும் மிகைபடவே தருக என்பான், "உறுபொருள் கொடுத்தும்" என்றும் கூறினான் ஊற்றுழி யுதவுதல் எல்லார்க்கும் பொதுவாய் அறமாதலின் அதனை முதலிலும், உறுபொருள் கொடுத்தல் செல்வமுடையார்க்கே இயல்வதாகலின், அச்சிறப்புப்பற்றி அதனைப் பின் வைத்தும் மொழிந்தான். இக்காலக் கல்வித் துறையில் இவ்வுணர்வு அறவே யில்லாதொழிந்தமையின், ஆசிரியர்களை

அடிமைகளாகக் கருதி யல்லற்படுத்தும் கீழ்மைப் பண்புடைய செல்வமாக்கள் கல்வித் துறைகட்குத் தலைவர்களாகத் தோன்றி, நாட்டு மக்களின் நல்லறிவை முளையிலே கெடுத்து, அவரிடையே ஒருமை யுணர்வும் சீர்த்த புலமையும் உண்டாகா வாறு செய்துவிட்டதை இக்கால நிலை யெடுத்துக் காட்டுகிறது. உற்றுழி யுதவியும் உறுபொருள் கொடுத்துத் கல்வி பயிலும் மாணாக்கற்குப் பிறறைநிலை எற்றுக்கு வேண்டுவது? ஒருவர்பால் அரிய பொருளொன்று உளதாயின் அதனைப் பெற முயல்வோர் அவர்க்கு உற்றுழி யுதவி அவர் அன்பைப்பெற முயல்வர்; அன்புளதானாலன்றி அருமையுடைய பொருளைக் கொடுத்தற்கு அவர்க்கு மனமுண்டாகாது. அல்லதூஉம், அவ்வரிய பொருள் விலைகொடுத்துப் பெறற்பாலதாயின், அதன் விலையினும் மிக்க பொருளைக்கொடுத்துப் பெற முயல்வர். இஃது என்றும் காணக்கூடிய உலகியல் நிகழ்ச்சி. ஆசிரியன்பால் உள்ள பொருளோ, அவன் மனங் கனிந்து 'வழங்குதல் வேண்டு' மெனத் தானே விழைந்து கொடுத்தாலன்றி, வேறு எவ்வகையாலும் எத்திறத்தாராலும் பெறக்கூடியதன்று. இதனைக் கொங்கு வேளிர், "அரசின் ஆகாது ஆணையின் ஆகாது" என்றது ஈண்டு நினைவு கூரத்தக்கது. அன்பும் வழிபாடுமே ஆசிரியன்பாலுள்ள அறிவுச் செல்வத்தைப் பெறுதற்கு வாயிலாவன. ஆனதுபற்றியே இப்பாண்டியன், "உற்றுழி யுதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்" அன்பு செய்க; "பிறறைநிலை முனியாது" வழிபடுக என்று எடுத்த எடுப்பிலேயே வற்புறுத்தினான். திருவள்ளுவரும் "உடையார் முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றும் கற்றார்" உயர்ந்தோர் என்றும், அவ்வாறு "கல்லாதவர் கடையரே" என்றும் கூறினார். பெற்ற தாய்க்குத் தன் வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளை எத்துணைப் பொலிவற்றிருப்பினும் மனவெறுப்புண்டாகாது; திருவள்ளுவர், "ஈன்றாள் முகத்தேயும் இன்னாதால்" என்பது காண்க. அத்தகைய தாயும் தன் மகன் கல்வியில்லாமையாற் கடையனானா னென்பது காண அருவருப்புக் கொள்வனென்பான். "தாயும் மனம் திரியும்" என்றான். "தம்மிற்றம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து, மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இனிது" என்பது, பெற்றோர்க்கும் கற்றோர்க்கும் நோக்கமாதலின், மாநிலத்து மன்னுயிர்க் கின்ப வாழ்வு வழங்கும் அரசு முறை அறிவுடையோனையே நோக்கி யியங்கும் என்பான், "அறிவுடையோன் ஆறு அரசும் செல்லும்" என்றான். அறிவுடையோன், "படை வேண்டுவழி வாளுதவலும், வினை வேண்டுவழி அறிவுதவலும்" கடன் என்பதை வடநெடுந்தத்தனார் உரைத்தவாற்றால் இனிதறியலாம். பார்ப்பார் அரசர் வணிகர் வேளாளரென்ற நால்வகையினையும், "நாற்பால்" என்றான். இது வடவாரியப் பகுப்பு முறை. தமிழகத்தில் தமிழ் மக்களிடையே இப் பாகுபாடு இன்றும் கிடையாது; என்றும் இருந்ததில்லை வடவாரிய நூல்களையடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த "இந்து லா" (Hindu Law) வில் மட்டில் இருக்கிறது. வேளாளர் கீழ்ப்பாலாராயின், அவர்க்குரிய தொழிலான உழவு உயர் தொழிலாகத் திருவள்ளுவர் முதலாய சான்றோர்களால் உயர்த்துக் காட்டப்பட மாட்டாது. கல்வியறிவு நாற்பாலார்க்கும் பொதுவாதலின், அறிஞனை இப் பாற்பாகுபாடு கட்டுப்படுத்தா

தென்றற்கு, "கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின் மேற்பாலொருவனும் அவன்கட் படுமே" என்றான். "கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்" என்றாற்போல "மேற்பா லொருவன் கல்லா னாயின் அவனும்" என்னாது, "மேற்பா லொருவனும்" என்றும், உரைகாரர், "மேற்குலத்துள் ஒருவனும்" என்றும் கூறியது, மேற்பாலா னொருவன் கற்றவனாயினும், கீழ்ப்பாலொருவன் கற்றுத் தலைவனாயின், அவன்பாற் சென்று வழிபடுதற்குரியன் என்பதை வற்புறுத்துகிறது.

-----

184. பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி பாண்டிநாட்டை யாண்டு வருகையில் சோழநாட்டு உறையூரில் கோப்பெருஞ் சோழனிருந்து ஆட்சி புரிந்தான். பாண்டிநாட்டுப் பிசிர் என்னும் ஊரிலிருந்து சான்றோரான ஆந்தையார் கோப்பெருஞ் சோழனைக் காணாமலே அவனுடைய குண நலனும் ஆட்சி நலமும் சான்றோராற் கேள்வியுற்று, அவன்பால் பெரு நட்புப் பூண்டனர். அந்நட்பு, "உயிர்கலந் தொன்றிய செயிர்தீர் நட்பாய்" கோப்பெருஞ் சோழன் வடக்கிருந்து உயிர்விட்டவழி இவரும் உயிர் விடுதற் கேதுவாயிற்று. பாண்டிநாட்டுச் சான்றோராகிய பிசிராந்தையார்க்குத் தம் நாட்டு வேந்தனான பாண்டியன் அறிவுடை நம்பிபால் பிறவாமல், சோழநாட்டு கோப்பெருஞ் சோழன்பால் பெருநட்புள் தாயிற்றெனின், இச்சான்றோருடைய அன்பைப் பெறுதற்குரிய நலம் இப்பாண்டியன்பால் இல்லை யென்பது தானே பெறப்படும்.

இப்பாண்டியன் தன் குடிகளிடத்து இறை வாங்கும் நெறியிற் பெருந்தவறு செய்தான். இவன்பால் சூழ்ந்த அரசியற் சுற்றத்தார் இவனை இடித்துரைத்து நெறிப்படுத்தும் நேர்மையின்றி, நீர் போகும் வழிப் புல் சாய்ந்து கொடுப்பதுபோல, இவன் விழைந்த வழியெல்லாம் நுழைந்து கொடுத்து அரசியலில் வாழும் மக்கட்குத் துன்பமுண்டாக்கினார். மக்கள் பால் வேந்தனுக்கு அன்பு சுருங்கியதாயிற்று. குடிகளை மிக வருந்தி இறை வாங்குவதில் அவ்வேந்தன் விருப்புடையனாயினான். இதனைக் காணப் பொறாத சான்றோர் பிசிராந்தையாரை அரசன்பால் விடுத்து நல்லறிவு கொளுத்துமாறு வேண்டினர். அவரும் அரசன் செயல்வகைகளைத் தாமே ஆராய்ந்தார். குற்றம் அரசனது இறை வாங்குந் திறத்திலும் அதற்குத் துணைசெய்யும் அரசியற் சுற்றத்தார் திறத்திலும் இருப்பது கண்டார். அரசன் ஆடல் பாடல் முதலிய இன்பத் துறைகளில் எளியனாயிருப்பதும் தெரிந்தது. இக்குறைகளை அரசற் கெடுத்துரைத்து நெறிப்படுத்துவதுநாட்டுக்கு இன்றியமையாத பணியும் சான்றோர்க்குத் தாம் செய்யக்கடவ கடனுமாதலை யுணர்ந்தார்; பாண்டியனைச் சென்று கண்டார். ஆந்தையார் கோப்பெருஞ் சோழன் முதலிய பெருவேந்தர் பாராட்டிக் கேண்மை கொள்ளும் புலமை நலம் சிறந்திருப்பதை நன்கறிந்தவனாகலின், வேந்தனும் அவரை விருப்போடு வரவேற்றான். அக்காலை, இப் பாட்டினைப் பாடிக்காட்டி அப்பாண்டியனை நெறிப்படுத்தினார். இதன்கண், "களிற்றி யானைக்கு உணவாகும்

அவன் விரும்புவதனையே தானும் கூறும் ஆரவாரத்தையுடைய சுற்றத்தோடு கூடி; பரிவு தப எடுக்கும் பிண்டம் நச்சின் - அன்பு கெடக் கொள்ளும் பொருட்டொகுதியை விரும்பின்; தானும் உண்ணான் உலகமும் கெடும் - தானும் உண்ணப்பெறான் உலகமும் கெடும் என்று.

பரிவு தவ என்றோதி, அக்குடிகட்கு வருந்த மிக வென்று உரைப்பாருமுளர்.
'மெல்லியன் கிழவனாகி' யென்றும் பாடம்.

விளக்கம்: மா, குழி, வேலி யென்பன நிலவளவை வகை. இருபது மா கொண்டது ஒரு குழி; நூறு குழி கொண்டது ஒரு வேலி. செய்யென்பது ஒரு தளை. கோடி, மிக்கதோர் அளவினைக் குறிப்பது. நந்தும், தழைக்கும்; நந்துதல் இப்பொருட்டாதலை, "நத்தம்போற் கேடு முளதாகும் சாக்காடும்" (குறள். 235) என்பதனாலு மறியப்படும். மெல்லியன், அறிவால் வன்மையில்லாதவன், "வெள்வே லண்ணல் மெல்லியன் போன்ம்"(பதிற். 51) எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க. வரிசை, தகுதி; "பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கின், அதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்"(குறள்.528) என்பதனால் வரிசையறிதல் இன்றியமையாமையறிக. இப்பாட்டின் கருத்தையே, "வாய்ப்படுங் கேடுமின்றாம் வரிசையி னறிந்து நாளும், காய்த்தநெற் கவளந் தீற்றின் களிறுதான் கழனி மேயின், வாய்ப்பட லின்றிப் பொன்றும் வல்லனாய் மன்னன் கொள்ளின், நீத்தநீர் ஞாலமெல்லா நிதிநின்று சுரக்கு மன்றே" (சீவக.2907) என்று திருத்தக்கதேவர் கூறுதல் காண்க.

-----

185. தொண்டைமான் இளந்திரையன்

கச்சியைத் தலைநகராகக்கொண்ட தொண்டைநாட்டு வேந்தர்கள் தொண்டைமான் என்று சொல்லப்படுவர். அவர்களைத் தொண்டையர் என்றும் வழங்குவர். இவ்விளந்திரையனையும் சான்றோர் "தொண்டையோர் மருக"என்பர். தொண்டை நாட்டுக்கு வடக்கெல்லை வேங்கடமாகும். "வினைநவில் யானை விறற்போர்த் தொண்டையர், இனமழை தவழும் ஏற்றரு நெடுங்கோட்டு, ஓங்குவெள் ளருவி வேங்கடம்"(அகம். 213) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. இதற்குத் தென்னெல்லை பெண்ணையாரும், மேலெல்லை வடார்க்காட்டையும் சேலமா நாட்டையும் பிரிக்கும் சவ்வாது மலைத்தொடருமாமென்பது கல்வெட்டுக்களால் அறிகின்றோம். இத்தொண்டையரை, "உரவுவாள் தடக்கைக் கொண்டி யுண்டித் தொண்டையோர்"(பெரும்பாண். 454-5) என்றும், "பொருவார் மண்ணெடுத் துண்ணும் அண்ணல் யானை வண்டேர்த் தொண்டையர்"(குறுந். 240) என்றும், "வினைநவில் யானை

விறற்போர்த் தொண்டையர்" (அகம்.213) என்றும், சான்றோர் கூறுவதை, நோக்கின் இத் தொண்டையர் யானைப்படை கொண்டு பெரும்போருடற்றும் சிறப்புடையரென்பது தெளிவாம். அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் பொருட்டு ஓளவையார் தூது சென்றதும், இத்தொண்டைமான்களில் ஒருவனிடமேயாகும்.

இத் தொண்டைமான்களில் இளந்திரையன் என்பவன் மிக்க சிறப்புடையவன். இவனைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், "இருநிலங்கடந்த திருமறு மார்பின், முந்நீர் வண்ணன் பிறங்கடை அந்நீர்த், திரை தருமரபின் உரவோன் உம்பல்"(பெரும்பாண்.29-31) என்பதனால், இவன் முன்னோன் திரைகடல் வழியாகப் போந்து தொண்டை நாட்டுக்கு வேந்தனாயினானென்றும், அவன் வழித் தோன்றல் இவனென்றும் அறியலாம். வென்வேற்கிள்ளி யென்னும் சோழனுக்கும், நாகநாட்டு வேந்தன் மகள் பீலிவளை யென்பாட்கும் பிறந்து, கடலில் கலமூர்ந்து வருங்கால் அது சிதைந்ததாக, இவன் திரையில் மிதந்து கரை யடைந்தானென மணிமேகலை கூறுகிறது. பின்பு அவன் அக் காரணத்தால் திரையனெனப்பட்டானென்றும், வேந்தன் மகனென்றற் கடையாளமாகத் தொண்டைக்கொடி யணிந்திருந்ததுபற்றி அவன் தொண்டைமானாயினான்; அவனாண்ட நாடு தொண்டை நாடாயிற்றென்றும் கூறுப இத்திரையன், தமிழ் வேந்தர் மூவருள்ளும் "அல்லது கடிந்த அறம் புரி செங்கோல்" உடைமையாற் சிறந்தவனென்றும், "குணகடல் வரைப்பின் முந்நீர் நாப்பண், பகற்செய் மண்டிலம் பாரித் தாங்கு, முறை வேண்டுநர்க்கும் குறை வேண்டுநர்க்கும், வேண்டுப வேண்டினர்க் கருளி" மேம்பட்டவனென்றும், "புலவர் பூண்கட னாற்றிப் பகைவர், கடிமதி லெறிந்து குடுமி கொள்ளும், வென்றி யல்லது வினையுடம் படினும், ஒன்றல் செல்லா"உரவோனென்றும், அவன் நாட்டில் ஆறலைகள் வரும் பிற தீங்கு புரிவோரும் இலரென்றும் பெரும்பாணாற்றுப்படை பெரிதெடுத்துப் பேசுகின்றது.

இவ்வாறு செங்கோன்மையால் சிறப்புமிக்க இளந்திரையன் ஆட்சியில் அளியுந் தெறலும் எளிய முறையில் நடந்தன. இவனைப் பகைத்து மலைந்த வேந்தர்களின் மன்றங்கள் பாழ்பட்டன; இவனை நயந்தவர் நாடுகள் நன்பொன் பூப்ப நலமிகுந் தோங்கின. நாடோறும் வேந்தர் பலரும் பல்வேறு வகையில் பணிந்து, "நட்புக் கொளல் வேண்டி நயந்திசினோரும், துப்புக் கொளல்வேண்டிய துணையி லோரும், கல்வீ ழருவி கடற்படர்ந்தாங்கு"இவன்பால் வந்தவண்ண மிருந்தனர். இவர்கட்கு வேண்டுவனவற்றை அருளிய இவ் விளந்திரையன், அரசியலின் செம்மை குறித்து அவர்கட்குச் சில அறிவுரைகளும் வழங்கினன். அவற்றுட் சில பாட்டுமாம். இங்கே காட்டப்படும் பாட்டு அவற்றுள் ஒன்றாகும். இதன்கண், "அரசியலை ஒரு சகடமாக வுயமித்து, சகடத்தை உகைப்பவன் உகைக்குந் திறத்தை மாண்புற அறிந்தானாயின், அஃது இடையூறு சிறிதுமின்றி இனிது செல்லும்; அத்திறம் அறியானாயின்,

நெறியல்லா நெறியிற் சென்று சேற்றில் அழுந்தி மிக்க துன்பத்துக் குள்ளாவன்;
அவ்வாறே அரசியலை நடத்தும் வேந்தன் அரசியல் முறையைத் திறம் பட
அறிந்தானாதல் வேண்டும்; அதனால் நாடு நலம் பெறும்; அவனும் சீர்பெறுவான்;
அறியானாயின் உட்பகை புறப்பகைகளாகிய சேற்றில் அழுந்திக் கெடுவன்" என்று
அறிவுறுத்துள்ளான்.

கால்பார் கோத்து ஞாலத் தியக்கும்
காவற் சாகா டுகைப்போன் மாணின்
ஊறின் றாகி யாறினிது படுமே
உய்த்த நேற்றா னாயின் வைகலும்

பகைக்கூ ழுள்ளற் பட்டு

5

மிகப்பஃறீநோய் தலைத்தலைத் தருமே.

(185)

திணை: பொதுவியல். துறை: பொருண்மொழிக் காஞ்சி. தொண்டைமான்
இளந்திரையன் பாட்டு.

உரை: கால் பார் கோத்து - உருளையையும் பாரையும் கோத்து; ஞாலத்து இயக்கும்
காவற் சாகாடு - உலகின் கண்ணே செலுத்தும் காப்புடைய சகடந்தான்; உகைப்போன்
மாணின் - அதனைச் செலுத்து வோன் மாட்சிமைப்படின; ஊறு இன்றாகி ஆறு இனிது
படும் - ஊறு பாடில்லையாய் வழியை இனிதாகச் செல்லும்; உய்த்தல் தேற்றானாயின்-
அவன் அதனை இனிதாகச் செலுத்துதலைத் தெளியமாட்டானாயின்; வைகலும்
பகைக்கூழ் அள்ளற்பட்டு - அது நாடோறும் பகையாகிய செறிந்த சேற்றிலே யழுந்தி;
மிகப் பல தீ நோய் தலைத்தலைத் தரும் - மிகப் பல தீய துன்பத்தை மேன்மேலும்
உண்டாக்கும் என்று.

இஃது உலகாளும் முறைமை கூறுதலை யுட்கொண்டு சகடம் செல்லுறுமாற்றைக்
கூறினமையின், நுவலா நுவற்சி யென்னும் அலங்கார மாயிற்று; ஒட்டென்று
கூறுவாருமுளர். அன்றி, இதற்கு உலகத்தின்கண்ணே உலகியற்கையை நிறுத்தி,
அதனோடு ஞாலத்தின்கண்ணே செலுத்தப்படும் காப்பாகிய சகடம் தன்னைச்
செலுத்துவோன் மாட்சிமைப்படின, தனக்கு ஓரிடையூறின்றாகி நெறிமுறைமையே
நடக்கும்; அதனைச் செலுத்துதல் தெளியானாயின், அச் சாகாடு மறுதலை யென்னும்
செறிந்த அள்ளலிலே அகப்பட்டுத் தனக்கும் தன்கீழ் வாழ்வார்க்கும் மிகப் பலவாகிய
தீக்கேட்டினை மேன்மேலே தருமெனவும் பொருளுரைப்பர். இப் பொருட்குப்
பாரென்றது, உலகிற்கையை. கால் - உருளை.

விளக்கம்: உலகாளு முறைமை கூறுதலை யுட்கொண்டு உரைக்கும் மிடத்து, அரசியலாகிய சகடத்தை யுகைப்போனாகிய வேந்தன் மாட்சிமைப்படி, ஊறுபாடின்றி ஆட்சியைக் கடைபோக இனிது செலுத்துவன்; அதனைச் செலுத்து முறைமையை அறியானாயின், நாளும் உட்பகையும் புறப்பகையுமாகிய இவற்றிடையே அகப்பட்டுத் தனக்கும் தன்னாட்டவரக்கும் மிகப் பல துன்பத்தை மேன்லேும் செய்து கொள்வன் எனவரும். இப் பாட்டின் கருத்தைத் திருத்தக்கதேவர், "ஆர்வலஞ் சூழ்ந்த ஆழியலைமணித் தேரை வல்லான், நேர்நிலத் தூருமாயின் நீடுபல் காலஞ் செல்லும், ஊர்நில மறிதல் தேற்றா துருமேல் முறிந்து வீழும், தார்நில மார்பவேந்தர் தன்மையு மன்ன தாமே"(சீவக. 2909) என்று கூறுதல் காண்க.

-----

186. மோசி கீரனார்

மோசிகீரனார், சேரமான் தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும் பொறையையும், கொண்கானங் கிழானையும் பாடிப் பெரும் பரிசில் பெற்று மேம்பட்டவர். வினையான் மிக்க வேந்தர் போந்து தானையொடு சூழ்ந்து கொண்ட காலையில், தன் தானையழியவே, "இனித் தன்னையின்றித் தன் எயில்கூழ் இருக்கைக்கு வேறு அரணில்லை"யென்பதைத் தெரிந்து நன்னென்பான், தான் தங்கியிருந்த கானத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு வந்து தான் பிடித்த வேலைக் கைவிடாது பகைவரை வென்று தன் பண்டைப் புகழை நிறுவிய சிறப்பினைப் பெரிதும் பாராட்டிப் பேசுவர். ஆய் அண்டிரனுக்குரிய பொதிய மலையிலுள்ள வேங்கையும் காந்தளும் போல மகளிர் மேனி மணங்கமழும் என்பர். இத்தகைய சிறப்பமைந்த இக் கீரனார் தம்மோடொத்த சான்றோர் சூழ வேந்துடை யவையத்திருந்தகாலை அரசார்க்கும் அவர் குடை நிழல் வாழும் குடிகட்குமுள்ள தொடர்புபற்றி ஓர் ஆராய்ச்சி நிகழ்ந்தது; உயிர்க்கும் உடம்புக்குமுள்ள தொடர்பே அரசார்க்கும் அவன் நாட்டிற்கும் உள்ள தொடர்பு என்பது அவ் வாராய்ச்சியில் முடிபாயிற்று. ஆகவே, உடம்பின் நலத்துக்கும் கேட்டுக்கும் உயிரினது உண்மையும் இன்மையுமே ஏதுவாதல் போல வேந்தன் உளனானால் நாடு நலமுறுதலும் இலனாயின் கெடுதலும் ஒருதலை என்றனர் ஒருசாரார். உடம்பின் நலத்துக்கு நெல்லும் நீரும் ஏதுவாம்; அவை யுள்வழியே உயின்மையும் அரசன்மையும் காணலாம். ஆகவே, நெல்லும் நீரும் உலகிற்கு உயிராவன என்றனர் பிறிதொரு சாரார். இவ்வாறு நாட்டிற்கு அரசே உயிரென்பாரும் பொருளே உயிரென்பாரும் சான்றோர் இருதிறத்தராகவே ஆங்கிருந்த மோசி கீரனார், "நாடாளும் வேந்தனாவான், இவ்வுலகிற்கு யானே உயிர்; ஏனை நெல்லுமன்று; நீருமன்று என்பதை அறிந்தொழுகும் அரசமுறை உயிர் நிலையாம்" என்ற கருத்துப்பட இப் பாட்டினைப் பாடிக்காட்டினார்.

நெல்லு முயிரன்றே நீரு முயிரன்றே
மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்
அதனால், யானுயி ரென்ப தறிகை
வேன்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே.

(184)

திணையுந் துறையு மவை. மோசி கீரனார் பாடியது.

உரை: மன்னன் உயிர்த்து மலர்தலை உலகம் - வேந்தனாகிய உயிரை யுடைத்து
பரந்த இடத்தையுடைய உலகம்; அதனால்-; நெல்லும் உயிரன்று - இவ் வுலகத்தார்க்கு
நெல்லும் உயிரன்று; நீரும் உயிர் அன்று - யான் உயிர் என்பது அறிகை - யான்
உயிரென்பதனை யறிகை; வேல் மிகு தானை வேந்தற்குக் கடன் - வேலான் மிக்க
படையையுடைய அரசனுக்கு முறைமை எ-று.

மன்னன் உயிர்த்தென்ற கருத்து: உயிரை யாக்கும் நெல்லும் நீரும் உளவாவது
மன்னன் முறைசெய்து காப்பின் என்றதாம்.

விளக்கம்: "நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈண்டு, உயிரும் உடம்பும் படைத்
திசினோர்"(புறம். 18) எனச் சான்றோர் கூறுதலால், "நெல்லும் உயிரன்று நீரும்
உயிரன்று" என்றார். உயிரும் உடம்பும் கூடி நின்ற வழியும், உயிர்க்குயிராய்
நின்றியக்கும் திருவருள்போல அரசு முறை இன்றியமையாதமையின், அதனைச்
செலுத்தும் தானே உலகிற்கு உயிராதலை யறிந்து, உயிர் தானின்ற உடம்புக்குளதாகும்
நோயைத் தான் நுகர்ந்தும் அதனைப் பேணுதல்போல, உலகு புரத்தற்கண் உள்ள
துன்பமனைத்தையும், தானேற்று அதனைக் காப்பது கடன் என்பார், "யானுயி ரென்ப
தறிகை கடன்" என்றார். "இழத்தொறுஉம் காதலிக்கும் சூதேபோல் துன்பம்,
உழத்தொறுஉம் காதற்றுயிர்"(குறள்.940) எனச் சான்றோர் கூறுதலால் உயிரது செயல்
நலம் தெளியப்படும். திருத்தக்கதேவர் இக் கருத்தை, "நெல்லுயிர் மாந்தர்க் கெல்லாம்
நீருயிர் இரண்டுஞ் செப்பிற், புல்லுயிர் புகைந்து பொங்கு முழங்கழல் இலங்கு வாட்கை,
மல்லலங் களிற்று மாலை வெண்குடை மன்னர் கண்டாய், நல்லுயிர் ஞாலந் தன்னுள்
நாமவேல் நம்பி என்றான்"(2908) எனக் கூறுவர்.

-----

187. ஓளவையார்

நிலத்தின் நீர் நில வளங்கட்கேற்ப அந் நிலத்து வாழும் மக்கட்குப்பண்பும் செயலும் இயைபு படுகின்றன; நாட்டவர்க்கு அவ்வக் காலங்களில் செய்வன செய்து, பெறுவன பெற்றுக் கல்வி கேள்விகளில் மேம்படும் நலமும் காட்டவர்க்கு வேட்டம் புரிவதே பொதுச் செயலாதலின், தறுகண்மை போர்ச்செயல் வண்மைகளில் மேம்படு நலமும், பள்ளத்தில் வாழ்பவர்க்கு நீர்வளம் வாய்த்தலாற் பொருள் மிக வுண்டாதலின் ஈதல் மனப்பான்மையும், மேட்டு நிலத்தவர்க்குச் செட்டும் சிக்கனமுமா யிருக்கும் திறமுமாகிய நலங்களும் உண்டாகின்ற எனும் நிலநூல் வழக்கு, ஒருகால் ஓளவையார் ஆராய்ச்சிக்கு வந்தது. நாடும் காடும் அவலும் மிசையுமென்ற பாகுபாடு நிலத்தின்கட் காணப்படுதல்போல நிலத்து வாழும் மக்களிடையே ஆண்களும் பெண்களும் இனையரும் முதியருமென்ற பாகுபாடு தோன்றக் கண்டார். இவருள் ஆண்மையும் இளமையும் சிறக்கும் ஆடவர் நல்லராய வழி யாவரும் நலமுடையராதலும், அவரால் நாடுகள் நல்லிசை பெறுதலும் கண்டு, "நிலமே, நிற்பால் எவ்வழி ஆடவர் நற்பண்பும் நற்செயலுமுடையராய் விளங்குகின்றனரோ, அவ்வழி நின்னை நன்னாடெனச் சான்றோர் பாராட்டுகின்றனர்; காண்" என்ற கருத்தமைந்த இப் பாட்டைப் பாடினார்.

நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவ ராடவர்

அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே.

(187)

திணையும் துறையு மவை. ஓளவையார் பாடியது.

உரை: நிலனே-; நாடாக ஒன்றோ - நீ ஒன்றில் நாடேயாக; காடாக ஒன்றோ - ஒன்றிற் காடேயாக; அவலாக ஒன்றோ - ஒன்றிற் பள்ளமேயாக; மிசையாக ஒன்றோ - ஒன்றில் மேடேயாக; எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர் - எவ்வாறாயினும் எவ்விடத்து நல்லர் ஆண் மக்கள்; அவ்வழி நல்லை வாழி - அவ்விடத்து நீயும் நல்லை யல்லது நினக்கென ஒரு நலமும் உடையை யல்லை வாழி எ-று.

தீய நிலனே யாயினும் நல்லோருறையின் நன்றெனவும், நல்ல நிலனே யாயினும் தீயோ ருறையின் தீதெனவும், தன்னிடத்து வாழ்வாரியல்பல்லது தனக்கென ஓரியல்புடைய தன்றென நிலத்தை இழித்துக் கூறுவதுபோல உலகத்தியற்கை கூறியவாறாயிற்று. ஒன்றோ வென்பது எண்ணிடைச் சொல்.

விளக்கம்: ஆக வென்பது நான்கு இடத்தும் கடைக்குறைந்து முடிந்தது. நற்பண்பும் நற்செயலுமுடையாரை "நல்லர்" என்றார். ஆடவன், இளமைச் செவ்வி நிரம்பினானை

ஆடவனென்றல் இயல்பு. வாழ்விற்பெற்றற்குரிய நலமுற்றும் பெறுதற்குரிய செவ்வி இளமை; அதனால் "இளமையிற் சிறந்த வளமையு மில்லை" என்ப சான்றோர். அவ் வளமைக்குச்சிறப்பு நற்பண்பும் நற்செயலு முடைமையாதலின், அதனை யுடையாரே நாட்டின் நலத்துக்கும் இசைக்கும் காணராய் அவற்றைத் தாங்கும் தூண்களுமாவர்; ஆதலாற்றான்; அவர் நன்மையினையே விதந்தோதினார்.

-----

188. பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி

பிசிராந்தையாரால் நெறிப்படுத்தப்பெற்ற பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி, இன்பத்துறையில் எளியனாயிருந்து மக்கட்பேறின்றி யிருந்து பின்னர் அதனைப் பெற்று இன்புற்றான். தன் பெயருக்கேற்ப நல்லறிவுடைய நம்பியாய்த் திகழ்தலின், தான் பெற்ற இன்பத்தைப் பிறர்க்குக் காட்ட எண்ணினான். "இம்மையுலகத் திசையொடும் விளங்கி, மறுமை யுலகமும் மறுவின், றெய்துப, செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர் காட்சிச், சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோ ரெனப், பல்லோர் கூறிய பழமொழி யெல்லாம், வாயே யாகுதல்" (அகம்.96) கண்டு, அந் நலங்களை யெடுத்தோதுதலை விடுத்து, இளஞ்சிறார்கள் செய்யும் இன்பச் சிறுதொழில்களையே கண்டு எடுத்தோது விழைந்தான். செல்வ வாழ்வென்பது தமிழ்நாட்டினிற் விருந்தோடுண்பதாற்றான் இன்பந் தருவதாகும் என்பதைக் கண்டான். கண்டவிடத்தும், அவ்விற்பமும் இளஞ்சிறார் தம்முடைய சிறுகை நீட்டிக் குறுகுறு நடந்துவந்து, தம் பெற்றோர் உண்ணும் உணவிற்பம் இரு கைகையும் இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழாவியும், தம் உடலெங்கும் சிதறியும் இன்பச் சிறு தொழில் புரிய, அவர் சிதைத்துச் சிதறப்படும் உணவை அவர் உண்ணுங்கால் உண்டாகும் இன்பம் பெரிதாதலை யறிந்தான். அப்போது அவ் விளஞ்சிறார் மிழற்றும் சொல்லும் செய்யும் செயலும் கண்ணுக்கும் செவிக்கும் உடலுக்கும் இன்பந் தந்து அறிவை மயக்குதலின், செல்வத்தின் அருமையாதல் உணவின் இன்றியமையாமையாதல் அறிவிற்குப் புலனாகாதாக, உயிர் வாழ்வின் பயன் இதுவே யென உயிர் அமைந்து போதலை யுணர்ந்தான். இன்ன நலம் சான்ற மக்களைப் பயவாதார்க்கு உயிர் வாழ்வால் முடிக்கக்கூடிய பொருளே யில்லை என்று யாப்புறுப் பான் இப் பாட்டைப் பாடியுள்ளான்.

படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோ டுண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டுந் தொட்டுந் கவ்வியுந் துழந்தும்

நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதிர்த்தும்   5
மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்

பயக்குறை யில்லைத் தாம்வாழு நாளே.

(188)

திணையுந் துறையு மவை. பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி பாட்டு.

உரை. படைப்புப் பல படைத்து - படைக்கப்படும் செல்வம் பலவற்றையும் படைத்து; பலரோடு உண்ணும் - பலருடனே கூட வுண்ணும்; உடைப் பெருஞ் செல்வ ராயினும் - உடைமை மிக்க செல்வத்தை யுடையோராயினும்; இடைப் பட - இடையே யுண்டாக; குறு குறு நடந்து - குறுகக் குறுக நடந்து சென்று; சிறு கை நீட்டி - சிறிய கையை நீட்டி; இட்டும் - கலந்தின்கட் கிடந்ததனைத் தரையிலே யிட்டும்; தொட்டும் - கூடப்பிசைந்து தோண்டியும்; கவ்வியும் - வாயாற் கவ்வியும்; துழந்தும் - கையால் துழாவியும்; நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும் - நெய்யை யுடைய சோற்றை உடம்பின்கட் படச் சிதறியும்; மயக்குறும் மக்களை இல்லோர்க்கு - இங்ஙனம் அறிவை இன்பத்தான் மயக்கும் புதல்வரை இயல்லாதார்க்கு; பயக் குறை இல்லை - பயனாகிய முடிக்கப்படும் பொருளில்லை; தாம் வாழும் நாள் - தாம் உயிர் வாழும் நாளின்கண் எ-று.

தொட்டென்பதற்குக் கூட வாரிப் பிடித்தெனினு மமையும். குறையென்பது முடிக்கப்படுங்கால் முடிக்கப்படும் பொருள். இனிப் பயக்குறையுள்ளதென ஒருசொல் வருவித்துத் தாம் வாழும் நாளும் இல்லை யென்று கூறுவாரு முளர்.

விளக்கம்: படைப்பு, படைக்கப்படும் செல்வம்; "வாழிய பெரும நின் வரம்பில் படைப்பு"(புறம்.22) என்றார் பிறரும். பலரோ டுண்ணும் செல்வர், உடைப்பெருஞ் செல்வர் என இயையும். பெருமை, மிகுதி குறித்தலின், உடைப்பெருஞ் செல்வ ரென்றதற்கு உடைமை மிக்க செல்வரென்றார். மயங்குவது அறிவாகலானும், மக்கள் மயக்கத்தைத் தரும் பொருளாகாமையாலும், மயக்குறு மக்க ளென்றதற்கு அறிவை இன்பத்தான் மயக்கும் புதல்வ ரென்றார். குறை இன்றியமையாப் பொருள். மக்களை யில்லோர்க்குப் பயன் குறைவாகவே யுளது; வாழும் நாளும் இல்லை என்று உரை கூறுதலு முண்மையின், "இனி.....கூறுவாரு முள"ரென்றார்.

-----

189. மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்

மதுரைக் கணக்காயனாருடைய இயற்பெயர் தெரிந்திலது. மதுரையில் அக்காலத்தில் சிறந்த ஆசிரியராக இருந்து பலர்க்கு அரிய நூல்களை ஓதுவித்த சிறப்பால் இவர் கணக்காயனாரென்றே வழங்கப்பட்டனர். இவருடைய மகனார்

நக்கீரனாராவர். இவர் காலத்துப் புலவர்களுள் இவர் தலைமைப் புலவராய் விளங்கினது கொண்டே "தந்தைய ரொப்பர் மக்களென் பதனால்"(தொல். கற்பு: 6) இவரின் தந்தையாரின் சிறப்பு இனிதுணரப்படும். நக்கீரனார்க்குக் கீரங்கொற்றனாரென்பவர் மகனாராவர்.

இந் நக்கீரனார், பொதுவாகத் தமிழ் மூவேந்தரையும் வேண்டுமிடங்களிற் சிறப்பித்துப் பாடியிருப்பினும் சிறப்பாகப் பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனையும், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனையும் பாடிப் பெரும் பரிசில் பெற்றவர்; முருகாற்றுப்படை பாடி முருகன் திருவருள் சிறக்கப் பெற்றவர். தமிழகம் முழுவதையும் நன்கறிந்தவர். இவர் அந்தணரல்லர்.

இத்துணைச் சிறப்புடைய புலமை சிறந்த நக்கீரனார் மலையும் காடும் நாடும் கடலுமாகிய எப்பகுதியிலும் வாழும் மக்கள் பலருடைய முயற்சி முற்றும் தம் புலமைக்கண்ணால் நோக்கினார். எல்லாருடைய உள்ளமும் பொருளீட்டற்கண் பேராவமுற்று இயங்குவது தெரிந்தது. நாடுகட்குத் தலைமை தாங்கிய வேந்தர் பொதுச்சொற் பொறாது அரசு புரிவதும், காடுகளில் வாழும் விலங்குகளை வேட்டையாடித் திரியும் வேட்டுவர் இரவும் பகலும் தமக்குரிய விலங்குகளைப் படுப்பதையே எண்ணி முயல்வதும் நக்கீரர் கருத்தை யீர்த்தன. இவரது உழைப்பின் முடிவென்னை யென்று ஆராய்ந்தார். இவரனைவர்க்கும் வேண்டுவன உண்டியும் உடையுமே யென்றும், அவற்றுள் உன்பது நாழியும் உடுப்பவை இரண்டுமாமென்றும், பிறவகையில் ஒரு வேற்றுமையு மில்லையென்றும் துணிந்தார். இவற்றை நோக்கின், வேண்டுவன சிறிதும் ஈட்டுவன பெரிது மாதலின், மிக்கு நிற்கும் செல்வத்தால் செய்ய வேண்டுவது ஈதலாகிய அறமே என்றும், செய்யாது தாமே துய்க்கக் கருதின் அறமும் பொருளும் இன்பங்களும் பெறப்படாவாம் என்றும் கண்டார். இக் கருத்துக்களை இப்பாட்டின்கண் வைத்துப் பாடியுள்ளார்.

தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை யின்றி
வெண்குடை நிழற்றிய வொருமை யோர்க்கும்
நடுநாள் யாமத்தும் பகலுந் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்குங் கல்லா வொருவற்கும்

உண்பது நாழி யுடுப்பவை யிரண்டே
பிறவு மெல்லா மோரொக் கும்மே
செல்வத்துப் பயனே யீதல்

துய்ப்பே மெனினே தப்புந பலவே.

5

(189)

திணையும் துறையு மவை. மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் பாடியது.

உரை: தெண் கடல் வளாகம் - தெளிந்த நீராற் சூழப்பட்ட உலக முழுதையும்; பொதுமை யின்றி - பிற வேந்தர்க்குப் பொதுவாதலின்றித் தமக்கே யுரித்தாக ஆண்டு; வெண் குடை நிழற்றிய ஒருமையோர்க்கும் - வெண்கொற்றக் குடையால் நிழல் செய்த ஒரு தன்மையை யுடையோர்க்கும்; நடு நாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான் இடை யாமத்தும் நண்பகலும் துயிலானாய்; கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா ஒருவற்கும் - விரைந்த செலவையுடைய மாக்களைப் படுக்கக் கருதிச் செல்லும் கல்வியில்லாத ஒருவனுக்கும்; உண்பது நாழி - உண்ணப்படும் பொருள் நாழி; உடுப்பவை இரண்டே - உடுக்கப்படுமவை இரண்டே; பிறவும் எல்லாம் ஓரொக்கும் - பிறவு மெல்லாம் ஒக்குமாதலால்; செல்வத்துப் பயன் ஈதல் - செல்வத்தாற் பெறும் பயனாவது கொடுத்தல்; துய்ப்பேம் எனின் தப்புந பல - செல்வத்தை யாமே நுகர்வே மென்று கருதின் தவறுவன பல என்று.

பல வென்றது, அறம் பொருள் இன்பங்களை. பகலை யொரு மாத்திரை யென்றும், கடுமாவை யானை யென்றும், கல்லாத ஒருவனைப் பாகனென்றும் உரைப்பாரு முளர்.

விளக்கம்: கொண்ட கொள்கையில் ஒருமை யுணர்வும், அதற்கு வேண்டும் செயற்பண்பும் இல்வழி, அதனாற் பெருமை யுண்டாகா மையால் "ஒருமையோர்" என்றார்; "ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும், தன்னைத்தான் கொண்டொழுகி னுண்டு"(குறள். 974) என்ப. அரைக்கு நான்கு முழமும், மேலுக்கு இரண்டு முழமுமாக இரண்டாடை வேண்டுதலால், "உடுப்பவை இரண்டே" என்றார். உண்டல், உறங்கல், இனம்பெருக்குதல் முதலியன "பிறவும்" என்பதனுள் அடங்கும் ஓரொக்கும் என்புழி, ஓர் என்பது அசைநிலை. உயிர்கட் குறுதிப்பொருளென உயர்ந்தோரால் எடுத்துள்ள அறமும் பொருளும் இன்பமும் "பல"வெனப்பட்டன. பகலில் உறங்குதல் கூடாதாகலின், அதற்கு ஒரு மாத்திரை யென்று கொண்டு, "நள்ளிரவிலும் ஒரு மாத்திரை யளவும் தூங்கான்" என்பாரு முளர். கடுமாப் பார்க்கும் ஒருவனென்றது, அவ் வேந்தனுடைய யானைப்பாகனைக் குறித்ததாக வுரைப்பதும் உண்டு. உரைப்பவே, அரசனையும் அவன் அடிப்பணி புரியும் எளிய பணியாளையும் நோக்கின், இருதிறத்தாரும் உண்டியுடை வகையில் ஒப்பரென்பது கண்டவாறாம். பெரிதீட்டித் தமிழ்துண்பவர்பால் செல்வம் மிகுதலால், அம் மிகுதிக் காட்சி சிறிதீட்டிப் பலர் சூழ இருந்துண்பவராகிய வறியார்க்கு, அறிவு நலம் கேடய்துவதற்கு ஏதுவாகிறது. அதுவே, செல்வர்க்கும் எளியோர்க்கும் இடையே ஒற்றுமை நிலைபெறாவாறு, தீய கருத்தும் செயலும் பிறப்பிக்கிறது. அதனால், செல்வர் வறியராகிய எல்லாருடைய வாழ்வும் பொருட்குறையுற்று, அறமும் இன்பமும் குன்றிச் சீரழிவது ஒருதலை என்பதுபற்றி, "தப்புந பல"வென்றா ரென்றறிக. இதனால், செல்வர் ஈதலைக் கடனாகக் கோடல்

அறனாம் என்றும், அஃது அவர்கட்கே யன்றி, மக்களுலகுக்கே நலம் பயப்பதாம் என்றும் துணிபாம். இந்த அற வுணர்வுக் குறைவே இக்காலத்தொழிலாளர் கிளர்ச்சிக்கும், பொருள் முட்டுப் பாட்டுக்கும், வாழ்வு நிரம்பாமைக்கும் வாயிலாதல் தெற்றெனத் தெளியப்படும்.

-----

190. சோழன் நல்லுருத்திரன்

சோழன் நல்லுருத்திரன் என்பான், சங்கநூற் காலத்துச் சோழ வேந்தர்களுள் காலத்தாற் பிற்பட்டவனென்பதை இவன் பெயரே நன்கு தெரிவிக்கின்றது. ஆயினும், இவன் உயர்ந்த உள்ளமும் பரந்த கல்வி கேள்வியும் சிறந்த வினைத்திட்டமும் கொண்டவன். முடி வேந்தனாகலின், எப்போழ்தும் இவனைக் குறுநில மன்னரும் செல்வ மக்களும் சூழ்ந்து கொண்டே யிருப்பர். இவர்களின் துணைகொண்டு இவன் அரிய செயல்கள் பல செய்து மிக்க பொருளும் நல்ல புகழும் பெற்றான். இச் செயல்களைச் செய்யுமிடத்துத் தனக்குத் துணையாயிருந்த மன்னரும் செல்வருமாகிய சுற்றத்தாரின் குணஞ் செயல்களைப் பயின்று அறியும் வாய்ப்பு இவனுக்குச் சிறப்புற அமைந்தது. அவருள் சிலருடைய கூட்டுறவால் ஆக்கமும், வேறு சிலருடைய துணையால் கேடுமுண்டாகக் கண்டு அவர்களை யாராய்ந்தான். ஆக்கத்திற்குத் துணையாயிருந்தவர் உயர்ந்த உள்ளமும், தாம் மேற்கொண்டு கடைப்பிடிக்கும் அறக் கொள்கையின் வழுவா தொழுகும் மனத் திட்டமும், அதற்கு மாறுபடவும், வேறுபடவும் வரும் பொருள் எத்துணைச் சீரிதாயினும் வேண்டாத விறலும் உடையராதலைக் கண்டான். கேடு நேர்ந்த காலத்து அதற் கேதுவாயிருந்தவரை ஆராய்ந்த வழி, அவர்கள், ஏனையர்போல உள்ளத் துயர்வும் கடைப்பிடியும் விறலும் இலராயினும், உழைப்பார் உழைக்க அவர்தம் உழைப்புவழி வரும் ஊதியத்தை நேர் முகமாகவோ மறைமுகமாகவோ சிறுகச் சிறுகத் தாம் பறித்துக்கொள்ளும் பண்பும் அதற்கேதுவாகிய குறுகிய வுள்ளமும், தன்னலச் சூழ்ச்சியும், ஒன்று உற்றவிடத்துத் தம்மை விற்றுவிடத்தக்க கீழ்மையும் உடையராதலை யறிந்தான். உடனே இக் கீழோரை விலக்கி ஏனையோரைத் தழீஇக் கொள்ளுமிடத்து இப் பாட்டினைப் பாடியுள்ளான். இதன்கண் எலிபோலும் மனமும் தாமுடையவற்றை மேலுமேலும் பெருக்கிக் கொள்ளும் உள்ளமுமுடையாருடைய கேண்மை எமக்கு வேண்டா; தான் செய்யும் வேட்டத்தின்கண் மிக்க பசியுற்ற காலையும் இடம் வீழ்ந்ததை விடுத்து வலம் வீழ்ந்ததையே யுண்ணும் விறல் படைத்த புலிபோலும் மனமும் உரனமைந்த உள்ளமும் உடையவர் நட்புக்கலந்த வாழ்வே வேண்டுவதாம் என்று இசைத்துள்ளான்.

விளைபதச் சீறிய நோக்கி வளைகதிர்
வல்சி கொண்டளை மல்க வைக்கும்
எலியமுயன் றனைய ராகி யுள்ளதம்
வளன்வலி யுறுக்கு முளமி லாளரொ

5 டியைந்த கேண்மை யில்லா கியரோ கடுங்கட் கேழ லிடம்பட வீழ்ந்தென அன்றவ னுண்ணா தாகி வழிநாட் பெருமலை விடரகம் புலம்ப வேட்டெழுந் திருங்களிற் றொருத்த னல்வலம் படுக்கும்	5
15 புலிபசித் தன்ன மெலிவி லுள்ளத் துரனுடை யாளர் கேண்மையொ	10
டியைந்த வைக லுளவா கியரோ	(190)

திணையும் துறையு மவை. சோழன் நல்லுருத்திரன் பாட்டு.

உரை: விளை பதச் சீறிடம் நோக்கி - விளைந்த செவ்வியையுடைய சிறிய இடத்தைப் பார்த்து; வளை கதிர் வல்சி கொண்டு அளை மல்க வைக்கும் - வளைந்த கதிராகிய உணவைக் கொண்டு முழையின்கண்ணே நிறைய வைக்கும்; எலி முயன் றனையராகி - எலி முயன்றாற்போலும் சிறிய முயற்சியராகி; உள்ள தம் வளன் வலியுறுக்கும் உளமி லாளரொடு - உள்ள தம்முடைய செல்வத்தை நுகராது இறுகப் பிடிக்கும் உள்ள மிகுதி யில்லாருடன்; இயைந்த கேண்மை இல்லாகியர் - பொருந்திய நட்பு இல்லையாக; கடுங்கண் கேழல் இடம்பட வீழ்ந் தென - தறுகண்மையை யுடைய கேழலாகிய பன்றி தனது இடப்பக்கத்தே பட வீழ்ந்ததாக; அன்று அவண் உண்ணதாகி - அன்று அவ்விடத்து உண்ணாதாகி; வழி நாள் பெரு மலை விட ரகம் புலம்ப - பிற்றைநாள் பெரிய மலையின் கண் தனது முழையிடம் தனிமைப்பட; வேட்டெழுந்து - உணவை விரும்பி யெழுந்து; இருங் களிற்று ஒருத்தல் நல் வலம் படுக்கும் - பெரிய களிறாகிய ஒருத்தலை நல்ல வலப்பக்கத்தே படப்படுக்கும்; புலி பசித் தன்ன - புலி பசித்தாற்போலும்; மெலிவில் உள்ளத்து உரனுடையாளர் கேண்மையொடு - குறையில்லாத மேற்கோளையுடைய வலியையுடையோர் நட்போடு; இயைந்த வைகல் உளவாகியர் - பொருந்திய நாட்கள் உளவாகுக ள்று.

சீறிட மென்றது, விளைந்து முற்றியபின் அறுப்பதற்கு முன்னாகிய இடத்தை இல்லாகியர், உளவாகியர் என்பன ஈண்டு வியங்கோட் பொருளவாய் நின்றன.

விளக்கம்: விளைந்து முற்றியபின் அறுப்பதற்கு முன்னாகிய இடம், அறுத்த சின்னாட்களில் மறுபடியும் உழப்பட்டு மாறிவிடுதல் பற்றி, "சீறிடம்" எனப்பட்ட தென்றார். தன் அளை நிறைய வைத்துக் கொண்ட தாயினும், அதற்கென்று உழைத்தவர் வேறாக, அவர துழைப்பின் பயனாக வந்த விளைவைத் தான் கவர்ந்து கோடலின், "சிறிய முயற்சி"யென்றார். உள்ள மிகுதி - உள்ளத்தின் உயர்வு; "மாந்தர்தம்

உள்ளத்தனைய துயர்வு" (குறள்.595) என்பது காண்க. உள்ளத்தில் மெலிவு இல்வழி, உயர்வும் அதனைச் செயற்படுத்தற்குரிய திண்மையும் ஒருங்குண்டாதலின், "மெலிவில் உள்ளத் துரனுடையாளர்" என்றார். புலி இடம் வீழ்ந்த துண்ணாது என்பதைப் பிற சான்றோரும், "தொடங்கு வினை தவிரா வசைவி னோன்றாள் கிடந்துயிர் மறுகுவ தாயினு மிடம் படிந், வீழ்களிறு மிசையாப் புலி"(அகம்.29) என்று கூறுதல் காண்க.

-----

191. பிசிராந்தையார்

பிசிராந்தையார் தமதூராகிய பிசிரில் இருக்கையில் உறையூரிலிருந்து அரசுபுரிந்த கோப்பெருஞ் சோழனுடைய குணநலங்களைக் கேள்வியுற்று அவனைக் காண்டல் வேட்கை மிக்கிருந்தார். கோப்பெருஞ் சோழனும் பிசிராந்தையார் நலங்களைக் கேள்வியுற்றுப் பெரு நட்பினைத் தன்னுள்ளத்தே வளர்க்கலுற்றான். இருவருடைய நட்புணர்ச்சிகள் தாமே மிக்கு ஒருவரொருவர் தம் பெயரைக் கூறுமிடத்து, தத்தம் நண்பர் பெயரை இணைத்துக் கூறிக்கொள்ளும் அளவில் சிறந்து நின்றன. கோப்பெருஞ் சோழன் வடக்கிருக்கப் புக்கபோது சான்றோர் பலர் அவனுடன் வடக்கிருப்பாராயினர். அக்காலை அவன், பிசிராந்தையாரைக் காண விழைந்தான். ஒத்த உணர்ச்சியினராதலால் பிசிராந்தையாரும் கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருக்கப் புக்க தறியாது அனைக் காண்டல் வேண்டிப் பாண்டியநாட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு உறையூர் வந்தார். அவர் வந்து சேர்தற்குள் கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்து உயிர்விட்டானாக, அவற்கு நடுகல்லும் நாட்டப்பட்டுவிட்டது. பிசிராந்தையார் மனஞ் சோர்ந்து வருந்தினார்.

சிறிது தெளிந்ததும் அருகிருந்த சான்றோருடன் கோப்பெருஞ்சோழன் குணநலங்களைப் பேசி அளவளாவிக் கொண்டிருக்கையில் சிலர், "சான்றீர்! யாங்கள் உங்களை நெடுங்காலமாகக் கேள்வியுறுகின்றோம்; உங்கள் வாழ்நாளும் பலவாயினவே; இதனை நோக்க, உங்கட்கு நரை உளவாக வேண்டும்; அவை சிறிதும் நும்பால் காணப்படவில்லையே! என்னோ காரணம்?" என வினவினார். அவர்கள் இப்பாட்டால், "நரை திரைகட்குக் காரணம் முதுமையன்று; மனக் கவலையே; எனக்குக் கவலை கிடையாது; அதற்குக் காரணம் என் குடியிலோ, ஊரிலோ, நாட்டிலோ கவலையுண்டாதற்குரிய நிலைகள் இல்லை; எவ்வாறெனன் என் குடியில் என் மனைவி மக்கள் அறிவு நிரம்பியவர்கள்; என் ஏவலர் என் குறிப்புப் பிழையா தொழுகுவவர்; எங்கள் ஊரில் ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கையையுடைய சான்றோர் பலர் உளர்; நாட்டு வேந்தனும் அறமல்லது செய்யான்" எனத் தமது புலமையும் சான்றாண்மையும் சிறந்து விளங்குமாறு கூறினார்.

யாண்டுபல வாக நரையில் வாகுதல்
 யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்
 மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களு நிரம்பினர்
 யாண்கண் டனையரென் னிளையரும் வேந்தனும்

5 அல்லவை செய்யான் காக்கு மதன்றலை 5
 ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்

சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே.

(191)

திணையும் துறையு மவை. கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்தானுழைச் சென்ற
 பிசிராந்தையாரைக் கேட்குங் காலம் பலவாலோ, நரை நுமக்கில்லையாலோ என்ற
 சான்றோர்க்கு அவர் சொற்றது.

உரை: யாண்டு பல வாக - நுமக்குச் சென்ற யாண்டுகள் பலவாயிருக்க; நரையில்
 வாகுதல் யாங்காகியர் என - நரையில்லை யாகுதல் எப்படி யாயினீரென; வினவுதி
 ராயின் - கேட்பீராயின்; என் மாண்ட மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர் -
 என்னுடைய மாட்சிமைப் பட்ட குணங்களையுடைய மனைவியுடனே புதல்வரும்
 அறிவு நிரம்பினார்; யான் கண்டனையர் என் இளையரும் - யான் கருதிய அதனையே
 கருதுவர் என்னுடைய ஏவல் செய்வாரும்; வேந்தனும் அல்லவை செய்யான் காக்கும் -
 அரசனும் முறையல்லாதன செய்யானாய்க் காக்கும்; அதன் தலை - அதற்கு மேலே;
 யான் வாழும் ஊர் - யான் இருக்கின்ற ஊரின்கண்; ஆன்று அடங்கி அவிந்த கொள்கை
 - நற்குணங்களால் அமைந்து பணிய வேண்டு முயர்ந்தாரிடத்துப் பணிந்து ஐம்புலனு
 மடங்கிய கோட்பாட்டினை யுடைய; சான்றோர் பலர் - சான்றோர் பலராதலான் எ-று.

ஆன்றவிந் தடங்கிய வென்பதற்குக் கல்வியால் நிறைந்து அதற்கேற்பச் சுவை
 முதலியவற்றிற் செல்லும் அறிவவிந்து மனமொழி மெய்களான் அடங்கிய வெனினு
 மமையும். யாங்காகிய ரென்பதற்கு எவ்வாறாயிற்றென்றும் எப்படியாலாயிற்றென்றும்
 பொருள் கூறுவாருமுளர்.

விளக்கம்: மனைக்கிழத்தி நற்குண நற்செய்கைகளை யுடையளாதல் அவட்கு
 மாண்பு. மக்கள்பால் நிரம்புதற் கமைந்த அறிவாதலால் "அறிவு நிரம்பினார்"என்று
 உரை கூறினார். மனை வாழ்வானும், மகப் பெற்று வளர்த்தலாலும் மனைவிக்கும்
 இயற்கை யறிவு மிகுந்து நிரம்புதலின், "மனையொடு"எனச் சிறப்பித்தார். "செறிவு
 நிறைவும் செம்மையும் செப்பும், அறிவும் அருமையு பெண்பா லான"(பொருள். 15)
 எனத் தொல்காப்பியனார் எடுத்துதோதுதல் காண்க. இளையர் ஏவலர்.

ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கையென்பதை, ஆன்று அடங்கியவிந்த கொள்கையென
 மாறிக் கூட்டுக. குணங்களால் அமைந்தவழி அடக்கமும் அதுவே வாயிலாக

சிறியோரை யிகழ்த லதனினு மிலமே.

(192)

திணையுந் துறையு மவை. கணியன் பூங்குன்றன் பாட்டு.

உரை: யாதும் ஊர் - எமக்கு எல்லாம் ஊர்; யாவரும் கேளிர் -எல்லாரும் சுற்றத்தார்; தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா - கேடும் ஆக்கமும் தாமே வரி னல்லது பிறர் தர தாரா; நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன - நோதலும் அது தீர்தலும் அவற்றை யொப்பத் தாமே வருவன; சாதலும் புதுவ தன்று - சாதலும் புதி தன்று, கருவிற் றோன்றிய நாளே தொடங்கியுள்ளது; வாழ்தல் இனிதென மகிழ்ந் தன்றும் இலம் - வாழ்தலை யினிதென்று உவந்தது மிலம்; முனிவன் இன்னா தென்றலும் இலம் - ஒரு வெறுப்பு வந்து விடத்து இன்னாதென்று இருத்தலும் இலம்; மின்னொடு வானம் தண் துளி தலைஇ - மின்னுடனே மழை குளிர்ந்த துளியைப் பெய்தலான்; ஆனாது - அமையாது; கல்பொருது இரங்கும் மல்லல் பேர் யாற்று - கல்லை யலைத் தொலிக்கும் வளவிய பேரியாற்று; நீர் வழிப் படுஉம் புணை போல் - நீரின் வழியே போம் மிதவை போல; ஆருயிர் முறைவழிப் படுஉம் என்பது - அரிய வுயிர் ஊழின் வழியே படும் என்பது; திறவோர் காட்சியின் தெளிந்தனம் - நன்மைக் கூறுபாடறிவோர் கூறிய நூலானே தெளிந்தே மாகலான்; மாட்சியின் பெரியோரை வியத்தலும் இலம் - நன்மையான் மிக்கவரை மதித்தலும் இலம்; சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலம் - சிறியோரைப் பழித்தல் அம் மதித்தலினு மிலேம் என்று.

தலைஇ யென்பதனைத் தலைய வெனத் திரிக்க. "முனிவி னின்னா தென்றலு மிலமே" என்றதற்கு, முன்னே கூறிய வாழ்தலை வெறுப்பான் இன்னாதென்று இகழ்ந்திருத்தலு மில்லே மெனினும் அமையும்.

விளக்கம்: யாவரும் கேளிராகியவழி அவருறையு மிடமெல்லாம் ஊராதலின், "யாதும் ஊரே"யென்றார். பிறர் தர வாரா வெனவே தாமே வரு மென்பதும், புதுவ தன்றெனவே கருவிற்றோன்றிய நாளே தொடங்கியுள்ளது என்பதும் வருவிக்கப்பட்டன. ஊழின் உண்மையும் அதன் செயற்கூறும் காட்சியளவையானன்றிக் கருத்தளவையானறிந்து நூல்களால் குறிக்கப்பட்டிருத்தலின், "திறவோர் காட்சியிற் றெளிந்தன" மென்றார். மாட்சியிற் பெரியவர் - மாட்சியால் மிக்கவர். மாட்சியாற் குறைந்தவர் சிறியவர். தலைஇ யென்பது தலைஇய வென்பதன் திரிபாதலால், "தலைஇ.....திரிக்க" என்றார்.

-----

193. ஓரே ருழவர்

ஓரே ருழவரது இயற்பெயர் தெரிந்திலது. தேர்கொண்டு சென்ற வினையை முடித்த தலைமகனொருவன், வினைமுடிவில் விளையும் இன்பத்தினும் மிக்க இன்பந்தரவல்ல தன் காதலியை நினைந்து மீளலுற்றான். தன்னைப் பிரிந்து வருந்தியுறையும் காதலியின் ஆற்றாமையையும் விரைந்து சென்று அவனைக் காண்டற்குப் பெருவிழைவு கொண்டிருக்கும் தன் வேட்கை யுள்ளத்தையும் மனக் கண்டு ஆற்றானாய்த் தன் பாகனை நோக்கிக் கூறுங் கருத்தால் இவர் ஒரு பாட்டுப் பாடியுள்ளார். தன் காதலியிருக்கும் ஊர் நெடுந் தொலைவி லிருப்பதென்பதை, "ஆடமைபுரையும் வனப்பின் பணைத்தோள், பேரமர்க் கண்ணி இருந்த ஊர், நெடுஞ்சே ணாரிடை யதுவே" என்றும், அந் நெடுஞ்சேண் ஆரிடையை விரையக் கடந்து சென்று பணைத்தேழளும் அமர்க்கண்ணுமுடைய காதலியை யடைதற்குத் துள்ளித் துடிக்கும் நெஞ்சின் நிலையை, "நெஞ்சே! ஈரம் பட்ட செவ்விப் பைம்புனத்து, ஓரே ருழவன் போலப், பெருவிதுப்புற் றன்றால், நோகோயானே"(குறுந். 131) என்றும் பாடினார். இதன்கண் வினைமுடித்து மீளும் காதற் றலைமகன் தன் காதலியைக் கூடற்கு விரைந்து துள்ளித் துடிக்கும் நெஞ்சின் இயல்பு சொல்லப்படுகிறது. ஈரம் பட்ட செவ்வி வாய்ப்பக் கண்ட உழவன் அச்செவ்வி நீங்குதற்குள் உழுது வித்தற்கு விரைகின்றான்; அவன்பால் உள்ளது ஓ ரேரே; அதனால் அவன் நெஞ்சு துடிக்கிறது. அத்துடிப்பினைத் தலைமகன் நெஞ்சத் துடிப்புக்குவமை கூறிய சிறப்பால் இவரைச் சான்றோர் ஓரே ருழவரென்றே அழைப்பாராயினர்.

இச் சான்றோர், இல்வாழ்க்கை இடும்பைக்கே கொள்கலமாதலை நன்குணர்ந்தார்; வாழ்விலும் இன்பப் பகுதியினும் துன்பப் பகுதியே மிக்கிருப்பதும் கண்டார்; இன்பமும் துன்பமும் நண்பகலும் இரவும் போல மாறிமாறி வேறுவேறியல்பினவாய் வந்த வண்ணமாய் இருப்பதும் புலனாகாமல் இல்லை. மனைவி மக்களும் ஒக்கலும் பிறரும் தம்மை இன்றியமையாராதலையும் அறிந்தார். துன்பம் வந்துசுடச்சுடத் தாக்குங் காலத்தில், அவரது உள்ளம் துறவு பூண்டு தாபத நெறியிற் சென்று விடலாமா வென எண்ணத் தொடங்கிற்று. சென்றொழிந்தால் தம்மைச் சார்ந்திருக்கும் பலர் வருந்த நேருமென்ற கவலை ஒருபால் வருத்திற்று. ஒக்கலும் மக்களுமாய் வாழும் வாழ்வின் இன்பம் புலனாயிற்று. அவ் வின்ப வாழ்வும் நன்னெறியே யென்பது நினைவிற்கு வந்தது. ஒக்கல் வாழ்க்கை யில்லார்க்கே துறவும் தாபத வொழுக்கும் தகும்; அதனையுடையார் அந்நெறியில் ஓடிச் சென்று உய்தல் என்பது கூடாது; அஃது அவர்கள் காலைக் கட்டிச் செல்லவொட்டாமல் தடுக்கும் என்ற கருத்துப்பட இப்பாட்டைப் பாடியுள்ளார்.

அதனெறிந் தன்ன நெடுவெண் களரின்
ஒருவ னாட்டும் புல்வாய் போல
ஓடி யுய்தலுங் கூடுமன்

ஒக்கல் வாழ்க்கை தட்குமா காலே.

(193)

திணையும் துறையு மவை. ஓரே ருழவர் பாட்டு.

உரை: அதள் எறிந் தன்ன - தோலைப் புடைத்து வைத்தாற் போன்ற; நெடு வெண் களரின் - நெடிய வெளிய களரின் கண்; ஒருவன் ஆட்டும் புல்வாய் போல - ஒருவன் அலைக்கும் புல்வாய் ஓடிப் பிழைக்குமாறு போல; ஓடி உய்தலும் கூடும் மன் - யானும் நன்னெறிக் கண்ணே யொழுகிப் பிழைக்கவும் கூடும்; ஒக்கல் வாழ்க்கை - சுற்றத்தோடு கூடி வாழும் இல்வாழ்க்கை; கால் தட்கும் - அதன்கட் செல்லவொட்டாது காலைத் தளையா நிற்கும் ஆதலான் உய்தல் கூடாது என்று.

மன், கழிவின்கண் வந்தது. மா: அசைநிலை.

விளக்கம்: தோலைப் புடைத்துவைத்தலாவது, தோலையுரித்து அதனை மேல் கீழாகத் திருப்பி வைத்தல். ஆட்டுதல், அலைத்தல். "முள்ளி வேரளைக் கள்வனாட்டிப், பூக்குற் றெய்திய புனல்"(ஐங். 23) என்றாற்போல. புல்வாய் - மான். களரில் நின்ற மான் தன்னைத் துரத்தும் ஒருவன், தான் வழக்கி வீழ்தற் கிடமுண்மையின், "ஓடியுய்தல் கூடும்"என்றார். நன்னெறி களர்போல்வ தென்றது, ஒக்கல் வாழ்க்கை செல்லவொட்டாது தடுக்கும் சேறம் வழக்குப் பகுதியுமாத்தளைத்தலின் எவ்வகையாலும் தன்னை இன்றியமையாத மனைவாழ்வே ஒருவனுக்கு ஒக்கல் வாழ்க்கை யாதலால், அதனை எடுத்தோதினார். இப் பாட்டின்கண் ஆசிரியர், தான் இல்வழி தாங்குவாரின்றிக் கெட்டுத் தலைத்தலைச் சிதறியோடி, அறமும் பொருளும் இன்பமும் பெறும் வகைகெட்டு அழியத்தக்க மனைவாழ்க்கையில் இருப்போனே உய்தல் கூடாத இயல்பினன் என்று குறிக்கப்படுகின்றான். ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் "காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை, ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும், சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே"என்றதும் இக் கருத்தையே வற்புறுத்துவதை அறிந்து கொள்க. இக் கருத்தையே திருத்தக்கதேவர், "காட்டகத் தொருமகன் துரக்கு மாக்கலை, ஓட்டுடைத் தாமெனின் உய்யும் நங்களை, ஆட்டியி டாருயிர் அளைந்து கூற்றுவன், ஈட்டிய விளைமதுப் போல உண்ணுமே"(சீவக.1919) என்றார்.

-----

194. பக்குடுக்கை நன்கணியார்

இந் நன்கணியார் பெயரை யடுத்துச் சிறப்பிக்கும் பக்குடுக்கை யென்பது இவரது ஊர்ப் பெயராகவும் என்றும், பக்கு என்பது பையென்னும் பொருள் படுதலின்; இவர் பையையே உடையாக வுடுப்பவரென்றும் அறிஞர் கருதுகின்றனர். ஒருவருக்கு உடுப்பவை இரண்டாக வேண்டி யிருப்பவும், ஒன்றையே இரண்டாகப் பகுத்துடுக்கும் காரணத்தால் பக்குடுக்கை நன்கணியா ரெனப்பட்டா ரென்றற்கும், ஒருவரது வறுமை நிலையைப் பக்குடுக்கை யெனச் சிறப்பித்துரைத்த நலம் கண்டு, சான்றோர் இவரை இவ்வாறு சிறப்பித்துப் பாராட்டினர் என்றற்கும் இடனுண்டு. நன்கணி யென்பது இவரதியற்பெயர்.

இவர் காலத்தே நாட்டில் வாழ்ந்த வேந்தர்கட்கும் ஏனைச் செல்வர் கட்கும் உலக வாழ்வில் பெரு விருப்பந் தோன்றி, "மெய்வலி யுடையார்க்கே இவ்வுலகம் உரியது; உலகத்திற் பிறந்தா ரனைவர்க்கும் பொதுவென்பது. பொருந்தாது" என்றும், "அவ்வலியைக் கெடாது பேணிக் கொள்ளற்குச் செல்வம் இன்றியமையாமையின், செல்வந் தேடுவது வலியுடையார்க் கேற்ப, தென்றும் கருதி, அவற்றிற்கேற்ப நாளும் போரும் பொருளீட்டமுமே நினைந்தொழுகப் பண்ணிற்று. இதன் விளைவாக நாட்டில் இன்ப வாழ்வுக் கிடனில்லையாயிற்று. இதனைக் கண்டார் நம் பக்குடுக்கை நன்கணியார். "இவ்வுலகம் இனிதன்று; ஒரு மனையில் சாப்பறை முழங்க, ஒரு மனையில் மணப்பறை முழங்குகிறது. ஒருத்தி பூவணியாற் பொற்புற்று விளங்க, ஒருத்தி கணவனைப் பிரிந்து கண் கலங்கி நிற்கிறாள். இவ்வா றமையுமாறு இவ்வுலகினைப் படைத்தவன் பண்பறிந் தொழுகும் பாடில்லாதவ னெயாவன். இவ்வுலகில் இத்தன்மையை யறிந்தவன் இதனிடையே கிடந்து உழல வேண்டுமென்பதன்று. இதனிற் சிறந்த இன்ப வுலகத்து இன்ப வாழ்வு காண்டலை வேண்டியவனாவான்" என இப் பாட்டால் வற்புறுத்தலானார்.

ஓரி னெய்தல் கறங்க வோரில்
ஈர்ந்தண் முழவின் பாணி ததும்பப்
புணர்ந்தோர் பூவணி யணியப் பிரிந்தோர்
பைத லுண்கண் பனிவார் புறைப்பப்

படைத்தோன் மன்றவப் பண்பி லாளன்
இன்னா தம்மவிவ் வுலகம்

இனிய காண்கித னியல்புணர்ந் தோரே.

5

(194)

திணை: அது. துறை: பெருங்காஞ்சி. பக்குடுக்கை நன்கணியார் பாடியது.

உரை: ஓர் இல் நெய்தல் கறங்க - ஒரு மனையின்கண்ணே சாக்காட்டுப் பறையொலிப்ப; ஓர் இல் ஈர்ந்தண் முழவின் பாணி ததும்ப - ஒரு மனையின்கண்ணே மணத்திற்குக் கொட்டும் மிகக் குளிர்ந்த முழவினது ஓசை மிக வொலிப்ப; புணர்ந்தோர் பூ அணி அணிய - காதலரோடு கூடிய மகளிர் பூவணியை யணிய; பிரிந்தோர் பைதல் உண்கண் பனி வார்பு உறைப்ப - பிரிந்த மகளிரது வருத்தத்தையுடைய உண்கண்கள் நீர் வார்ந்து துளிப்ப; படைத்தோன் மன்ற - இப்பரிசு ஒத்து ஒவ்வாமைப் படப் படைத்தான் நிச்சிதமாக; அப்பண்பிலாளன் - அப் பண்பில்லாதோனாகிய நான்முகன்; இன்னாது அம்ம இவ்வுலகம் - கொடிது இவ்வுலகினது இயற்கை; இதன் இயல்பு உணர்ந்தோர் இனிய காண்க - ஆதலான் இவ்வுலகினது தன்மை யறிந்தோர் வீட்டின்பத்தைத் தரும் நல்ல செய்கைகளை அறிந்து செய்து கொள்க என்று.

காண்க வென்பது காண்கெனக் குறைக்கப்பட்டது. இதன் இயல்புணர்ந்தோர் இவ்வின்னாமையை இனியவாகக் காண்க வென்றுரைப்பினு மமையும்.

விளக்கம்: மணவொலி கேட்பார்க்கு இன்பமும் குளிர்ச்சியும் பயப்பதாகலின், "ஈர்ந்தண் முழவின் பாணி"யென்றார். பாணி, ஈண்டு இனிய ஓசை யென்னும் பொருளதாயிற்று. நெய்தற் பறைகேட்டார்க்கு வருத்தம் பயத்தலின், வாளா நெய்தலென் றொழிந்தார். படைத்தான் என்ற வினைமுற்றின் ஈற்றயலாகாரம் செய்யுளாகலின் ஓகாரமாயிற்று. 'பிறப்பொக்கும்எல்லா வுயிர்க்கும்' என்பது பற்றி, எல்லார்க்கும் ஒரு தன்மைப்பட அமைக்காது வேறுபட வமைத்தமையின் நான்முகனைப் "பண்பிலாளன்"என்றார். சுட்டு, உலகறி சுட்டு.

-----

195. நரிவெரூஉத்தலையார்

நரிவெரூஉத்தலையார் ஆழ்ந்த புலமை யுள்ளம் படைத்த சான்றோராவர். இன்பம் துன்பம் என்ற இருவகைக் காட்சிகளையும் ஆழ்ந்து நுணுகிச் சென்று அகன்று ஓங்கும் அறிவுநெறி இவர்பால் நன்கமைந்துளது. காதலன் பிரிந்தானாக, அப்பிரிவுத் துன்பத்தை யாற்றாத தலை மகளைக் கண்ட தோழி, "மெல்லிய இயல்பினையுடைய இவள், இதனை ஆற்றுவளோ" எனத் தனக்குள்ளே யெண்ணிக் கலங்கினாள். தலை மகளோ, அதனைக் குறிப்பால் அறிந்துகொண்டாள். காதலன் தனக்குரிய கடமை குறித்துப் பிரிந்துள்ளான்; காலினும் கடமை பெரிது; அதுகுறித்து ஆற்றாதல் கற்புடைய மகட்டுக் கடன் என்பதை நன்குணர்ந்தாள். தன் கற்புமாண் பறியாத தோழிக்கு அதனைக் கூறுதல் நன்றன்றெனக் கொண்டாள். காதற்காமத் துறைக்கண் பிரிவுபற்றி நிகழும் துன்பத்தை யறியாள் போலப் பேசலுற்று, "தலைவன் பிரிந்தானாக, என் கண்கள் உறங்காவாயின; இதுதான் காமநோய் என்பதோ?" என்பதுபட, "மெல்லம்

புலம்பன் பிரிந்தெனப், பல்லித முண்கண்பாடொல் லாவே.....அதுகொல் தோழி காம நோயே" (குறுந். 5) என்றா ளெனப் பாடிக்காட்டுகின்றார். தலைமக னொருவன் தான் காதலித்த தலைவியை மணப்பதற்கிடையே பிரிந்து செல்ல வேண்டிய கடமை யுண்டாகிறது. அவன் தோழியை நோக்கி, "யான் வருந்துணையும் இவளைப் பாதுகாப்பாயாக"என்கின்றான். அவற்குத் தோழி, "நீ இவளை விட்டுப் பிரிந்தே மெனக் கைவிட்டுப் பிரியுநாள் வரட்டும்; அப்போதுதானே இது கூறல் வேண்டுவது"என்றாள்; தலைமகன் அது கேட்டு வருந்தினான்; "தலைவ, நீ உண்மையாகவே வருந்தினாயாயின் ஒன்று செய்; நீ இவள்பால் நுகர்ந்த நலம் உண்டன்றோ? அதனைத் தந்துவிட்டுச் செல்"என நகையாடுவாளாய், "விட்டென விடுக்குநாள் வருக, அது நீ, உண்ட என் நலனே"(குறுந். 236) என்றாளெனக் கூறுகின்றார். இவ்வாறு இரண்டு பாட்டுக்களாலும், தலைவி, தோழி யென்ற இருவருடைய மனமாண்புகளை ஆழ அகழ்ந்தெடுத்துக் காட்டும் இந்நரிவெருஉத்தலையாரது புலமை நலத்தை ஒருவாறு காணலாம்.

சேரமான் கருவூரேறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ்சேர லிரும்பொறையைக் கண்டு தம்முடம்பு நலமுறப் பெற்ற இவர், இவ்வாறு தமக்கு நலஞ் செய்த அவனது தோற்றச் சிறப்புக் கெடாது நிலைபெறுமாறு கூறிய புலமை யுரையை 'எருமை யன்ன"(புறம்.5) எனத் தொடங்கும் புறப்பாட்டிற் கண்டோம். இப்பாட்டின்கண், இவர் காலத்துச் சான்றோர்சிலர் பரிசிறுறையிலும் அகத்துறையிலும் தம் புலமை வளத்தையும், போர்த்துறையில் மெய் வளத்தையும் பயன்படுத்தக் கண்டு நன்னெறிக்கண் பயன்படுத்துமாறு அறிவுறுத்த முற்பட்டு, "நரைத்து முதிர்ந்த சான்றீரே,கூற்றுவன் போந்து நும் முயிரைப் பற்றுங்கால் நீவிர் வருந்துவீர்கள்; உங்களால் மக்கட்கு நல்லது செய்தல் இயலாதாயின், அவர்கட்குத் துன்பம் விளைக்கும் துறையில் வேந்தர்களையும் பிறரையும் ஊக்குதலாகிய அல்லது செய்தலை ஒழியின்; அதுவே எல்லார்க்கும் உவப்பைத் தருவது; நன்னெறியுமாவது"எனத் தெருட்டியுள்ளார்.

பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே
கயன்முள் ளன்ன நரைமுதிர் திரைகவுட்
பயனின் மூப்பிற் பல்சான் றீரே
கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கடுந்திற லொருவன்

பிணிக் குங் காலை யிரங்குவிர் மாதோ
நல்லது செய்த லாற்றீ ராயினும்
அல்லது செய்த லோம்புமி னதுதான்
எல்லாரு முவப்ப தன்றியும்

நல்லாற்றுப் படுஉ நெறியுமா ரதுவே.

5

(195)

திணை: அது. துறை: பொருண்மொழிக்காட்சி. நரிவெருஉத்தலையார் பாடியது.

உரை: பல் சான்றீரே பல் சான்றீரே - பல அமைந்த குணங்களை யுடையீர், பல அமைந்த குணங்கை யுடையீர்; கயல் முள் என்ன நரை முதிர் திரை கவுள் - கயலினது முட்போன்ற நரை முதிர்ந்த திரைந்த கதுப்பினையும்; பயனில் மூப்பின் - பயனில்லாத முதுமையையுமுடைய; பல் சான்றீர் - பல அமைந்த குணங்களை யுடையீர்; கணிச்சிக் கூர்ப்படை கடுந்திறல் ஒருவன் - மழுவாகிய கூரிய படைக்கலத்தினையும் கடிய வலியினையுமுடைய ஒருவன்; பிணிக்குங் காலை இரங்குவீர் - பாசத்தாற் கட்டிக் கொண்டு போங்காலத்து இரங்குவீர் நீர்; நல்லது செய்தல் ஆற்றீராயினும் - நல்வினையைச் செய்யமாட்டீராயினும்; அல்லது செய்தல் ஓம்புமின் - தீவினையைச் செய்தலைப் பரிகரிமின்; அதுதான் எல்லாரும் உவப்பது - அதுதான் யாவரும் புகழ்வ ரென்றது; அன்றியும் - ஒழியவும்; நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியும் அது - நல்ல நெறியின் கண்ணே செலுத்தும் வழியும் அதுதான் என்று.

பலராகிய சான்றீரென்பது, பல்சான்றீரெனத் தொக்கது; "பல்குட்டுவர்" (மதுரைக்.105) என்பதுபோல. பலவாகிய குணங்களால் அமைந்தீர் எனினு மமையும். பயனின் மூப்பென்று வைத்துப் பல் சான்றீரே யென்றது, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு. அடுக்கு விரைவின்கண் வந்தது.

விளக்கம்: கயல் முள் - கயல் மீனினுடைய முள். நன்னெறிக் கண் வாழ்நாள் கழியாமையின், "பயனில் மூப்பு"என்றார். வெல்லற் கருமைபற்றிக் கூற்றுவனைக் "கடுந்திற லொருவன்"என்றார். கயிற்றாற் கட்டி உயிரை யீர்த்துச் செல்வ னென்ப வாகலின், "பிணிக்குங் காலை"யென்றார். நல்லது செய்தலினும், தீயது செய்யாமை துன்பம் இல்லாதிருத்தற் கேதுவாகலின், "அல்லது செய்த லோம்புமின்"என்றும், தீயவை தீய பயத்தலால், அவை தீயினும் அஞ்சப்படுதலின், தீயதென வாயாற் சொல்லற்கும் விரும்பாது "அல்லது"என்றும் கூறினார். நல்லது செய்தலினும் தீயது செய்யாமை எல்லார்க்கும் எளிதின் இயைவதுபற்றி, "எல்லாரும் உவப்பது"என்றும், நல்லது செய்து நலம் பெறுதற்குரிய நன்னெறியு மதுவாகலின், "நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியு மாரதுவே"யென்றும் வற்புறுத்தினார்.

-----

196. பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன்
பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் பாண்டி நாட்டிலிருந்து
அரசுபுரிந்து வருகையில், சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் முதலிய
பேரரசர்களைப் பாடி அவர்கள் தந்த பரிசில் பெற்றுச் சிறப்புற்றிருந்த ஆசிரியர் ஆவூர்
மூலங்கிழார், இந்த நன்மாறனுடைய மேம்பாட்டைக் கேள்வியுற்று இவன்பால் வந்தார்.

இவன் மதுரை மருதனிளநாகரால், "கறைமிடற் றண்ணல் காமர் சென்னிப், பிறைநுதல் விளங்கு மொருகண் போல, வேந்து மேம்பட்ட பூந்தார் மாற" னென்று பாராட்டவும், மதுரைக் கணக்காயனார் மகனாரால், மணிமிடற்றோனும், பனைக்கொடியோனும், திருமாலும், முருகனும் என்ற "ஞாலம் காக்கும் கால முன்பின், தோலா நல்லிசை நால்வ"ரையும் ஒவ்வோராற்றலின் ஒத்தலின், இப் பாண்டியற்கு "அரியவும் உளவோ?" என வியந்து, "வெங்கதிர்ச் செல்வன் போலவும் குடதிசைத் தண்கதிர் மதியம் போலவும், நின்று நிலைஇயர் உலகமோ டுடனே" என வாழ்த்தவும், காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனாரால், "இமிழ் குரல் முரச மூன்றுட னாளும், தமிழ்கெழு கூடல் தண்கோல் வேந்"தெனச் சிறப்பிக்கவும் பெற்றிருத்தலின், இவனைக் காண்பதில் ஆவூர் மூலங்கிழார்க்கு விருப்பமுண்டாவதாயிற்று. அக்காலை மூலங்கிழார்க்கு வறுமைத் துன்பமும் வந்து பொருந்தியிருந்தது. இந்நிலையில் இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் இவர்க்குச் செவ்வி கொடானாயினன். செவ்வி பெறுதல் வேண்டிச் சின்னாள் தங்கினார். செவ்வி பெற்றுத் தமது புலமை நலத்தையும் தோற்றுவித்தார்.

ஓரொருகால், அவரைச் சிறப்பிக்கக் கருதினான்போல நன்மாறனும் நடந்துகொண்டானே யன்றிப் பரிசில் நல்கினானின்லை. ஆவூர் மூலங்கிழார்க்கு உள்ளத்தே அடங்காத வெம்மை யுண்டாயிற்று. அது பொங்கி வெளியே ஒரு பாட்டாய் வெளிவந்தது. அந்த இப்பாட்டின்கண், "வேந்தே, இயல்வதனை இயலுமெனச் சொல்லி யீதலும், இயலாததனை இயலாதெனச் சொல்லி விடுதலும், தாளான் மையுடையார்க்குரிய நற்செயல்களாம். இயலாததை இயலு மென்றலும், இயல்வதனை யியலா தென்றலும் இரப்போரை யேமாற்றும் புகழைக் கெடுத்துக்கொள்ளும் செயல்களாகும். இரப்போராகிய எமது வாழ்வில் இக் குறைபடும் செயல்கள் புரவலாபால் உளவாதலை இதுகாறும் கண்டதில்லை; இப்போதே கண்டோம். வேந்தே, நின் வாழ்நாள் சிறக்க; நின்புதல்வர் நோயிலராகுக; பனி யென்றும் வெயிலென்றும் பாரேன்; கற்புடை என் மனைவியை நினைந்து யான் செல்கின்றேன்" என்ற கருத்தைப் புலப்படுத்தினார். இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனும், தவற்றுக்கிரங்கி அவர்க்கு வேண்டுவன நல்கிவிடுத்தான்.

ஒல்லுவ தொல்லு மென்றலும் யாவர்க்கும்
ஒல்லா தில்லென மறுத்தலு மிரண்டும்
ஆள்வினை மருங்கிற் கேண்மைப் பாலே
ஒல்லா தொல்லு மென்றலு மொல்லுவ
தில்லென மறுத்தலு மிரண்டும் வல்லே
இரப்போர் வாட்ட லன்றியும் புரப்போர்
புகழ்குறை படுஉம் வாயி லத்தை
அனைத்தா கியரினி யிதுவே யெனைத்தும்
சேய்த்துக் காணாது கண்டன மதனால்

நோயில ராகநின் புதல்வர் யானும் 10
 வெயிலென முனியேன் பனியென மடியேன்
 கல்குயின் றன்னவென் னல்கூர் வளிமறை
 நாணல தில்லாக் கற்பின் வாணுதல்
 மெல்லியற் குறுமக ளுள்ளிச்
 செல்வ லத்தை சிறக்கநின் னாளே. (196)

திணை: பாடாண்டிணை. துறை: பரிசில் கடாநிலை. பாண்டியன்
 இவ்வந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் பரிசில் நீட்டித்தானை ஆலூர் மூலங்கிழார்
 பாடியது.

உரை: ஒல்லுவது ஒல்லும் என்றலும் - தம்மாற் கொடுக்க இயலும் பொருளை
 இயலுமென்று சொல்லிக் கொடுத்தலும்; யாவர்க்கும் ஒல்லாது இல்லென மறுத்தலும் -
 யாவர்க்கும் தம்மாற் கொடுக்க இயலாத பொருளை இல்லை யென்று சொல்லி
 மறுத்தலுமாகிய; இரண்டும் ஆள்வினை மருங்கில் கேண்மைப் பால் - இரண்டும்
 தாளாண்மைப் பக்கத்து உளவாகிய நடபின் கூற்றினுள்ளன; ஒல்லாது ஒல்லும்
 என்றலும் - தனக்கு இயலாததனை இயலுமென்றலும்; ஒல்லுவது இல்லென மறுத்தலும்
 - இயலும் பொருளை இல்லையென்று மறுத்தலுமாகிய; இரண்டும் வல்லே இரப்போர்
 வாட்டம் - இரண்டும் விரைய இரப்போரை மெலிவித்தல்; அன்றியும் புரப்போர் புகழ்
 குறைபடுஉம் வாயில் - அன்றியும் ஈவோர் புகழ் குறைபடும் வழியாம்; இனி
 அனைத்தாகியர் இப்பொழுது நீ எம்மளவிற செய்த செய்தியும் அத்தன்மைத்தாகுக; இது
 எனைத்துத் சேய்த்துக் காணாது கண்டனம் - இஃது எத்துணையும் எங்குடியிலுள்ளார்
 முன்பு காணாதது யாம் கண்டேம்; அதனால் - அத் தீங்கினால்; நின் புதல்வர்
 நோயிலராக - நின் பிள்ளைகள்நோயின்றியே யிரப்பாராக; யானும் வெயிலென
 முனியேன் - யானும் வெளிலென்று நினைந்து போக்கை வெறேனாய்; பனி யென
 மடியேன் - பனியென்று கொண்டு மடிந்திரேனாய்; கல் குயின் றன்ன என் நல்கூர்
 வளிமறை - விட்டு நீங்காமையால் கல்லாற் செய்தாற்போன்ற என் நல்குரவின்
 மிகுதியான் வளி மறையாகிய மனையிடத்து; நாணலதுஇல்லாக் கற்பின் - நாணல்லது
 வேறில்லாத கற்பினையும்; வாணுதல் மெல்லியல் - குறுமகள் உள்ளி ஒளியை
 யுடைத்தாகிய நுதலினையும் மெல்லிய இயலினையுமுடைய குறுமகளை நினைந்து;
 செவ்வல் - போவேன்; நின் நாள் சிறக்க - நின்னாயுள் மிகுவதாக எ-று.

"நோயிலராக நின் புதல்வர்" என்பதூஉம், "சிறக்க நின் நாள்" என்பதூஉம் குறிப்பு
 மொழி. அன்றி, பரிசில் மறுத்தலான் இவன் புதல்வர்க்கும் இவனுக்கும் தீங்கு
 வருமென்றஞ்சி நோயிலராக வெனவும், சிறக்க நின் நாளெனவும் கூறினாராக
 வுரைப்பினு மமையும். நல்குர வென்பது நல்லெனக் குறைந்துநின்றது. "கல்குயின்

றன்னஎன் நல்கூர் வளிமறை"யென்பதற்குக் கல்லாற் செய்தாற்போன்ற பயன் கொள்ளாத யாக்கையுடைய எனது நல்கூர்ந்த வளிமறை யெனவும், கல்லைத் துளைத்தாற்போன்ற காற்றடை மாத்திரையாகச் செய்யப் பட்ட நல்கூர்ந்த என் மனை யெனவு முரைப்பாரு முள்.

விளக்கம்: கொடுப்பது போலக் காட்டிக் கொடாது நீட்டித்தமை யின், இஃது இரப்போர் வாட்டலன்றியும், புரப்போர் புகழ் குறைபடும் வாயிலுமாதலின், "அனைத்தாகியர்" என்றார். இதனைக் கூறும் பொருட்டே "ஓல்லுவ தொல்லு மென்றலும்" முதலாயவற்றை யெடுத்தோதினார். என்றல். என்று சொல்லிக் கொடுத்தல் அத்தை, அசைநிலை. கண்டனம் எனத் தன்மைக்கண் கூறுதலின், காணாமை தம் குடியிலுள்ளோர் வினையாயிற்று. அதனால், எம் குடியிலுள்ளார் முன்பு காணாதது யாம் கண்டேம் என்றார். எனவே, இப் பாண்டியன் முன்னோரும், இதுகாறும் பரிசில் நீட்டித்தது இல்லை யென்றாராயிற்று. குடிப் பிறப்புக்கு மாறாகச் சான்றோர் நோவன செய்த குற்றத்தால் நின் புதல்வர் நோயுற்று வருந்துவ ரென்பார், "அதனால் நோயிலராக நின் புதல்வர்" என்று குறிப்பு மொழியார் கூறினார். குறிப்புமொழியாவது, "எழுத்தொடும் சொல்லொடும் புணரா தாகிப், பொருட்புறத்ததுவே குறிப்புமொழி யென்ப"(தொல் செய். 177) என்பதனாலறிக; இதனை எதிர்மறைக் குறிப்பென்றும், கூற்றிடை வைத்த குறிப்பென்றும் கூறுவர். முனிவுக்குப் பொருள் வெயிலன்மையின், போக்கை யென்பது வருவிக்கப்பட்டது. நல்கூர் கூர் வளிமறை யென வரற்பாலது, நல்கூர் என வந்ததற்கு அமைதிகாட்டுவார், "நல்கூர் வென்பது நல்லெனக் குறைந்துநின்றது" என்றார். நல், வறுமை. நீங்காது பிணித்துக் கொண்டிருந்தலால் வறுமையை, "கல்குயின் றன்ன வறுமை" யேன்றார். மனையின் மேற்கூரை வெயிலும் பனியும் மழையும் மறையா தொழியினும், சுவர் நின்று காற்றை மறைப்பது தோன்ற, "வளி மறை"யென்றார்,

-----

197. சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமா வளவன்

சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானைத் திருமா வளவன் என்றும் சான்றோர் கூறுபவாதலின் இவ் வளவன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமா வளவ னெனச் சிறப்பிக்கப்படுகின்றான். இவன் காலத்தே, சேர நாட்டில் சேரமான் குட்டுவன் கோதையும் பாண்டி நாட்டில் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியும் ஆட்சி புரிந்தனர். சேரமான் குட்டுவன் கோதையையும், சோழன் இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நலங்கிள்ளி சேட்சென்னியையும், பாடிச் சிறப்புற்ற கோனாட்டு எறிச்சிலார் மாடலன் மதுரைக் குமரனார், நலங்கிள்ளி சேட்சென்னிக்குப் பின் தோன்றிய இப்

பெருந்திருமா வளவனை ஒருகால் காணப்போந்தார். இவரது மனப் பண்பை யறியாது, செல்வச் செருக்கால் கண் மூடியிருந்த வளவன் தான் தரவிருந்த பரிசிலை நீட்டித்தான். அதனால் குமரனார்க்கு வருத்த முண்டாகவே, தமது மனக்கோளைப் புலப்படுத்தும் இந்த அழகிய பாட்டைப் பாடினார். இதன்கண், "வேந்தே! யாங்கள் அரசர் நெடுந்தோர்களை யுடையரென்றோ, கடல் போலும் படையினையுடைய ரென்றோ, மேற்சென்ற போர்க ளனைத்தினும் வென்றி மிகுபவரென்றோ கருதி, அவர்களை வியந்து பாராட்டும் பண்பினோ மல்லோம். எம்மால் வியந்து பாராட்டப்படுபவர் சீறார் மன்னராயினும் எம் பாடறிந்தொழுகும் பண்புடையாரே யாவர். எத்துணைத் துன்பம் வந்தெய்தினும், உண்மை யுணர்வும் நல்லறிவும் இல்லாதவர் எவரோ, அவருடைய செல்வத்தைச் சிறிதும் வேண்டேம்; நல்லறிவுடையவர் மிக்க வறுமை யுற்றாராயினும், அவ்வறுமை பயன்படுவதாகலின், அதனைப் பெரிதும் மதித்துப் பாராட்டுவேம்" என்று குறித்தார். பெருந்திருமா வளவன், நல்லிசைப் புலவர் பெருமானுடைய மனக்கோளும் அறிவு கொளுத்தும் ஆண்மையும் நினைந்து, அவர்க்குப் பெரும் பரிசில் நல்கிச் சிறப்பித்தான்.

மதுரைக் குமரனார் இப் பாட்டின்கண், பாடறிந் தொழுகும் பண்பில்லாத வேந்தர் எத்துணைப் பெரியாராயினும், அவர்களைப் பொருளாகக் கொள்ளே மெனச் செம்மாந்து கூறும் இக் கூற்று, பெருந்திருமா வளவன் தொடக்கத்தில், தன் பொருளும் படையும் பெருமையுமெண்ணி இறுமாந்திருந்தமையும், அதனால் அவன் அவர்க்குப் பரிசில் தர நீட்டித்தமையும் தோற்றுவிக்கின்றது. இவரோரன்ன மனத்திட்ப மமைந்த தமிழ்ப் பெரும் புலவர்கள் இன்றும் தோன்றற்குரிய வாய்ப் புக்கள் நாட்டில் உண்டாவது கண்டு தமிழகம் இறும்பூது கொள்கின்றது.

வளிநடந் தன்ன வாச்செல லிவுளியொடு
கொடிநுடங்கு மிசைய தேரின ரெனாஅக்
கடல்கண் டன்ன வொண்படைத் தானையொடு
மலைமாறு மலைக்குங் களிற்றின ரெனாஅ

உருமுரற் றன்ன வுட்குவரு முரசமொடு
செருமேம் படுஉம் வென்றிய ரெனாஅ
மண்கெழு தானை யொண்பூண் வேந்தர்
வெண்குடைச் செல்வம் வியத்தலோ விலேமே
எம்மால் வியக்கப் படுஉ மோரே

5

இடுமுட் படப்பை மறிமேய்ந் தொழிந்த
குறுநறு முஞ்சைக் கொழுங்கட் குற்றடகு
புன்புல வரகின் சொன்றியொடு பெறுஉம்
சீறார் மன்ன ராயினு மெம்வயிற்
பாடறிந் தொழுகும் பண்பி னாரே

10

மிகப்பே ரெவ்வ முறினு மெனைத்தும்
உணர்ச்சி யில்லோ ருடைமை யுள்ளேம்
நல்லறி வுடையோர் நல்குர

15

வுள்ளுதும் பெருமயா முவந்துநனி பெரிதே.

(197)

திணையுந் துறையு மவை. சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமா வளவன் பரிசில் நீட்டித்தானைக் கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார் பாடியது.

உரை: வளி நடந் தன்ன வாச் செலல் இவுளியொடு - காற்று இயங்கினாற் போலும் தாவுதலுடைத்தாகிய கதியையுடைய குதிரையொடு; கொடி நுடங்கும் மிசைய தேரினர் எனாஅ - கொடி நுடங்கும் உச்சியையுடைய தேரினையுடைய ரெனவும்; கடல் கண் டன்ன ஒண் படைத் தானையொடு - கடலைக் கண்டாற் போலும் ஒள்ளிய படைக்கலத்தையுடைய சேனையுடனே; மலை மாறு மலைக்கும்களிற்றினர் எனாஅ - மலையொடு மாறுபட்டுப் பொரும் களிற்றினையுடைய ரெனவும்; உரும் உரற் றன்ன உட்கு வரு முரசமொடு - இடி முழங்கினாற்போலும் அஞ்சத்தக்க முரசத்தோடு; செரு மேம்படுஉம் - வென்றியர் எனாஅ - போரின் மேம்படும் வெற்றியையுடைய ரெனவும்; மண் கெழு தானை ஒண் பூண் வேந்தர் -நிலத்தைப் பொருந்தின படையினையுடைய ஒள்ளிய பூணினையுடைய அரசர்; வெண் குடைச் செல்வம் வியத்தலோ இலம் - வெண் கொற்றக் குடை நிழற்றப்படும் செல்வத்தை மதித்த வில்லேம்; எம்மால் வியக்கப்படுஉமோர் - எங்களால் மதிக்கப்படுவோர்; இடு முள் படப்பை - இடப்பட்ட முள்வேலியையுடைய தோட்டத்து; மறி மேய்ந் தொழிந்த - மறி தின்ன வாழிந்து நின்ற; குறு நறு முஞ்சை கொழுங்கண் குற்றடகு - குறிய நாற்றத்தினையுடைய முஞ்சையது கொழுவிய கண்ணிற் கிளைக்கப்பட்ட குறிய இலையை; புன் புல வரகின் சொன்றியொடு பெறாஉம் - புல்லிய நிலத்தில் விளைந்த வரகினது சோற்றுடனே பெறுகின்ற; சீறார் மன்ன ராயினும் - சிறிய லுரையுடைய வேந்தராயினும்; எம் வயின் பாடறிந்தொழுகும் பண்பினோர் - எம்மிடத்துச் செய்யும் முறைமையை யறிந்து நடக்கும் குணத்தினையுடையோர்காண்; மிகப்பேர் எவ்வம் உறினும் -யாம் மிகப் பெரிய துன்ப முறினும்; எனைத்து உணர்ச்சியில்லோர் உடைமை யுள்ளேம் - சிறிதும் அறிவிலாதோருடைய செல்வம் பயன்படாமையின் அதனை நினையேம்; நல் லறி வுடையோர் நல்குரவு- நல்லறிவினை யுடையோரது வறுமை பயன் படுதலின் அதனை; பெரும - பெருமானே; யாம் உவந்து நனி பெரிது உள்ளுதும் - யாம் உவந்து மிகப் பெரிதும் நினைப்பேம் என்று.

எனா வென்பது, எண்ணிடைச் சொல்.

விளக்கம்: வாவுதல், தாவுதல்; இதனால் குதிரையை "வாம்பரி" யென்றலு முண்டு. பாடறிந் தொழுகும் பண்பிலர் வேந்தருடைய தேரும் களிறும் வென்றியும் மிகச் சிறந்தனவாயினும், எம்மாற் பொருளாகக் கருதப்படா வெனத் தமது கருத்தை வற்புறுத்தற்கு, அவை ஒவ்வொன்றனையும் வகுத்தும் சிறப்பித்தும் கூறினார். பரிசிலர்க்கு வழங்குதற் குரியவாகலின் தேரையும் களிற்றையும், பொருட்கு வருவாயாதலின் வென்றியையும் எடுத்தோதினார். முஞ்சை யென்றது, இப்போது முன்னைக்கீரை யென வழங்குகிறது. பசுமுன்னை, எருமை முன்னை யென்ற வகை யிரண்டனுள், பசுமுன்னையே ஈண்டைக்குப் பயன்படுவது. பாடறிந்தொழுகும் பண்புடையவர் நல்லறிவுடையராதல் வெளிப்படையாதலால், அப் பண்பிலாரை, "உணர்ச்சி யில்லோர்" என்றார். நல்லறிவுடையோர் நல்குரவு உள்ளதும் என்றது, "பழிமலைந் தெய்திய ஆக்கத்திற் சான்றோர், கழிநல் குரவே தலை"(குறள்.657) என்ற திருவள்ளுவர் கருத்தைப் புலப்படுத்துகிறது.

-----

198. பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன்

வடம வண்ணக்கன் பேரி சாத்தனா ரென்பார், அகப் பாட்டுக்கள் பல பாடிய சான்றோராவார். மதுரைக் குமரனார் போல, அத்துணைப் புலமை வீறு படைத்தவரல்ல ரெனினும், தம் கருத்தை நயமான முறையில் வெளிப்படுக்கும் திறலுடையவர். பொன்னோட்டம் பார்க்கும் தொழியினராதலை வடமவண்ணக்கன் என்ற சிறப்பு இனிது காட்டுகிற தெனினும், இவர் வழங்கும் குறப்புமொழிகள் நல்ல சான்று கூறி வற்புறுத்துகின்றன. இவர், இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய பாண்டியன் நன்மாறனைப் பன்முறை கண்டு பழகியவர். அவர் நெடுந் தொலைவிலுள்ள நாடுகட்குச் செல்லவேண்டி யிருந்தமையின், அவனைக் கண்டு விடை பெற்றுப் போக ஒருகால் வந்தார். அக்காலை, அவன் முதுமையுற்றிருந்தான். அவன் மக்கள் பலரும் நல்ல ஆடவராய்த் தமிழக மெங்கும் திரிந்து, வெற்றிச் செல்வமும் பொருட் செல்வமும் கொணர்ந்தனர். மக்கட் செல்வத்தாலும், அரசியற் செல்வத்தாலும், நன்மாறன் செருக்குற்றுப் பேரி சாத்தனார்க்குப் பரிசில் தாராது நீட்டித்தான். ஆலூர் மூலங்கிழாரையும் இவ்வாறே இகழ்ந்து, பின்பு அவர் வெகுண்டு பாடக்கேட்டுப் பரிசில் தந்த அந்த மனப் பண்பே இப்போதும் அவன் பால் இருந்தது. ஒரு சில மக்களைப் பெற்று, அவர் இளமைப்பருவ நீங்கா முன்பே அத்துணைச் செருக்குற்ற இவன், அம்மக்கள் மறங் குன்றா ஆடவராய் நாடு முற்றும் சென்று வென்றி நிலைநாட்டி வரும் இந்நாளில், அச்செருக்கு மிகத் தடித்திருப்பதில் வியப்பில்லை யன்றோ?

இதனால் நம் வடமவண்ணக்கரான பேரிசாத்தனார் மனம் புழுங்கி இப்பாட்டைப் பாடி விடை பெறலானார். இதன்கண், "வேந்தே! ஆலமர் கடவுள் போலும் நின் செல்வத்தைக் கண்டு பாராட்டி, நின் கற்புடைய மனைவி பயந்துள்ள மக்கள் பொலிக என வாழ்த்தி, நீ தரும் பரிசில்மே லெழுந்த வேட்கையால் கனவினும் நனவினும் அரற்றும் என் நெஞ்சம் இன்புற்று மகிழுமாறு இன்று கண்டேன்; இனி விடைபெற்றுக் கொள்கின்றேன்; நின் கண்ணி வாழ்க; தமிழக முழுதும் வென்று பெரும் பொரு ளீட்டிய நின்னைப் போலும் நின் மக்கள், பகைவர் வருந்தவென்று அவர் செல்வம் முற்றும் கொணர்ந்து தொகுத்த நின் முன்னோர் போலக் கண்ணோட்ட முடையராகுக. ஆண்டும் நாளும் மிக்குக் கடல் நீரினும், நீர் கொழிக்கும் மணலினும், நீரைப் பொழியும் மழைத் துளியினும் பெருக; நின் மக்கள் பெறும் மக்களைக் காணுந்தோறும் செல்வமும் புகழும் சிறந்து நீ நீடு வாழ்க; யான் சேய நாட்டிற்குச் செல்கின்றேன்; நின் அடி நிழற் கண் பழகிய யான் வானம்பாடி போல நின் புகழை நச்சி யிருப்பேன்; என்னை மறவா தொழிவாயாக" என்று குறித்திருப்பது மிக்க உருக்கமானது.

அருவி தாழ்ந்த பெருவரை போல
ஆரமொடு பொலிந்த மார்பிற் றண்டாக்
கடவுள் சான்ற கற்பிற் சேயிழை
மடவோள் பயந்த மணிமரு ளவ்வாய்க்
கிண்கிணிப் புதல்வர் பொலிகென் றேத்தித் 5
திண்டே ரண்ண னிற்பா ராட்டிக்
காதல் பெருமையிற் கனவினு மரற்றுமென்
காமர் நெஞ்ச மேமாந் துவப்ப
ஆலமர் கடவு ளன்னநின் செல்வம்
வேல்கெழு குருசில் கண்டே னாதலின் 10
விடுத்தனென் வாழ்கநின் கண்ணி தொடுத்த
தண்டமிழ் வரைப்பகங் கொண்டி யாகப்
பணித்துக்கூட் டுண்ணுந் தணிப்பருங் கடுத்திறல்
நின்னோ ரன்னநின் புதல்வ ரென்றும்
ஒன்னார் வாட வருங்கலந் தந்து நும் 15
பொன்னுடை நெடுநகர் நிறைய வைத்தநின்
முன்னோர் போல்கிவர் பெருங்கண் ணோட்டம்
யாண்டு நாளும் பெருகி யீண்டுதிரைப்
பெருங்கட னீரினு மக்கடன் மணலினும்
நீண்டுயர் வானத் துறையினு நன்றும் 20
இவர்பெறும் புதல்வர்க் காண்டொறு நீயும்
புகன்ற செல்வமொடு புகழினிது விளங்கி
நீடு வாழிய நெடுந்தகை யானும்
கேளில் சேளய் நாட்டினெந் நாளும்

துளிநசைப் புள்ளினின் னளிநசைக் கிரங்கிநின் 25
 அடிநிழற்பழகிய வடியுறை
 கடுமான் மாற மறவா தீமே.

(198)

திணையுந் துறையு மவை. பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் பரிசில் நீட்டித்தானை வடம வண்ணக்கன் பேரி சாத்தனார் பாடியது.

உரை: அருவி தாழ்ந்த பெரு வரை போல - அருவி தாழ்ந்த பெரிய மலை போல;
 ஆரமொடு பொலிந்த மார்பின் - ஆரத்தோடு பொலிந்த மார்பின்கண்; தண்டா வேட்கை
 தணியாத; கடவுள் சான்ற கற்பின் - தெய்வத்தன்மை யமைந்த கற்பினையும்; சேயிழை
 மடவோள் பயந்த - செய்ய ஆபரணத்தையுமுடைய உன்னுடைய மடவோள்
 பெறப்பட்ட; மணி மருள் அவ் வாய்க் கிண்கிணிப் புதல்வர் - பவழ மணிபோன்ற
 அழகிய வாயையும் கிண்கிணியையு முடைய புதல்வர்; பொலிக என்றேத்தி - பொலிக
 வென்று வாழ்த்தி; திண் தேர் அண்ணல் - திண்ணிய தேரையுடைய வேந்தே; நிற்
 பாராட்டி - நினைபு புகழ்ந்து; காதல் பெருமையின் கனவிலும் அரற்றும் - பரிசிலின்
 மேல் அன்பு பெரிதாகலின் கனவின்கண்ணும் நின் புகழையே கூறும்; என் காமர்
 நெஞ்சம் ஏமாந்து உவப்ப - எனது விருப்பத்தையுடைய நெஞ்சம் இன்புற்று மகிழ்;
 ஆலமர் கடவுள் அன்ன நின் செல்வம் - ஆலிலையின்கண் மேவிய திருமால்போலும்
 நின்னுடைய செல்வத்தை யெல்லாம்; வேல் கெழு குருசில் - வேலையுடைய தலைவ;
 கண்டேனாதலின் - கண்டே னாதலால்; விடுத்த னென் - விடை கொண்டேன்; வாழ்க
 நின் கண்ணி - வாழ்க நினது கண்ணி; தொடுத்த தண் தமிழ் வரைப்பகம் -
 தொடர்புபட்ட குளிர்ந்த தமிழ்நாட் டெல்லை முழுதும்; கொண்டியாகப் பணித்துக்
 கூட்டுண்ணும் - கொள்ளையாகக்கொண்டு நிற்பகைவரைத் தாழ்த்து அவர்கள்
 பொருள்களையும் வாங்கிக் கொண்டு உண்ணும்; தணிப் பருங் கடுந் திறல் நின்னோ
 ரன்ன நின் புதல்வர் - தணித்தற்கரிய மிக்க வலியையுடைய நின்னை யொக்கும்
 வலியையுடைய நின்னுடைய மைந்தர்; என்றும் ஒன்னார் வாட - எந்நாளும் பகைவர்
 தேய; அருங் கலம் தந்து - அவருடைய பெறுதற்கரிய அணிகலத்தைக் கொண்டு வந்து;
 நும் பொன்னுடை நெடு நகர் நிறைய வைத்த - நும்முடைய பொன்னுடைய நெடிய
 நகரின்கண் பொலிய வைத்த; நின் முன்னோர் போல்க இவர் பெருங் கண்ணோட்டம் -
 நின்னுடைய முன்னுள்ளோரைப் போல்க இவருடைய பெரிய கண்ணோட்டம்;
 யாண்டும் நாளும் பெருகி - யாண்டும் நாளும் மிக்கு; ஈண்டு திரைப்பெருங் கடல்
 நீரினும் - செறிந்த திரையையுடைய பெரிய கடனீரினும்; அக் கடல் மணலினும் - அக்
 கடல் கொழித்திடப்பட்ட மணலினும்; நீண்டு உயர் வானத்துறையினும் - நீண்டுயர்ந்த
 மழையின் துளியினும்; நன்றும் - பெரிதும்; இவர் பெறும் புதல்வர்க் காண்டொறும் -
 இவர் பெறும் பிள்ளைகளைக் காணுந்தோறும்; நீயும் புகன்ற செல்வமொடு புகழ்

இனிது விளங்கி - நீயும் வாழிய நெடுங் காலம் வாழ்க; நெடுந்தகை - பெருந்தகாய்; யானும் கேளில் சேஎய் நாட்டின் - யானும் உறவில்லாத தூரிய நாட்டின்கண்ணே; எந்நாளும் - நாடோறும்; துளி நசைப் புள்ளின் - துளியை நச்சு தலையுடைய வானம்பாடி யென்னும் புட்போல; நின் அளி நசைக்கு இரங்கி - நின்னுடைய வண்மை நசையான் இரங்கி; நின் அடி நிழல் பழகிய அடியுறை - நினது அடிநிழற்கண் பழகிய அடியின் வாழ்வேன்; கடு மான் மாற - விரைந்த செலவையுடைய குதிரையையுடைய மாறனே; மறவா தீயே - நீ செய்த செயலை மறவா தொழிவாயாக எ-று.

புதல்வர் மார்பிற் பொலிகெனக் கூட்டினுமமையும். "ஆலமர் கடவுளன்னநின்" என்பதற்கு, ஆலின் கீழமர்ந்த முக்கட் செல்வனாகிய கடவுளை யொப்ப என்றும், நிலைபெற்றிருப்பே னென்றிருக்கின்ற நின்னென்றுரைப்பினு மமையும். "நின் முன்னோர் போல்கிவர் பெருங் கண்ணோட்ட"மென்றது, அவரும் வழங்காது வைத்தலின் கண்ணோட்ட மிலர்; இவரும் அவரை யொக்கக் கண்ணோட்ட மிலராத வென்பதாயிற்று. "முன்னோர் போல்கிவர் பெருங் கண்ணோட்ட மெனவும், "வாழ்க நின் கண்ணி"யெனவும், "ஊடு வாழிய"ரெனவும் நின்றவை குறிப்பு மொழி; அன்றி, என்னிடத்து நீ செய்த கொடுமையால் நினக்குத் தீங்கு வரும்; அது வாராதொழிகவென வாழ்த்தியதூஉமாம். "மறவாதீமே"என்றது, என் அளவில் நீ செய்த செய்தியை மறவா தொழி யென்பதாயிற்று. யாண்டும் நாளும் பெருதி யென்பதற்கு, நின்னாளே திங்களனையவாக; அத்திங்கள் யாண்டோ ரனையவாக; ஆண்டே ஊழி யனைய வரம்பினவாக என்பது கருத்தாகக் கொள்க.

விளக்கம்: அருவியை ஆரமாக உருவகஞ் செய்தல்போல, ஈண்டு, ஆரம் அருவியாகக் கூறப்பட்டது. தெய்வம்போலப் பெய்யென மழை பெய்யும் கற்பு மாண்புடைய ளென்றதற்குக் "கடவுள் சான்ற கற்பின் சேயிழை மடவோள்"என்றார்; "கடவுட் கற்பின் மடவோள்"(அகம்.314) எனப் பிறரும் கூறுவர். பவழமணிபோலும் சிவந்த வாய் என்றற்கு "மணிமருள் அவ்வாய்" என்றார்; சான்றோரும், "மணிபுரை செவ்வாய்"(அகம்.66) என்று சிறப்பித்தல் காண்க. நனவு முற்றும் பரிசிலையே நினைந்தும் பேசியும் இருத்தலின், "கனவிலும் அரற்றும் என்காமர் நெஞ்சம்"என்றார். ஆலமர் கடவுளென்றது, முக்கட் செல்வனையும் குறிக்குமாயினும், உரைகாரர் ஆலியையின்கண் மேவிய திருமாலைக் குறிப்பதாகக் கொண்டார். ஆரமொடு பொலிந்த மார்பும், அதன்பால் வேட்கை தணியாது கூடியிருக்கும் "கடவுள் சான்ற கற்பிற் சேயிழை மடவோ"ளும் மிக்க செல்வமும் விளங்கக் கண்டு இப் பேரிசாத்தனார் பாடுதல் பற்றி, தண்டமிழ் வரைப்பகத்து, வேந்தரைப் பணிந்து அவரது நன்கலத்தை நீ கொணர்ந்து தொகுத்ததுபோல நின் புதல் வரும் ஒன்னார் வாட அருங் கலம்

கொணர்ந்து நின் நெடுநகர் வைத்துள்ளனர்; இவ்வகையில் நினை யொப்பாராயினும், நன்பால் இல்லாமையால், பெரிய கண்ணோட்டத்தில் "நின் முன்னோர் போல்க" என்றார். இனி, நன்பால் பெருங் கண்ணோட்டமில்லாமை, நின் முன்னோர்பாலும் இல்லாமையைக் காட்டுதலின், அவர்போல இவரும் இருப்பாராக வென்றா ரெனக் கொண்டு, "நின் முன்னோர்.....என்பதாயிற்று" என உரைகாரர் குறிக்கின்றார். நீடு வாழ்கவென வாழ்த்துபவர் யாண்டும் நாளும் கடல் நீரினும் மணலினும் மழைத் துளியினும் பல சொல்லி வாழ்த்தியதன் கருத்து இதுவென்றற்கு, "என்னிடத்து நீ செய்த கொடுமையால் நினக்குத் தீங்கு வரும்; அது வாராதொழிக வென வாழ்த்தியதாஉமாம்" என்றார். "என்னளவில் நீ செய்த செய்தியை மறவா தொழி"யென்றது, மறந்தால் நினைபப் பாடிவரும் ஏனைச் சான்றோர்களையும் இவ்வாறு வருத்தி, அவர் நொந்து கூறும் வசைகளையேற்று வருந்துவாய் என்றவாறு. கேளாந் தன்மையுடைய நீ. புறக்கணித்தமையால் யான் "கேளில் சேஎய் நாட்"டுக்குச் செல்கின்றேன் என்றார். ஆங்கிருந்தேனாயினும், நினை நினையா தொழியேனென்பார், "எந்நாளும் துளிநசைப் புள்ளின் நின் னளிநசைக் கிரங்கி நின் னடிநிழற் பழகிய அடியுறை"யென்றார். அடிக்கீழ் உறைவாரை அடியுறையென்பது வழக்கு; அடியார் என்பது போல.

-----

199. பெரும் பதுமனார்

பெரும் பதுமனார் என்னும் இச் சான்றோர், அகப்பாட்டும் புறப்பாட்டுமாகிய பல பாட்டுக்களைப் பாடிச் சிறப்புற்றவர். களவிற் காதலொழுக்கம் பூண்ட ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஒருவரை யொருவர் இன்றியமையா அளவில் திருமணத்திற்குரிய முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். பெற்றோர் களவொழுக்கத்தை யறியாமையான் வரைவிற்குடன் படாராயினர். இற்செறிப்பு மிக்கதனால் இருவரும் உடன்போக்கிற் றலைப்பட்டனர்; புறப்பட்டும் வெளிப்போய் விட்டனர்; வழியருமையும் நினைந்திலர்; இடையில் எய்தக்கூடிய ஊறுகளையும் எண்ணிற்றிவர். காதலியை முன்னே செல்வித்து காதலன் பின்னே காவல்புரிந்து சென்றான். இரவுப்போதென்றும் எண்ணாது செல்லும் அவர்களைக் கண்ட இப்பெரும்பதுமனார் காதற்காமப் பிணிப்பின் வன்மையினை யுணர்ந்து, "வையெயிற் றையள் மடந்தைமுன் னுற்று, எல்லிடை நீங்கும் இளையோன் உள்ளம், கல்லொடு பட்ட மாரி, மால்வரை மிளிர்க்கும் உருமினுங் கொடிதே"(நற்.2) யென்றும், இருவர் மனநிலையினையுந் தேர்ந்து, "வில்லோன் காலன் கழலே தொடியோன் மெல்லடி மேலவும் சிலம்பே நல்லோர், யார்கொல் அளியர் தாமே"(குறுந். 7) என்றும் பரிந்து பாடுகின்றனர். மீளிப் பெரும் பதுமனார் என்றொரு சான்றோருளர். இவரைப் பெரும் பதுமனார் எனப் பொதுவாகவும், அவரை மீளிப் பெரும் பதுமனார்

ரெனச் சிறப்பித்தும் சான்றோர் கூறுதலின், இருவரும் ஒருவரல்ல ரென்பது துணியப்படும்.

ஒருகால், கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் புலவரும் விறலியருமாகிய இரவலர் பலரும் செல்வரைப் பாடி அவர் தரும் பரிசிலை இரந்து பெறுவதைத் தொழிலாகக் கொண்ட நாளும் கொடுக்கும் பண்புடைய செல்வரையே தேடித் திரிவதுபற்றிச் சான்றோரிடையே ஆராய்ச்சி யுளதாயிற்று. அவரிடையே யிருந்த நம் பெரும் பதுமனார், அதற்கு முடிவு கூறுவாராய், ஆலமரம் பழுத்த காலத்து அதனைப் புள்ளினம் பலவும் சேர்ந்துண்டு மகிழும்; நெருநற் போந்து உண்டோமாகலின், இன்று வேறு மரத்துக்குச் செல்வே மென்னாது, நாடோறும் அம் மரத்தையே யடைந்துண்டு, அம்மரம் பழு முழுதும் ஒழிந்த காலத்தே வேறு பழு மரம் நாடிச் செல்லும்; இரவலரும் பழந்தேர்ந் துண்ணும் பறவை போலும் இயல்பினர். தம்மை விரும்பி வரவேற்றுப் பேணும் வண்மை யுடையோரைச் சூழ்ந்திருந்து அவர் செல்வத்தைத் தமதாகக் கருதி யுண்டலும், அவரது வறுமையைத் தமது வறுமையாகக் கருதி யமைதலும் இரவலர்கட்கு இயல்பு என்று இப் பாட்டைப் பாடினர்.

கடவு ளாலத்துத் தடவுச்சினைப் பல்பழம்

நெருந லுண்டன மென்னாது பின்னும்

செலவா னாவே களிகொள் புள்ளினம்

அணையர் வாழியோ விரவல ரவரைப்

புரவெதிர் கொள்ளும் பெருஞ்செய் யாடவர் 5

உடைமை யாகுமவ ருடைமை

அவர்; இன்மை யாகு மவரின் மையே.

(199)

திணையுந் துறையு மவை. பெரும் பதுமனார் பாட்டு.

உரை : கடவுள் ஆலத்துத் தடவுச் சினைப் பல் பழம் - தெய்வ முறையும் ஆலமரத்தினது பெரிய கொம்பின்கட் பல பழத்தை; நெரு நல் உண்டனம் என்னாது - நென்னலுமுண்டே மென்னாவாய்; பின்னும் செலவு ஆனா கலி கொள் புள்ளினம் - பின்னும் அவ்விடத்துப் போதலை யமையா ஒலி பொருந்தின புள்ளினம்; அணையர் இரவலர் - அத்தன்மையினையுடையார் இரப்போர்; அவரைப் புரவெதிர் கொள்ளும் பெருஞ் செய் யாடவர் உடைமை யாகும் - அவரைக் காத்தற்கு எதிர்ந்துகொள்ளும் மிக்க செய்கையையுடைய ஆண் மக்களது செல்வமாகும்; அவர் உடைமை - அவ்விரப்போர் செல்வம்; அவர் இன்மையாகும் அவர் இன்மை - அவ் வாண்மக்களுடைய வறுமையாகும் அவ்விரப்போருடைய வறுமை எ-று.

வாழியும் ஓவும் அசைநிலை.

விளக்கம்: ஆலமரத்திற் கடவுள் உறையு மென்பது வழக்கு. "துறையு மாலமும் தொல்வழி மராமும், முறையுளிப் பராய்"(கலி.104) என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. கடவுள் ஆலத்தின் தடவுச் சினை பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்தல் கடன்; அது பழமுடைத்தாதலைத் தேர்ந்து போந்துண்டல், புள்ளினம் அப் பழங்களைச் செய்துகொள்ளமாட்டாமையான் இறைவன் படைத்த அமைப்பு. பழங்களை யுண்டு செல்லும் புள்ளினம், விதைகளைப் பல்வேறிடங்களிற் சொரிந்து பழமரத்தின் இனத்தைப் பல்குவிப்பது போல, இரவலரும் தமக்குப் பரிசில் தந்து சிறப்பிப்பார் புகழை நாட்டின் பல்வேறிடங்களிலும் பரப்பி, ஆங்காங்கு வள்ளன்மை யுடையாரைத் தோற்றுவிப்பர்; அச் செயல் வாயிலாக வலியும் படையு முடையார்பால் தொகும் பொருள் அவையில்லார்க்குப் பயன்பட்டு உலக வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்தும் என்பது கருத்து. இதனாற்றான், "கலிகொள் புள்ளினம் அனையர் இரவலர்"என்றார். மேலும், வள்ளியோரைச் சூழ்ந்திருக்கும் புலவர் முதலிய இரவலர், அவர் வழங்குதற் கேதுவாகும் பொருளைத் தம் பொருளாகக் கருதி, அது பயன்படாது கெடாவாறு செய்வன செய்தற்குரிய உறுதி கூறுதலும், அவர் பொருளின்றி வறியராகிவழித் தாமும் உடனிருந்து வறுமைத் துன்பத்தை நுகர்ந்து, அஃது அவர்க்குத் தோன்றாவாறு தகுவன கூறுதலும் அவர் செயலாதல்பற்றி, "அனைய"ரென் றொழியாது, "பெருஞ்செய் யாடவ ருடைமையாகு மவருடைமை, அவரின்மையாகு மவரின்மையே" என்றார். வள்ளியோர்க்குப் பொருளுறுதி காட்டும் நலத்தைச் சான்றோர்களாகிய குடபுலவியனார், உறையூர் முது கண்ணன் சாத்தனார் முதலியோராலும், அவரின்மை தமதாகக் கருதிப் பேணும் நலத்தைக் கபிலர், பிசிராந்தையார், ஏணிச்சேரி முடமோசியார் முதலிய சான்றோர்களாலும் அறிக. இரவலரை வாழ்த்துவது ஈண்டுக் கருத்தன்மையின், "வாழியோ"என்ற விடத்து வாழியும் ஓவும் அசைநிலை யாயின.

-----

200. விச்சிக்கோ

விச்சிக்கோ என்பான், இளங்கண்மரக்கோவோடு நட்புற்று அவனோடிருந்து, பெருந்தலைச் சாத்தனாரால் தெருட்டப்பட்ட இளவிச்சிக்கோவுக்கு முன்னோன். விச்சி யென்பது ஒரு மலையின் பெயர். இதனைச் சூழ்ந்த நாடு விச்சி நாடென்றும் இந் நாட்டவர் விச்சியரென்றும் சான்றோர் கூறுப. "வில்கெழு தானை விச்சியர் பெருமகன்"(குறுந். 328) என்று ஆசிரியர் பரணர் குறிப்பது காண்க.

பாரி யிறந்தபின், அவன் மகளிரைக் கொணர்ந்து திருக்கோவலூரில் பார்ப்பாரிடத்தே அடைக்கலப்படுத்திய கபிலர், அவர்களைத் தக்க அரச குமரர்கட்கு

மணம்புரிவித்தல் கருதி, இந்த விச்சிக்கோவை யடைந்தார். விச்சிக்கோவும் பாரி மகளிரை மணந்துகோடற்குரிய தகுதியுடையனாயிருந்தான். விச்சிக்கோவும் கபிலரை வரவேற்றுச் சிறப்பித்தான். அவர் அவனை நோக்கி, "விச்சிக்கோவே! யான் கொணர்ந்திருக்கும் இம் மகளிர், முல்லைக்கு நெடுந்தேர் அளித்த பரந்தோங்கிய சிறப்பினையுடைய வேள்பாரியின் மகளிர். யானொரு பரிசிலன்; அந்தணன், யான் மகட்கொடை புரிதற்குத் தகுதியுடையேன்; இவரை மணந்து கோடலே யான் நிற்பால் பெறும் பரிசில்" என்ற கருத்துப்படும் இப்பாட்டைப் பாடினார்.

பனிவரை நிவந்த பாசிலைப் பலவின்
 கனிகவர்ந் துண்ட கருவிரற் கடுவன்
 செம்முக மந்தியொடு சிறந்துசேண் விளங்கி
 மழைமிசை யறியா மால்வரை யடுக்கத்துக்
 கழைமிசைத் துஞ்சங் கல்லக வெற்ப 5
 நிணந்தின்று செருக்கிய நெருப்புத்தலை நெடுவேற்
 களங்கொண்டு கனலுங் கடுங்கண் யானை
 விளங்குமணிக் கொடும்பூண் விச்சிக் கோவே
 இவரே, பூத்தலை யறாஅப் புனைகொடி முல்லை
 நாத்தழும் பிருப்பப் பாடா தாயினும் 10
 கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த
 பரந்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி மகளிர்
 யானே, பரிசிலன் மன்னு மந்தண னீயே
 வரிசையில் வணக்கும் வாண்மேம் படுநன்
 நினக்கியான் கொடுப்பக் கொண்மதி சினப்போர் 15
 அடங்கா மன்னரை யடக்கும்
 மடங்கா விளையு ணாடுகிழ வோயே. (200)

திணை: அது. துறை: பரசிற்றுறை. பாரி மகளிரை விச்சிக்கோனுழைக்கொண்டு சென்ற கபிலர் பாடியது.

உரை: பனி வரை நிவந்த பாசிலைப் பலவின் கனி - குளிர்ந்த மலையின்கண் ஓங்கிய பசிய இலையையுடைய பலாவினது பழத்தை; கவர்ந்துண்ட கருவிரல் கடுவன் - கவர்ந்துண்ட கரிய விரலையுடைய கடுவன்; செம்முக மந்தியொடு சிறந்து - சிவந்த முகத்தையுடைய தனது மந்தியுடனே பொலிந்து; சேண் விளங்கி சேய்மைக்கண்ணே விளங்கி; மழை மிசை யறியா மால்வரை யடுக்கத்து - முகிலாலும் உச்சி யறியப்படாத உயர்ந்த மலைப் பக்கத்து; கழை மிசைத் துஞ்சம் கல்லக வெற்ப - மூழ்கிலுச்சியின்கண் துயிலும் மலையகத்துத் தாழ்ந்த வரையை யுடையோய்; நிணம் தின்று செருக்கிய நெருப்புத்தலை நெடு வேல் - நிணத்தைத் தின்று களித்த நெருப்புப்போலும்

தலையையுடைய நெடிய வேலினையும்; களம் கொண்டு கனலும்: கடுங்கண் யானை - களத்தைத் தனதாக்கிக்கொண்டு காயும் தறுகண்மையையுடைய யானையினையும்; விளங்கு மணிக் கொடும் பூண் விச்சிக்கோவே - விளங்கிய மணிகளால் செய்யப்பட்ட வளைந்த ஆபரணத்தினையுமுடைய விச்சிக் கோவே; இவர் - இவர்கள்தாம்; பூத்தலை அறாஅப் புனை கொடி முல்லை - பூவைத் தனது தலையின்கண் மாறாத அலங்கரித்தாற்போலும் கொடி முல்லைதான்; நாத் தழும்பு இருப்பப் பாடா தாயினும் - நாத் தழும்பேறப் படாதாயினும்; கறங்கு மணி நெடுந் தேர் கொள்க எனக் கொடுத்த - ஒலிக்கும் மணியையுடைய நெடிய தேரைக் கொள்க வென்று சொல்லிக் கொடுத்த; பரந்து ஓங்கு சிறப்பின் பாரி மகளிர் - பரந்து மேம்பட்ட தலைமையினையுடைய பாரிக்கு மகளிர்; யான் பரிசிலன்-; மன்னும் அந்தணன் - அதுவன்றியும் நிலைபெற்ற அந்தணன்; நீ-; வரிசையில் வணக்கும் வாள் மேம்படுநன் - பகைவரைப் போர் செய்யு முறைமையாற் பொருது தாழ்விக்கும் வாளால் மேம்படுபவன் ஆதலால்; நினக்கு யான் கொடுப்பக் கொண்மதி - நினக்கு யான் தரக் கொள்வாயாக; அடங்கா மன்னரை யடக்கும் - சினத்தையுடைய போராலே வேந்தரை மிகை யடக்கும்; மடங்கா விளையுள் நாடு கிழவோய் - மடக்கப்படாத மிக்க விளைதலையுடைய நாட்டை யுடையோய் என்று.

மடக்குதல், போகம் ஒருக்குதல். பலவின் கனி கவர்ந்து உண்ட கடுவன், மந்தியொடு சிறந்து சேண் விளங்கிக் கழை மிசைத் துஞ்சம் என்றதனால், நீயும் இவரை வரைந்துகொண்டு இன்புற்று வாழ்தல் வேண்டுமென்பது தோன்ற நின்றது. "யானே பரிசிலன்" என்பதனால் நினக்கு என் குறை முடிக்க வேண்டுமென்பதூஉம், "அந்தணன்" என்றதனால், யான் தருதற்குரியே னென்பதூஉம் கொள்ளப்படும்.

உலகத்து மகட்பேசி விடக் கொடுத்தலை யன்றித் தாமே இவரைக் கொள்வாயாக என்று இரந்து கூறினமையின், இது, பரிசிறுறையாயிற்று.

விளக்கம்: மலையிடத்தே நின்று காய்ப்பினும், பலா, குறவராற் காக்கப்படுதலின், காவல ரறியாது கொண்டமை தோன்ற, "பலவின் கனிகவர்ந்துண்ட கடுவன்" என்றார். கடுவனுக்கு விரல் கருத் திருத்தலும் மந்திக்கு முகஞ் சிவந்திருத்தலும் இயல்பாதலின், "கருவிரல் கடுவ"னென்றும் "செம்முக மந்தி" என்றும் கூறினார். மலையிடத்தே பல்வகைக் காட்சிகள் காணப்படுவனவாயிருக்க, பலாக்கனி யுண்ட கடுவன் மந்தியொடு கூடிக் கழைமிசைத் துஞ்சம் காட்சியை வரைந் தெடுத்தோதியதன் கருத்து இது வென்பாராய், உரைகாரர் "பலவின்.....தோற்றி நின்றது" என்றார். பகைவர் உடலைக் குத்தி நிணத்தைச் சிதைத் தமிழ்ப்பதுபற்றி, "நிணந்தின்று செருக்கிய" என்றார். இஃது இலக்கணை. சிறப்பு தலைமை. பெண் பேசுதற்கும் கொடுத்தற்கும் தூது போதலும், காதல ரிருவருள் ஒருவர்க் கொருவரது காம நிலையுரைத்தலும்,

இவைபோல்வன பிறவும் செய்தலும் பார்ப்பனர்க்கு நிலையுரைத்தலும்,
 இவைபோல்வன பிறவும் செய்தலும் பார்ப்பனர்க்கு அமையுமெனத் தொல்காப்பியம்
 முதலிய பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் கூறுதலின், "மன்னும் அந்தணன்" என்றார். யான்
 எனக்குரிய முறையில் செய்வன செய்தல்போல, நீயும் நினக்குரிய செயலாகிய
 வாண்மேம் படுதலை முறைபிறழாது செய்கின்றாயென்பார், "வரிசையில்
 வணக்கும்" என்றார். யான் அந்தணன்; நீ வாள் மேம்படும் மரபினாய் என்பதாம். வாள்
 மேம்படு மரபிற் றோன்றியதற்கேற்ப வேந்தர் மிகையை யடக்குகின்றாயென்பார்,
 "அடங்கா மன்னரை யடக்கும் கிழவோய்" என்றார். போகம் பல தலையாப் பல்கிப்
 பெருகுதலின், மடக்குதல் "போக மொருக்குதல்" எனப்பட்டது. ஒருக்குதல்,
 வரையறுத்தல். பாரி மகளிரைக் கபிலர் மீள இருங்கோவேளிடம் கொண்டு
 செல்லுகின்றாராதலின், விச்சிக்கோ அவர் வேண்டுகோளை ஏற்கவில்லை யென்பது
 விளங்குகின்றது.
